

L. KALNIETIS
CIANAS GUDRO PROTOKOLI
PILNĪGS TEKSTS UN KOMENTĀRI
AR PROF. J. VĪTOLA PRIEKŠVĀRDU
OTRS, PAPILDINĀTS IZDEVUMS
(NO 6. LĪDZ 15. TŪKSTOTIM)
ERNESTA KREIŠMAŅA IZDEVNIECĪBA
RĪGĀ · 1942

PRIEKŠVĀRDS

Ir liktenīgi cilvēki: lieli valdnieki un iekārrotāji, reliģiju dibinātāji, filozofi, dzejnieki, jaunu kontinentu atklājēji un dabas pētnieki, dažādu nozaļu zinātnieki un tehniski izgudrotāji, kuri ievada jaunus laikmetus tautu dzīvē, veicinot cilvēces kultūru un paceļot civilizāciju un materiālo labklājību. Šo ģeniju starpā nav sastopami žīdi.

Bet ir arī liktenīgi graujošu maldu mācību paudēji, kuri rada lielu ļaunumu: postošu reliģisku ideju paudēji, naida cēlāji tautas dažādu šķiru starpā, politisku sarežģījumu un kaļu cēlāji tautu starpā, pseidozinātnieki, mākslas un gaumes bojātāji, nevērtīgas un neķītras literatūras ražotāji, tautas tikumu bojātāji u.t.t. Starp šiem ļaudīm ir ļoti daudz žīdu.

Jaunas idejas, lai tiktu uzglabātas un izplatītas, tiek ierakstītas grāmatās. Dažas no šīm grāmatām ir tautām liktenīgas, un to nozīme nezūd gadu tūkstošus ilgi; tādas ir senindiešu Vēdas, Homēra Iliāde, Buddhas mācība, Konfucija filozofija, Bībele, Korans, Talmūds.

Pagājušā gadsimtā Eiropas tautām bija liktenīga žīda Marksa grāmata «Kapitāls», kurā viņš pauda šķiru cīņu un pilsoņu šķiras iznīcināšanu. Šī mācība ir izsaukusi plašu revolūcionāru kustību, kuŗa sagrāvusi veco Krieviju un atnesusi daudz posta arī citām Eiropas tautām un arī mums latviešiem. Jau senos laikos tautas ir izjutušas žīdu lāstu un cīnījūšās pret izlauptišanu ar augļošanu un krāpšanu, pret žīdu graujošo iespaidu uz garīgo dzīvi un labu tikumu bojāšanu. Senie ēģiptieši izdzina žīdus no savas zemes, asīrieši un babilonieši sagrāva Palestīnā nodibināto žīdu valsti un aizveda žīdus gūstā, romieši izpostīja Jeruzālemi galīgi, bet žīdi atkal un atkal ir pratuši iegūt agrāko stāvokli, jo tautas ar laiku aizmirst nodarīto ļaunumu, un žīdi sāk spēlēt atkal no gala. Cīņa ar žīdiem nav pārtraukta nekad. Viduslaikos katoļu baznīca cīnījās ar žīdiem: žīdiem nedeļa pilsoņu tiesības, tiem vajadzēja nēsāt dzelteno pazīšanas zīmi un dzīvot noslēgtos ghetto; lai žīdus cik necik savaldītu, vajadzēja pielietot pat inkvizīciju.

Kādiem cīņas līdzekļiem iegūt varu pār citām tautām un tās kalpināt savā labā, to žīdiem jau no bērnības māca viņu vecāki, skolotāji un rabīni; to gudrības avots ir Talmūds, kuŗa sastādīšana ir vilkusies ap 1000 gadu. Pēc talmūda mācības tikai žīdi ir cilvēki; visas citas tautas – goji, akumi – uzskatāmas kā dzīvnieki. Žīdiem ir atļauts gojus aprāpt, izlaupt ar augļošanu, pat nokaut, ja to var tā izdarīt, ka netiek no goju tiesām sodīts; žīds grikst pret goju nepatiesi liecināt ar zvērastu, bet nedrīkst pret žīdu patiesību liecināt gojam par labu; goju manta uzskatāma kā bezsaimnieka manta, kuŗa piekriņ tam žīdam, kas pirmais to var piesavināties. Pamatu šai žīdu morālei reizēm redzam jau Bībeles Vecās derības daudzos stāstos. Kad Mārtiņš Luters, pamatīgi iestudējis ebreju valodu, lai varētu Bībeli pārtulkot, iepazinās ar Talmūdu, viņš palika par niknu žīdu nīdēju un savus ieskatus par viņiem izteica darbā «Par žīdiem un viņu meliem». Talmūds dod bagātu materiālu pretžīdu rakstiem. Žīdu likums paredz nāves sodu gojiem, kuŗi pēta Talmūdu.

Šī gadsimta sākumā parādījās neliela žīdu rakstīta grāmata «Cianas gudro protokoli», kuŗa kļuva liktenīga pašiem žīdiem; šie protokoli ļauj kā pa lodziņu ieskatīties noslēpumainā telpā, kur žīdi gatavo savvērestību pret visām pasaules tautām, lai panāktu virskundzību par tām. Protokolos uzskaitīti visādi paņēmieni, kā sagraut valdnieku un valdību autoritāti un izsaukt revolūcijas, lai pēc tām pie varas tiktu žīdi, vai to kalpībā stāvošas personas, kā jāizskauž reliģija, jābojā tautu labie tikumi, jāveicina izvīrtība, visādas graujošas idejas, kā ar zelta valūtas palīdzību un valsts aizņēmumiem žīdu bankās jāsagrauj valsts saimniecība un jāizceļ ekonomiskās krīzes, kā jāpanāk žīdu kapitālistu monopols rūpniecībā un tirdzniecībā, kā jāapgrūtina parādiem lauksaimnieki, lai tie nonāktu kapitāla atkarībā, kā jāveicina bezdarbs un strādnieku posts, kā paceļot algas reizē pacelt arī dzīves dārdzību, lai strādnieku stāvoklis neuzlabotos, kā jāveicina šķelšanās goju starpā, saskaldot tos daudzās politiskās partijās, kuŗās vadoša loma būtu

žīdiem, vai to rokas puīšiem, kuŗas lai pastāvīgi plūktos savā starpā un nevarētu vienoties kopīgam darbam, kā veicināt korupciju, kā izbīdīt no gojiem atbildīgos amatos ļaudis ar tumšu pagātņi, kuŗi būtu akli žīdu kalpi, kā ar preses palīdzību, kuŗa jāsagrābj žīdu rokās, panākt žīdiem vēlamo noskaņojumu tautā, kā pielietojams terors, lai panāktu aklu paklausību žīdu varas vīriem u.t.t., kā beidzot nodot visu varu pasaulē žīdu ķeizara-patvaldnieka rokās.

It sevišķi ievērojama ir «Ciānas gudro protokolu» nozīme tanī ziņā, ka tie spilgti izceļ brīvmūrnieku, kā žīdu kalpu lomu žīdu virskundzības mērķu sasniegšanā. Brīvmūrniecība ir žīdu dibināta organizācija, kuŗas oficiālie mērķi ir ļoti cēli un humāni. Tādēļ sākumā, 18. gadsimtā, brīvmūrniecībā – šai toreizējā modes organizācijā – ieplūda arī ļoti daudzi ievērojami vīri: karaļi un galma ļaudis, augsti ierēdņi, garīdznieki, zinātnieki, filozofi, rakstnieki, mākslinieki, rūpnieki, tirgotāji u.t.t.

Iestājoties brīvmūrniecībā, jādod drausmīgs zvērasts neizpaust tās noslēpumus. Brīvmūrnieki sadalās grados: ir Jāņa ložas ar 3 gradiem, Skotu ložas ar 33 gradiem un vēl citas ar 99 gradiem; ir arī tīri žīdiskas ložas kuŗām pieder vadošā loma. Apakšējos grados notiek brāļu novērošana un novērtēšana; augstākos grados tiek izbīdīti brāļi, kuŗiem vajīgāka morāle, kuŗi padodas korupcijai, kuŗi spējīgi uz katru noziegumu, kuŗi sevišķi padevīgi kalpo žīdu interesēm. Jau 19. gadsimta sākumā, pēc lielās franču revolūcijas, daži drīvmūrnieki, nokļuvuši augstākos grados, apjēdza savu žīdu kalpu un savas tautas nodevēju lomu un izpauda šo brīvmūrniecības noslēpumu, riskējot ar uzņemšanas zvērastā paredzēto slepeno nāves sodu. Bet it sevišķi noskaidrojās brīvmūrniecības nožēlojamā loma pēc «Ciānas gudro protokolu» publicēšanas visās valodās. Pārsteigti bija protokolu lasītāji, pārsteigti paši brīvmūrnieki; visiem uzausa skaidrība par pasaules kaŗu un revolūciju, par žīdisko boļševismu Krievijā. Radās vesela literātūra par protokoliem. Amerikas lielais automobiļu rūpniecības organizātors Fords nāca klajā ar darbu «Internacionālais žīds», kuŗā vairākkārt atsaucās uz protokoliem. Itālijā Musolini ar fašismu pieveica žīdus un brīvmūrniekus; Vācijā Adolfs Hitlers nodibināja «Nacionālsociālistisko vācu strādnieku partiju» un uzsāk nesaudzīgu cīņu ar žīdiem un viņa rokas puīšiem. Pēc divpadsmit gadu neatlaidīgas, grūtas cīņas visa vācu tauta apvienojās zem sava lielā Vadoņa karogiem un izstumj žīdus galīgi no sava vidus. Latvijā Gustavs Celmiņš nodibināja «Ugunskrustu», vēlāk pārdēvētu «Pērkonkrusts», un izdod tāda pat nosaukuma nedēļas laikrakstu cīņai ar žīdiem un brīvmūrniekiem. Arī visās citās valstīs iesākas cīņa ar žīdiem.

Visā pasaulē žīdi sajūt grīļojamies pamatus zem kājām, nojauž, ka viņu gadu tūkstošus ilgās tieskmes pēc virskundzības pār visām tautām, kas viņiem izlikās vistuvākā laikā sasniedzama, draud izbeigties ar pašu žīdu iznīcināšanu. Viņi izspēlē pēdējo trumpi un sakūda Vācijas pretiniekus uz jaunu kaŗu ar Vāciju. Šis kaŗš tagad ir izvēršies par jaunu pasaules kaŗu, kuŗam uz visiem laikiem jāizšķir žīdu liktenis.

Arī katra latvieša pienākums ir visiem spēkiem piedalīties šīnī cīņā pret visas cilvēces nīdēju žīdu un tiem, kas cīnās viņu pusē; žīdu jūgu latvieši ir smagi izjušuši žīdu un boļševiku valdīšanas trakajā gadā. Jo labāk pazīsim savu pretinieku un viņa cīņas paņēmienu, jo vieglāka būs cīņa ar to. Tādēļ ikkatram jāiepazīstas ar «Ciānas gudro protokoliem», kuŗos žīdu ļaunie nodomi un noziedzīgie cīņas līdzekļi ir pašu žīdu spilgti apgaismoti. It sevišķi protokoli ieteicami brīvmūrniekiem, lai tie redzētu, kāda nožēlojama loma tiem bijusi, un lai tagad piedalītos visiem spēkiem kopīgā cīņā pret žīdiem un pret viņu sabiedrotajiem anglosakšiem un boļševikiem.

Protokolos redzams, ka arī brīvmūrnieki žīdu acīs ir tikai tādi pat nīcināmi goji, kā visi citi nežīdi. Protokoli paskaidroti plašiem komentāriem, par kuŗiem to autoram pienākas atzinība.

Prof. Dr. ing. J. Vītols.

1. protokols

Vara nozīmē tiesības. Brīvības ideja. Liberālisms. Zelts. Ticība. Pašvaldība. Kapitāla despotisms. Iekšējais ienaidnieks. Pūlis. Anarchija. Politika un morāle. Stiprā tiesības. Brīvmūrnieku-žīdu varas nepārvaramība. Mērķis attaisno līdzekļus. Pūlis – aklais. Polītiskā ābece. Partiju kaŗi. Patvaldība – mērķtiecīgais valdīšanas veids. Spirts. Klasicisms. Izvirtības. Brīvmūrnieku-žīdu valdības principi un noteikumi. Terors. Brīvība, vienlīdzība, brālība. Dinastiskās valdīšanas princips. Goju aristokratijas privilēģiju iznīcināšana. Jaunā aristokratija. Brīvības abstrakcija. Tautas vietnieku maināmība.

„...Atmetuši liekas frazes, runāsim par katras domas nozīmi, apgaismosim apstākļus ar salīdzinājumiem un slēdzieniem.

Tā tad, es formulēju mūsu sistēmu no mūsu un goju viedokļa.

Jāaizrāda, ka ļaudis ar ļauniem instinktiem ir vairākumā, tādēļ labākos rezultātus viņu valdīšanā sasniedz ar varu un iebiedēšanu, bet ne ar akadēmisku spriešanu.

Katrs cilvēks cenšas tikt pie varas, katram gribētos kļūt par diktatoru, ja tikai viņi varētu to, bet pie tam retais nebūtu gatavs upurēt visu pārējo ļaužu labumu savu labumu sasniegšanai.

Kas savaldīja plēsīgos zvērus, kuŗus sauc par cilvēkiem? Kas viņus vadīja līdz šim laikam?

Sabiedriskās iekārtas sākumā viņi padevās rupjai un aklai varai, pēc tam – likumam, kas ir tā pati vara, tikai maskēta. Tā tad, slēdzu, ka pēc dabas likuma k a m v a r a, t a m t i e s ī b a s.

Polītiskā brīvība ir ideja, bet ne fakts. Šo ideju vajag mācēt pielietot, kad par idejisku „kumosu” vēlas iegūt tautas piekrišanu savai partijai, ja tā nodomājusi salauzt otru, kas atrodas pie varas. Šis uzdevums tiek atvieglots, ja pretiniekam pašam pielīp brīvības ideja, tā saucamais liberālisms, un idejas dēļ viņš atsakās no savas varas. Tā tad arī parādās mūsu teorijas triumfs: Jo zemi vadošās valdības grožus pēc dabas likuma tūdaļ satver cita roka, tādēļ, ka

aklais tautas spēks pat vienu dienu nevar iztikt bez vadības, un jaunā vara tikai stājas vecās vietā, kas liberālisma novājināta.

Mūsu laikos liberālo valdnieku vietā stājusies zelta vara.

Bija laiks, kad valdīja ticība. Brīvības ideja nav realizējama, tādēļ ka neviens nemāk viņu izlietot ar mēru. – Vajag tikai tautai uz kādu laiku dot pašvaldību, un šī pašvaldība pārvērtīsies izlaidībā. No šā brīža ceļas savstarpējas ķildas, kas drīz pāriet sociālās cīņās, no kuŗām valstis sāk degt un viņu nozīme pārvēršas par pelniem.

Vai valsts pati novājinās konvulsijās, vai arī iekšējās ķildas to nodod ārējo ienaidnieku varā – katrā gadījumā viņu var skaitīt par neglābjami pazudušu; viņa ir mūsu varā. Kapitāla despotisms, kas viss atrodas mūsu rokās, sniedz valstij salmiņu, pie kuŗas tai gribot negribt jāķeras, jo citādi tā iekritīs bezdibenī.

Vai vesels loģisks prāts var cerēt sekmīgi vadīt ļaužu pūļus ar saprātīgiem pārliecinājumiem vai pierunājumiem, kad iespējama pretruna, kaut arī bezjēdzīga, bet tāda, kas pavirši domājošai tautai var izlikties patīkamāka?

Ļaudamies vadīties tikai no sīkām kaislībām, ticējumiem, ierašām, tradīcijām un sentimentālām teorijām, ļaudis pūlī un pūļa ļaudis padodas partiju ķildām, kas neļauj vienoties pat uz tīru saprātīgu pārrunu pamata. Katrs pūļa lēmums atkarīgs no gadījuma vai mākslīgi radīta vairākuma, kuŗš, nezinādams politiskos noslēpumus, taisa absurdus lēmumus, tā valdīšanā ienesot anarchijas dīgli.

Politikai nav nekā kopēja ar morāli. Valdnieks, kas seko morāles principiem, nav politisks, un tādēļ ir nedrošs savā tronī. Kas grib valdīt, tam jābūt viltīgam un jāprot izlikties.

Tautas augstās īpašības – vaļsirdība un godīgums – politikā nozīmē trūkumus, tādēļ, ka viņas nosviež no troņiem labāk un drošāk par stiprāko ienaidnieku. Šādas īpašības lai ir goju valstu atribūti, mums nevajaga vadīties no viņām.

Mūsu tiesības ir spēkā. Vārds „tiesības” ir abstrakta un near ko nepierādīta doma. Šis vārds nozīmē ne vairāk kā to: dodiet man to, ko es gribu, lai es ar to iegūtu pierādījumu, ka esmu par jums stiprāks.

Kur sākas tiesības? Kur viņas beidzas?

Valstī, kur vāja varas organizācija, kur likumi un valdnieks bezpersonīgi, pie kam šo bezpersonību radījušas liberālismā savairojušās tiesības, es smeļos jaunu tiesību – mums vajag celties ar savu stiprā tiesību un sagraut visu pastāvošo kārtību un iestādījumus, uzlikt savu roku likumiem, pārtaisīt visas iestādes un kļūt par to valdniekiem, kas atdevuši mums savas varas tiesības, atteikdamies no viņiem labprātīgi, liberāli...

Tā kā tagad visas varas šķobas, tad mūsu vara būs neuzvaramāka pār visām citām, jo viņa paliks neredzama, līdz būs tiktāl nostiprinājusies, ka nekāda viltība vairs nespēs viņu apdraudēt.

No pārejošā jaunā, ko esam spiesti tagad darīt, celsies nesatricināms valdīšanas labums, kas atjaunos tautas dzīves mēchanisma pareizo gaitu, ko liberālisms sabojāja. Rezultāts attaisno līdzekļus. Veltīsim savos plānos vērtību ne tik daudz labajam un tikumīgajam, cik vajadzīgajam un derīgajam.

Mūsu priekšā ir plāns ar stratēģiski izskaidrotu līniju, no kuŗas nedrīkst atkāpties, ja negrib riskēt ar daudzu gadu simteņu darbu izpostīšanu.

Lai izstrādātu mērķveidīgas darbības plānu, jāņem vērā pūļa zemiskums, nepastāvība, nenoteiktība, viņa nespēja saprast un cienīt pašu dzīves, pašu labklājības noteikumus. Jāaptver, ka pūļa vara ir akla, nesaprātīga, pūlis neprāto, bet klausās pa labi un pa kreisi. Akls nevar vadīt aklos, nenovezdamas viņus pie bezdibeņa, tā tad, pūļa ļaudis, kas uzpeld no tautas, kaut viņu gudrība arī būtu ģeniāla, ja tie nekā nesaprot politikā, nevar uzstāties kā pūļa vadītāji, pretējā gadījumā tie pazudinās visu tautu.

Tikai persona, kas no pat bērņības sagatavota valdīšanai, var zināt no politiskiem burtiem sastādāmus vārdus.

Tauta, kas atstāta sevis pašas, tas ir, no pašas vidus izvirzījušos ļaužu vaļai, tiek sagrauta no partiju ķildām, kas ceļas no tieksmes pēc varas un goda un nekārtībām to rezultātā. Vai tad tautas masas var mierīgi, bez sacenšanās spriest, kārtot valsts lietas, kas nav sajaucamas ar personīgajām interesēm?

Vai viņas var aizstāvēties pret ārējiem ienaidniekiem? Tas nav iedomājams, jo, ja plānu saskalda tik daļās, cik pūlī galvas, tad tas zaudē veselumu un tādēļ kļūst nesaprotams un neizpildāms.

Tikai patvaldnieka galvā var tikt izstrādāti plaši un skaidri plāni, kārtībā, kas visu noteic valsts mašīnas mēchanismā; no tā secināms, ka vara, kas mērķtiecīgi kalpo valsts labumam, koncentrējama vienas atbildīgas personas rokās. Bez *a b s o l ū t a d e s p o t i s m a* nevar būt civilizācijas, jo to neveido masas, bet gan to vadītājs, kas viņš arī nebūtu. Pūlis ir barbaris, kas savu barbarismu parāda katrā gadījumā. Tiklīdz pūlis satver savās rokās brīvību, viņš to ātri pārvērš anarchismā, kas pats par sevi ir barbarisma augstākā pakāpe.

Uzlūkojiet spirtā apdullinātus dzīvniekus, kuŗus apreibinājis alkohols, kuŗa bezmēra lietošanas tiesības dotas līdz ar brīvību. Mēs nevaram arī mūsējiem ļaut noiet tik tālu... Goju tautas alkoholisko dzērienu apdullinātas, bet viņu jaunatne apdullināta no klasicisma un agras izvīrtības, kuŗā to ievilka mūsu aģentūra – guvernieri, sulaiņi, guvernantes – bagātos namos, pārdevēji u. c., mūsu sievietes goju uzdzīves vietās. Pie šīm pēdējām es pieskaitu arī tā saucamās „sabiedrības dāmas”, viņu brīvprātīgās sekotājas izvīrtībā un greznībā.

Mūsu parole – spēks un liekulība. Tikai spēks uzvar politiskās lietās, īpaši, ja tas aplēpts talantos, kas nepieciešami valstsvīriem. Vardarbībai jābūt par principu, bet viltībai un liekulībai – par noteikumu valdībām, kas nevēlas nolikt savu kroni kādas jaunas varas aģentiem pie kājām. Šis jaunums ir vienīgais līdzeklis kā tikt pie mērķa – labuma. Tādēļ lai neatsakāties no uzpirkšanas, pievilksanas un nodevības, kad tām jākalpo mūsu mērķa sasniegšanai. Politikā vajag mācēt ņemt svešu īpašumu bez kautrēšanās, ja ar to mēs sasniegsim padevību un varu.

Mūsu valstij, kas ies par mierīgas iekaŗošanas ceļu, ir tiesība apmainīt kuŗa briesmas pret mazāk acīs krītošiem un lietderīgākiem *s o d i e m*, ar kuŗiem vajag uzturēt *t e r o r u*, kas nodrošina aklu paklausību.

Jau senos laikos mēs pirmie izsaucām vārdus tautā: „*b r ī v ī b a*, *v i e n l ī d z ī b a*, *b r ā l ī b a*”, vārdus, kuŗus kopš tiem laikiem tik daudz reizes atkārtājuši neapzinīgi papagaiļi, kas saskrēja uz šiem kumosiem no visām pusēm un līdz ar tiem aiznesa pasaules labklājību un īstu personas brīvību, kas agrāk bija pasargāta no pūļa spiediena. Itin kā gudrie, inteligētie goji nesaprata šo vārdu abstraktību, nesaprata viņu nozīmes un savstarpējās

sakarības pretrunas, neredzēja, ka dabā nav vienlīdzības, nevar būt brīvības, ka pati daba nodibinājusi prāta un rakstura īpašību un spēju nevienādību, tāpat kā padotību viņas likumiem, nesaprata, ka pūlis ir akls spēks un ka viņa izraudzītie vienas dienas valdnieki politiskā ziņā tikpat akli, kā viņš pats...

Visas pasaules malās vārdi „brīvība, vienlīdzība, brālība” pievilka ar mūsu apmāto aģentu palīdzību mūsu rindās veselus leģionus ļaužu, kas sajūsmā nesa mūsu karogus. Tstenībā šie vārdi bija kā tārpji, kas grauza goju labklājību, kas visur iznīcināja mieru, solidaritāti, graužot valstu pamatus. Jūs redzēsiet vēlāk, ka tas sekmēja mūsu uzvaru: tas deva mums starp citu iespēju, iegūt svarīgāko trumpi – panākt privilēģiju atselšanu, citiem vārdiem, iznīcināt goju aristokratijas būtību, kas bija tautu vienīgais aizsargvalnis pret mums. Uz dabīgās un dzimtās aristokratijas drupām mēs uzcēlām savu inteligences, vispirmā kārtā naudīgās, aristokratiju. Šis jaunās aristokratijas cenzu mēs nolikām bagātībā, kuŗas apmēri atkarīgi no mums, un zinātnē, kuŗu virza mūsu gudrajie.

Mūsu uzvaru atvieglāja vēl tas, ka satiksmē ar mums vajadzīgiem cilvēkiem mēs allaž spēlējam uz cilvēku prāta pašām jūtīgākajām stīgām: aprēķina, kārtības, materiālo vajadzību nepiepildamības. Bet katra no uzskaitītajām īpašībām par sevi var nokaut iniciātīvu, atdotot cilvēka gribu tā rokās, kas samaksā viņa darbošanos.

Brīvības abstrakcija deva iespēju pārliecināt pūli, ka valdība nav nekas cits, kā tautas-zemes īpašnieka pārvaldnieks un ka to var nomainīt, kā nonēsātus cimdus.

Tautas vietnieku maināmība nodeva viņus mūsu rīcībā un it kā mūsu nozīmējumam.”

Jau pats pirmais protokols satur diezgan daudz arī „nenovecojošu vērtību” – norāda židisma politikas pamatprincipus, kas kopš gadu simteņiem iet uz noteiktu mērķi: apgāzot goju troņus un altārus, nodibināt visās valstīs demokrātiju, kas faktiski varu nodod naudīgiem rokās, lai pēc tam ievestu lielniecismu – kur židiskā valdnieka seja vairs netiek aizklāta, kur viņš nekautrīgi iznāk priekšā un piespiež tautas sev klausīt ar asiņainu teroru, ar spīdzināšanām un nāves sodiem, jeb, kā pirmā protokolā atklāti pasacīts – ar despotismu.

2. protokols

Saimnieciskie kaŗi – židu pārsvara pamats. Administrācija izskata pēc un „slepenpadomnieki”. Graujošo mācību sekmes. Pielāgošanās politikā. Preses loma. Zelta maksa un židu upuŗu vērtība.

„Vajadzīgs panākt, lai kaŗi pēc iespējas, nedotu teritoriālus ieguvumus: tad tie norisināsies saimnieciskā plāksnē, kuŗā tautas iepazīsies ar mūsu spēku, izlietodamas mūsu palīdzību, bet apstākļi n o d o s a b a s p u s e s m ū s u s t a r p t a u t i s k ā s a ģ e n t ū r a s r ī c ī b ā, kuŗai ir miljoni acu un kuŗa nepazīst nekādu robežu. Tad mūsu starptautiskās tiesības izdzēsīs tautu nacionālās tiesības..

Administrātori, kuŗus mēs izraudzīsim no publikas, atkarībā no viņu verdziskajām spējām, nebūs valdīšanai sagatavotas personas, tādēļ viņi viegli tiks par figūriņām mūsu zinātnieku un ģenialo padomnieku rokās, tādu speciālistu, kas jau no agras bērnības sagatavoti visas pasaules valdīšanai. Kā jums zināms, šie mūsu speciālisti smēlušies valdīšanai vajadzīgās ziņas no mūsu politiskajiem plāniem, no vēstures pieredzes, no katra momenta apsvēšanas. Goji neļaujās vadīties no bezpartejiskiem vēstures novērojumiem, bet gan no teorētiskas rutīnas.. Tādēļ mums nav ar viņiem ko rēķināties – lai viņi priecājas līdz reizei, vai arī dzīvo cerībās uz jauniem priekiem, vai atmiņās par pārdzīvotiem. Lai viņiem liekas svarīgākais tas, ka mēs viņus esam iespaidojuši atzīt par zinātnes (teorijas) mācību. Šādā nolūkā mēs ar savu presi pastāvīgi audzinām aklu ticību tai. Goju inteliģenti leposies ar zināšanām un, loģiski nepārbaudīdami tās, pielietos darbā visas zināšanas, kuŗas sakombinējuši mūsu aģenti, lai varētu ietekmēt prātus mums vēlamā virzienā.

Nedomājiet, ka mūsu apgalvojumi ir kaili: ievērojot mūsu sagatavotos darvinisma, marksisma, nicšeisma panākumus. Vismaz mums jābūt skaidrai šo virzienu ārdošai nozīmei priekš goju prātiem.

Mums jārēķinās ar tautu modernām domām, raksturiem, tendencēm, lai nepielaiestu kļūdas politikā un administrātīvu lietu vadīšanā. Mūsu sistēmas virskundzību, kuŗas mēchanisma daļas var iekārtot dažādi, atkarībā no mūsu ceļā sastopamo tautu temperāmenta, nesekmēsies piepildīt, ja viņas praktiskā pielietošana nedibināsies uz pagātnes rezultātiem sakarā ar tagadni.

Moderno valstu rīcībā atrodas liels spēks, kas tautā rada domu kustības – tā ir prese. Preses uzdevums – it kā formulēt nepieciešamās prasības, tautas vārdā izteikt sūdzības, izteikt un arī radīt neapmierinātību. Presē triumfē runas brīvības princips. Bet valstis nemācēja šo spēku izlietot; un viņš p ē k š ņ i a t r a d ā s m ū s u r o k ā s.

Caur viņu mēs ieguvām ietekmi, paši palikdami ēnā, pateicoties viņai mēs sakrājām savās rokās zeltu, kaut arī mums to nācās izcelt no asiņu un asaru straumēm... Bet mēs atpirkāmies, ziedodami daudzus no savas tautas. K a t r s u p u r i s n o m ū s u p u s e s D i e v a p r i e k š ā i r v ē r t s t ū k s t o t i g o j u.”

Tādā talmudistu valodā noslēdz otro protokolu modernais žids, aizrādīdams šinī svarīgajā tekstā uz pasauli virzošajiem spēkiem – saimnieciskajām ciņām un presi. Prese demokratiskajās un lielnieciskajās zemēs liek tautām domāt tā, kā žids to vēlas. Jo židu žurnālisti un izdevēji tur presi savās rokās. Arī mēs, latvieši, jau sākām manīt žida pirkstu savā bijušajā presē. Vispirms starptautiskais, glumais žids mums stādījās priekšā kā „ā r z e m j u k o r e s p o n d e n t s”.

Viņš, lūk, tiekot iekšā tādās politisko noslēpumu virtuvēs, kur neveiklo latviešu zemnieku nemaz nelaizot iekšā! Vai tad mūsu lasītāji zināja, ka židiņš daudzos gadījumos nemaz ne pie kādiem valstsvīriem netiek, ja tie nav viņa paša tautības, bet gan „izzīž” korespondences no pirksta, sēdēdams kafejnīcā kopā ar saviem amata brāļiem. Vācijas presi židiem izdevās stingri saņemt savās rokās bijušās demokrātiskās ķezarvalsts laikā. Lielākās, visā pasaulē izplatītās avīzes: „Berliner Tageblatt”, „Vossische Zeitung”, bija židu rediģētas un izdotas. Neskaitāmus arodnieciskās preses izdevumus līdz nacionālsociālistu nākšanai pie varas arī vadīja židi. Viņi pat „brūvēja” speciālu žurnālu konsekvatīvām vācu aprindām: „Das Neue Deutschland”.

Tāpat vecā Krievija neprata nosargāties pret židu ietekmi. Kaut gan židiem bija aizliegts dzīvot ārpus viņiem noteiktā apgabala, pirmās ģildes tirgotāji un akadēmiķi drīkstēja nomesties arī valsts iekšienē, taču galvaspilsētas vārti viņiem bija slēgti. Tomēr, bagātie židi apgāja ar likumu apkārt arī šim noteikumam, sevišķi tādēļ, ka vecajā Krievijā kristītu židu vairs neuzskatīja par židu. Pēterpils avīzes visas piederēja židiem, vai arī tika no viņiem sarakstītas. „Reč” bija Hessena un Vinavera rokās, „Birževija Vedomostji” – Proppera, „Russkija Vedomostji” – Žollosa. Pat nacionālistiskā „Novoje Vremja” pēc izdevēja Suvorina nāves pārgāja židu sabiedrības īpašumā.

Kas attiecas uz p a d o m j u presi, tad tajā strādāja gandrīz židi vien. Tādēļ tad arī laikam, kaut lielinieku žurnālistiem tieksme uz pseidonīmiem, pēdējā laikā avīzes parakstīja tikai anonimas „redakcijas kolēģijas”. „Pravdas” galvenais redaktors bija Mechlis, ārpolitiskais redaktors Žaruchimovičs, pārējie redaktori un svarīgākie līdzstrādnieki Tāls, Steckis, Bīrmanis, Manuijskis un Koļcovs. Koļcovs (īstenībā Belostokas žids Fīrdlands) bija arī laikrakstu un žurnālu „tresta” „Žurgaz” vadītājs. „Izvestijā” agrāk ārpolitiskais redaktors bija žids Radeks-Zobelsons, pēc viņa krišanas nežēlastībā vietā nāca kāds Vigiliss, kuŗa īstais vārds bija Rozenblats. Pārējie ievērojamākie līdzstrādnieki: židi Lapinskis (Levensons), Ilja Erenburgs, Menkess, Gotlībs un karikatūrists Jefimovs (īstenībā feļetonista Fīrdlanda-Koļcova brālis).

Kas attiecas uz židiem kā kaŗa saimnieciskajiem izmantotājiem, tad Henrijs Fords ļoti zīmīgi airāda savā grāmatā „Internacionālais žids”: Židu finanses izturas vienādi pret savstarpējiem pretiniekiem, viņas galvo par abiem un tādā kārtā nepazaudē nekad. Tā kā židi stāv abās pusēs, tad viņi vienmēr atrodas pie uzvarētājiem, un viņu miera nosacījumi ir tādi, ka tie sedz viņu zaudējumus uzvarēto pusē. Tāda nozīme un tāds mērķis bija židu saplūšanai miera konferencē.”

Tur satikās starp citiem Savienoto Valstu kaŗa rūpniecības „šeftmanis” Felikss Varburgs ar savu ciltsbrāli Maksu Varburgu, kas pirmā pasaules kaŗa laikā bija mācējis lomu vilkt Eiropas centrālajās valstīs.

Krievijā pēc Kerenska apvērsuma daudz židu nostājās Kerenska pusē, bet vēl vairāk saplūda ar lieliniekiem. Tā vai tā – židiem vajadzēja vinnēt!

Kad Staļins 1923. gadā uzsāka cīņu ar Trocka-Zinovjeva opozīciju, ievērojamākie židu lielinieki pulcējās kā ap Staļinu, tā ap Trocki. Kādas arī nebūtu cīņas iznākums – židi kā tauta nedrīkstēja zaudēt!...

3. protokols

Simboliskā čūska un viņas nozīme. Konstitucionālo svaru nepastāvība. Terors pilts. Vara un godkārtība. Parlamenta runātavas, pamfleti. Varas nelietīga lietošana. Saimnieciska verdzība. „Tautas taisnība”. „Budži” un aristokrati. Brīvmūrnieku-židu armija. Goju izdzimība. Bads un kapitāla tiesības. Pūlis un „vispasaules valdnieka” kronēšana. Nākošo brīvmūrnieku tautskolu programmas pamatpriekšmets. Zinātnes par sociālo iekārtu noslēpums. Vispārējā saimnieciskā krīze. „Mūsējo” drošība. Brīvmūrnieku despotisms – prāta valstība. Vadoņa zaudējums. Brīvmūrnieki un „lielā” franču revolūcija. Cars – despots no Cīanas asiņīm. Brīvmūrnieku neievainojamības cēloņi. Brīvmūrnieku slepeno aģentu loma. Brīvība.

„Šodien varu jums ziņot, ka līdz mūsu mērķa sasniegšanai atlikuši vairs tikai daži soļi. Atliek vēl neliels posms, un viss noietais ceļš noslēgs Simboliskās čūskas ciklu, ar kādu mēs attēlojam savu tautu. Kad šis loks noslēgsies, visas Eiropas tautas būs tanī iespiestas kā spilēs.

Modernie konstitucionālie svāri apgāzīsies, jo mēs viņus nostādījām tā, lai viņi neapstātos svārstīties, kamēr nesadils to balsti...

Goji domāja, ka ir tos nokalūši diezgan stiprus un vienmēr gaidīja, ka svāri nostāsies līdzsvarā. Bet svaru turētājus – valdniekus aizsedz viņu pārstāvji, kas taista muļķības, aizraudamies no savas nekontrolējamās un neatbildīgās varas. Bet par šo varu viņiem jāpateicas pilts iedvestai terora atmosfārai. Nevarēdami satīkties ar savu tautu, nokļūt viņas vidū, valdnieki vairs nevar sarunāties ar viņu un nostiprināties pret varas kārotājiem. Mēs atdalījām redzīgo cara varu no tautas aklās varas un tā viņas zaudēja savu nozīmi, jo atsevišķi tās ir bezspēcīgas, kā aklais bez sava spieķa.

Lai pamudinātu varaskāros savu varu nelietīgi lietot, mēs visas varas nostādījām vienu otrai pretī, attīstīdami viņu liberālās tieksmes pēc neatkarības. Mēs šinī virzienā pamudinājām katru ierosmi, apbruņojām visas partijas, nostādījām valsti par mērķi katra godkārei.

Valstis mēs esam padarījuši par arēnām, kuŗās notiek jukas... Vēl daži mirkļi, un nekārtības, bankroti rasies visur...

Nenogurstoši runātāji parlamentu un administrātīvo sapulču sēdes pārvērta par orātoru sacīkstēm. Pārgalvīgi žurnālisti, ne ar ko nerēķinošies pamfletisti ik dienas uzbrūk administrātīvajam personālam. Varas nelietīga valkāšana galīgi sagatavos visās iestādēs sabrukumu, un viss apgāzīsies no trakojošā pūļa sitieniem.

Nabadzība piekaļ tautas grūtajam darbam stiprāk nekā verdzība un dzimtbūšana: no pēdējām vēl kaut kā varēja atsavināties, varēja ar tām rēķināties, bet trūcumam nekad neizbēgsi. Mēs uzņēmām satversmē tādas tiesības, kas

ļaužu masām ir fiktīvas, bet ne īstas tiesības. Visas tā saucamās „tautas tiesības” var pastāvēt tikai idejā, dzīvē tās nav izvedamas. Ko līdz smagā darba saliektajam sava likteņa nopiestajam proletārietim – strādniekam, ka runātāji dabūjuši tiesības plāpāt, žurnālisti – rakstīt līdz ar nopietnībām visādus niekus, ja proletāriātam nav no satversmes cita labuma, kā tās nožēlojamās druskas, kuŗas mēs viņiem atmetam no sava galda par to, ka viņš nobalso par mūsu priekšrakstiem un mūsu izbīdītajiem aģentiem? Republikas tiesības nabagam nozīmē rūgtu ironiju, jo nepieciešamība gandrīz ik dienas strādāt neļauj tās īstenībā izlietot, līdz ar to atņemot pastāvīgas un drošas peļņas garantiju un nostādot viņu atkarībā no darba devēju vai darba biedru streikiem.

Tauta mūsu vadībā iznīcināja aristokratiju, kas bija viņas dabīgā sargātāja un barotāja pašas interešu dēļ, kuŗas bija nedalāmi saistītas ar tautas labklājību. Bet tagad, iznīcinot aristokratiju, tauta nokļūva ātri iedzīvojušos vazaņķu jūgā, kas nesaudzīgi apspiež strādniekus.

Mēs uzdosimies par strādnieku glābējiem no šī jūga, likdami viņiem stāties priekšā mūsu kuŗaspēka – sociālistu anarchistu, komūnistu – rindās, kuŗiem mēs vienmēr palīdzam it kā aiz mūsu sociālās masonības viscilvēciskās solidaritātes brālīgā likuma. Aristokratija, kuŗai pēc likuma bija tiesības uz strādnieku darbu, bija ieinteresēta, lai strādnieki būtu paēduši, veseli un spēcīgi. Bet mēs esam ieinteresēti gluži pretējā: g o j u i z v i r š a n ā. Mūsu vara slēpjas strādnieka pastāvīgā nepaēšanā un vājumā, tādēļ, ka tādā kārtā viņš tiek pilnīgi pakļauts mūsu gribai, bet savos vadītājos viņš neatradīs ne spēkus, ne enerģiju, lai tai pretotos...

Ar trūkumu un tā radīto naidu un skaudību mēs vadām masas, un ar viņu rokām noslaukām tos, kas mums ceļā.

Kad pienāks mūsu vispasaules valdnieka kronēšanas laiks, tad tās pašas rokas noslaucīs visu, kas tam varētu būt par šķērslī.

Goji vairs neprot domāt bez mūsu zinātniskajiem padomiem. Tādēļ viņi nesaprot nepieciešamību pēc tā, pie kā mēs neatlaidīgi pieturēsimies, kad sāksies mūsu valstība: proti, ka tautskolās vajaga mācīt vienu patieso zinātņi, pirmo no visām – zinātņi par cilvēka dzīves iekārtu, par sabiedrisko dzīvi, kas prasa darba dalīšanu un, tā tad, cilvēku dalīšanu šķīrās un kārtās. Ir nepieciešams, lai visi zinātu, ka vienlīdzības nevar būt dažādu darbības nozīmējumu dēļ, kā arī to, ka nevar vienādi atbildēt likuma priekšā tas, kas ar savu rīcību kompromitē veselu kārtu, un tas, kas neaizskaŗ neko citu, kā tikai pats savu godu. Pareiza zinātņe par sociālo iekārtu, pie kuŗas noslēpumiem mēs gojus nepielaižam, visiem rādītu, ka vietai un darbam jātiek saglabātiem noteiktā aplokā, lai nekļūtu par cēloni ļaužu mokām audzināšanas un darba nesaskaņas dēļ. Mācoties šo zinātņi, tautas sāks labprātīgi paklausīt valsts varai un viņas noteiktai iekārtai. Bet pie tagadējā zinātņes stāvokļa un virziena, kādu mēs esam tai devuši, tauta, akli ticēdama iespiestajam vārdam, ienīst savā mūsu iedvestajā maldībā un nezināšanā visas kārtas, kuŗas tur par augstākām nekā pati, jo nesaprot katras kārtas nozīmi.

Aprādīto naidu vēl lielāku darīs saimnieciskā krīze, kas apturēs biržas darījumus un rūpniecību. Pa visiem mums pieejamiem pagrādes ceļiem un ar zelta palīdzību, kas viss atrodas mūsu rokās, sagatavojuši vispārēju saimniecisko krīzi, mēs izmetīsim uz ielas lielus pūļus strādnieku vienā laikā visās Eiropas valstīs. Šie pūļi ar baudu metīsies izliet to asinis, kuŗus viņi savā nezināšanā apskauz jau no bērņības, un laupīt viņu īpašumu.

M ū s ē j o s v i ņ i n e a i z s k a r s, jo uzbrukuma brīdis mums būs iepriekš zināms, un mēs būsīm spēruši soļus savējo aizsardzībai.

Mēs pārliecinājam, ka progress vedīs visus gojus pie prāta valstības. M ū s u d e s p o t i s m s arī būs tāds, jo viņš sapratīgā stingrībā nomierinās visus nemierus, izdzīs liberālismu no visām iestādēm.

Kad tauta redzēja, ka brīvības vārdā tā bauda visādus atvieglojumus un pretimnākšanu, tad tā iedomājas, ka viņa ir valdniece un metās pēc varas, bet, protams, kā jau katrs aklais, uzdūrās bezgala daudziem šķēršļiem; viņa metās meklēt vadītāju, nesaprata, ka jāgriežas atpakaļ pie pagātņes un nolika savas pilnvaras mums pie kājām.

Atcerieties Francijas revolūciju, kuŗu mēs nosaucām par „lielo”: viņas sagatavošanas noslēpumi mums labi zināmi, jo tā ir mūsu roku darbs.

Kopš tā laika mēs vadām tautas no vienas vilšanās pie otras, lai viņas arī no mums atteiktos par labu tam c a r a m – d e s p o t a m n o C i a n a s a s i n ī m, kuŗu mēs gatavojam pasaulei.

Pašreizējā laikā mēs kā starptautisks spēks esam neievainojami, jo ienaidniekiem uzbrūkot vieniem no mums, nāk palīgā citas valstis.

Goju tautu nebeidzamais zemiskums, kuŗas lied varas priekšā, ir nejūtīgas pret vājo, nežēlīgas pret pārkāpumiem un piedod noziegumus, negrib panest brīvas iekārtas pretrunas, bet pacieš līdz mocekļībai drosmīga despotisma vardarbību – lūk, kas sekmē mūsu neatkarību. No mūslaiku ministru prezidentiem – diktātoriem viņi pacieš un panes pārestības par niecīgāko, no kuŗām agrāk būtu nocirtuši galvas divdesmit karaļiem.

Ar ko izskaidrot šādu parādību, šādu tautas masu nekonsekvenci pret šķietami vienvēidīgiem notikumiem?

Šī parādība izskaidrojama ar to, ka šie diktātori caur saviem aģentiem iečukst tautai, ka viņi ar šiem ļaundarījumiem nodara kaitējumus valstij augstāku mērķu – tautu labuma, viņu starptautiskās brālības, solidaritātes un tiesību vienlīdzības dēļ. Saprotams, viņāms nesaka, ka tāda apvienošanās varēs notikt tikai zem mūsu valdīšanas.

Un – lūk, tauta notiesās taisnos un attaisnos vainīgos, arvien vairāk pārliecinādamās, ka viņa var darīt visu, kas vien ienāk prātā. Pateicoties tādām lietu stāvoklim, tauta iznīcina katru patstāvību un ik uz soļa rada nekārtības.

Vārds „brīvība” raida cilvēku sabiedrības cīņā pret katru varu, arī pret Dievu un dabas spēkiem. Lūk, tādēļ p ē c m ū s u v a r a s n o d i b i n ā š a n a s m ē s š o v ā r d u i z d z ē s ī s i m n o v ā r d n ī c ā m kā tādu, kas apzīmē dzīvniecisku spēku – pūļa padarītāju par zvēru baru.

Tiesa, šie zvēri katrreiz aizmieģ pēc tam, kad padzērušies asiņu, un tad viņus vieģli savažot. Bet, ja viņiem nedod asiņu, tad viņi neguļ un cīnās.”

Šinī protokolā minētā simboliskā čūska nozīmē Izraēļa bērnu klaiņošanas ceļu pa Eiropu. No Palestīnas nākdami, žīdi 5. g. s. pr. Kr. parādījās Grieķijā. Romā viņi sacēla nekārtības ķeizara Augusta laikā, viduslaikos, arvien tālāk dodamies uz vakariem, ierīkojās Spānijā, tad sāka atkal iet atpakaļ un austrumiem. 18. g. s. viņi spēlēja vislielāko lomu Francijā, 19. g. s. – Vācijā, 20. g. s. – Krievijā. No Maskavas čūskas galva mūsu dienās devās uz Balkāniem, lai satvertu savu asti un „loks noslēgtos”. Bet Bulgāriju un Dienvidslāviju žīdiem – komunistiem vairs neizdevās dabūt savā varā: spoža asmens cirtiens ķēra čūsku kaklā...

Kas zīmējas uz „Caru – despotu no Cianas asinīm”, tad šinī lomā parādījās „tēvs un skolotājs” Staļins, kas žīdu uzdevumā gribēja nodibināt viņu pasaules varu.

Ka Krievijā valdīs terors un ka strādnieku tur turēs mūžīgā badā un piekusumā, tas atkal izrādās iepriekš uzrakstīts Cianas protokolos.

Padomju valsts iedzīvotāji tika nospiesti tā, lai viņiem neatliktu ne laika, ne iespējas domāt par kaut ko citu, izņemot dzīves visnepieciešamāko prasību kaut visminimālāko apmierināšanu. Bet nu ir ļoti zīmīgi, ka uz žīdiem šīs padomju dzīves likstas neattiecās. Padomju tautsaimnieks Larins (žīds), savā darbā „Žīdi un antisemitisms PSRS”, 241. lpp., pastāsta, ka kādā strādnieku sapulcē Maskavā 1928. g. viņam esot iesniegti, starp citu, šādi jautājumi:

Kādēļ žīdi ir bagāti, kādēļ viņiem ir savi maiznieki, savi miesnieki u.t.t.?

Kādēļ žīdi, kas ieradusies no Berdičevas un citām pilsētām, tūdaļ dabū dzīvokļus? Stāsta pat anekdotu, ka no Berdičevas esot ieradies pēdējais žīds un nodevis pilsētas atslēgas Kaļiņinam.

Kādēļ žīdi nestāv rindās?

Kādēļ žīdi darbā un dienestā viens otru „velk”? Krievi to nedara.

Kādēļ antisemitisms rodas tikai pret žīdiem un ne pret citām tautām?

Kādēļ žīdus tik maz redz darba biržās?

Kādēļ žīdi nestrādā smagu darbu?

Kādēļ valdība nesper soļus pret žīdu buržuazijas ieceļošanu Maskavā?”

Šie jautājumi jau paši par sevi apliecina faktus, ko nevarēja neredzēt arī krievu strādnieki: viņi, šie strādnieki, redzēja, ka viņi var tikai ar mokām apmierināt savas visprimitīvākās vajadzības pēc uztura un dzīvokļa, bet ka žīdi šādu raižu nepazīst. Krievi redzēja, ka žīdiem arī padomju iekārtā ir „buržuazija”, kas sabrauc Maskavā no provinces „rebes” dzīt, un ka žīdi ir un paliek bagāti.

Uz kā rēķina tas notika? – Uz apspiestās tautas rēķina, kuŗai jāstrādā vissmagākais darbs mūžīgā „sociālistiskā sacensībā”, pie kam arī ar šo darbu tā nevarēja nopelnīt vairāk kā vēderam, bet no darba pārpalikušais „brīvais” laiks bija jāpavada dažādās komitejās un semināros, lai cilvēks būtu mūžam nebrīvs, mūžam komunistu varā, lai viņam nebūtu laika sākt domāt un attapties, kā mēs visi to gluži labi zinām arī no Padomju Latvijas 1940.-41. g. prakses, un kas savā laikā jau pirms vairāk nekā 40 gadiem smuki paredzēts trešā Cianas protokolā.

Interesanti aizrādīt arī uz to protokola vietu, kuŗai teikts, ka „uzbrukšanas moments būs zināms” un „mūšējais vīnietis”. Literātūrā atrodam liecības, ka žīdi bijuši ļoti labi informēti par 1917. gada revolūcijas tuvošanos un pie laika nobēdinājuši savu mantu.

Vēl var pieminēt, ka Parīzes komūnas laikā 1871. gadā, neraugoties uz nemitīgo nacionālizēšanu un rekvizēšanu, žīdu īpašumi palika neaizskarti. Komūnāri neaiztika nevienu no Parīzes Rotšildu 150 namiem.

4. protokols

Republikas stadijas. Ārējā brīvmūrniecība. Brīvība un ticība. Starptautiskā tirdzniecības un rūpniecības konkurence. Zelta kults.

„Ikkatrai republikai jāpārdzīvo vairākas stadijas. Pirmo raksturo aklās trakošanas pirmās dienas, kas svaidās gan uz labo, gan kreiso pusi, otro – demagoģija, no kuŗas piedzims anarchija, kas neizbēgami noved pie despotisma, tak ne vairs pie atklāta, likumīga un tā tad atbildīga, bet gan pie neredzama un nezināma un tomēr ne mazāk jūtama kādas slepenas organizācijas despotisma, kuŗa rīkojas jo nekautrīgāk tādēļ, ka var darboties slepeni, aiz dažādu aģentu muguras, kuŗu maiņa šai slepenajai varai ne tikai nekaitē, bet gan nāk par labu, jo viņai šīs maiņas dēļ nav jātērē pašas līdzekļi atlīdzībai tiem, kas savu laiku jau nokalpojuši.

Kas gan spēj nogāzt neredzamu varu? Bet mūsu vara taisni tāda ir. Ārējā brīvmūrniecība ir akls aizsegs viņai un viņas mērķiem, bet šīs varas darbības plāns un pat viņas atrašanās vieta vienmēr paliks tautai nezināmi.

Bet arī brīvība varētu būt nekaitīga un pastāvēt valsts dzīvē, nekaitējot tautu labklājībai, ja viņa dibinātos uz dievticības principiem un uz cilvēces brālības, bez domām par vienlīdzību, kuŗai pretī runā dabas likumi, kas iestādījuši pakļautību. Ar tādu ticību tauta tiktu vadīta no savām draudzēm un staigātu mierā un lēnprātībā zem sava garīgā gana rokas, paklausot Dieva padomam zemes virsū. Lūk, tādēļ mums nepieciešams satricināt ticību, izravēt no goju prātiem pašu Dievtības un gara principu un apmainīt to pret ari tmētiskiem aprēķiniem un materiālām vajadzībām.

Lai goju prāti nespētu domāt un novērot, vajag viņus novirzīt uz rūpniecību un tirdzniecību. Tādā kārtā katra tauta meklēs savu labumu un, cīnoties par to, viņas neievēros savu kopējo ienaidnieku. Bet lai brīvība galīgi izjauktu un izpostītu goju sabiedrības, rūpniecību vajag nostādīt uz spekulatīviem pamatiem: tad vērtības, ko rūpniecība izņems no zemes, nepalikts viņu rokās un pāries spekulācijā, tas ir mūsu kasē.

Asa cīņa par pārākumu un satricinājumi saimnieciskajā dzīvē radīs un ir jau radījuši vīlušos, aukstu un nejutīgu ļaužu sabiedrības. Šajās sabiedrībās valdīs riebums pret augstāko politiku un ticību. Viņus vadīs kails aprēķins, tas ir zelts, kam viņi kalpos kā elkam par tām materiālām baudām, kuŗas tas var dot. Tad – nevis lai kalpotu labajam un arī ne lai iegūtu bagātību, bet vienīgi aiz naida pret privilēģētajiem, goju zemākās šķiras ies m ū s u v a d ī b ā u z c ī ņ u pret mūsu varas konkurentiem – inteligētajiem gojiem”.

Šinī samērā īsajā un svarīgajā protokolā aizrādīts, cik izdevīga žīdu mērķiem reliģijas nīdēšana un materiālisma celšana godā, kuŗam arī žīdi paši seko.

Tāpat uzsvērtā brīvmūrnieku kā žīdu kalpu lielā loma. Brīvmūrnieki pieder pie tām slepenajām organizācijām, kuŗu pastāvēšana ir atklāta, bet mērķi slepeni. Tādā kārtā demokrātiskās valstīs valsts varai nav iespējams šīs biedrības apkarot. Viņas cenšas ievilkt savā vidū redzamākos atklātības darbiniekus un tā nodara tautām daudz posta. Arī daudzi Latvijas republikas valstsvīri bija sapinušies brīvmūrnieku tīklos.

Šo starptautisko organizāciju slepeno mērķu atklāšana redzamākiem locekļiem notiek tikai pamazām, sakarā ar viņu izbīdīšanu augstākā pakāpē pēc uzticamības pārbaudīšanas. Vispārības priekšā brīvmūrnieki aizbildinās ar to, ka viņu mērķi esot humānītāras dabas, ka viņi gribot palīdzēt cilvēkiem, neatkarīgi no to ticības un tautības. Savās biedrībās jeb ložās brīvmūrnieki piekopj noslēpumainus rituālus, aizsien priekšā skoteles, ņem rokās ķelles u.t.t. Tikai uzmanīgākam vērotājam kļūst skaidrs, ka īstenībā tur piekopj s ā t a n a k u l t u, dievinot velnu kā „augstāko pasaules būvmeistaru”. Viņi cenšas iznīdēt ticību un nodibināt internacionālismu – žīdu valdniecību.

Franču aristokrāts Filips Egalitē, kas bija „Lielās Austrumu” ložas lielmeistars, pēc 1789. g. revolūcijas publiski atteicās no sava amata, paziņodams, ka nevarot būt par prieksdētāju tādā biedrībā, kuŗas sastāvu viņš nezina. Tas rāda, cik stingra brīvmūrniekiem konspirācija. Zināms, pārējie „brāļi” panāca to, ka Filipam nocirta galvu.

Vilhelmbades kongresā 1782. g. izstrādāta šāda zvēresta formula augstāko pakāpju brāļiem: „Es pārtraucu visus sakarus ar visiem, kam esmu apsollījis uzticību, paklausību un dienestu; zvēru, ka atklāšu saviem brīvi izvēlētiem priekšniekiem visu, ko redzēšu, dzirdēšu, uzzināšu, kā arī meklēšu to, kas manam skatam noslēpts; zvēru paklausīt pavēlēm, kādas saņemsu, lai atbrīvotu zemi no tirāniskiem un ordeņa ienaidniekiem; atsakos no zvēresta, kuŗu esmu devis vai kuŗu varētu dot tēvijai un likumiem”.

Piezīmējams, ka brīvmūrnieki, zaimodami kristīgo reliģiju, zvēr ar paceltu kreiso roku. Viņiem ir arī īpatnēji sasveicināšanās paņēmieni, pēc kuŗiem tie viens otru pazīst.

Brīvmūrnieki iet kopā ar komunistiem, kā apliecināts „Lielās Austrumu” ložas 1922. g. konventa atreferējumā: „Mums jāsapņū kopā visi republikāņi un jāizstrādā programma pat savienībā ar komunistiem” (236. lapp.).

Pareizticīgo baznīcas augstāko ganu koncils 1932. g. Dienvidslāvijā izlaida vēstuli savām draudzēm, kuŗā par brīvmūrniekiem izsakās: „Šinī starptautiskajā organizācijā pēc ietekmes un nozīmes pirmā vieta piekrīt žīdu tautai, kas cīnās pret Dievu kopš Kristus mūsu Pestītāja krustā sišanas”.

Ulrichs Fleišhauers savā iesniegumā Bernes tiesai uzņēmis arī izvilumus no Zviedrijas brīvmūrnieku ložas statūtiem, pēc kuŗiem varam spriest par šīs organizācijas iekārtu.

Starptautiskā brīvmūrnieku savienība katru patstāvīgu valsti nosauc par „provinci”. „Provinces” ložas vadītājs padots brīvmūrnieku internacionālei. Šīs internacionāles vadītājs saucas „Gudrākais par visiem gudrajiem lielais ķēniņš Zālamans”. Līdzīgi vēsturiskajam Zālamānam viņš ir it kā „ķēniņš – priesteris” un „Cianas tempļa būvētājs”. Šā brīvmūrnieku galvas personība tiek turēta noslēpumā. Viņa vietniekus katrā „provincē” sauc par „vikāriem”, bet brīvmūrnieku augsto padomi pēc žīdu parauga par „sanhedrīnu”.

Zīmīga vēl ceturtā protokola pieteiktā cīņa goju inteliģencei. Kā zināms, vispilnīgāk to izveda lielinieki, vienkārši deportēdami uzvarēto tautu inteliģentus ar visām ģimenēm uz Krievijas mežonīgajiem apgabaliem, kur tie aiziet bojā spaidu darbos. Viņu vietā lielinieku zemēs sāka valdīt žīdu inteliģence. Ļoti zīmīgi par to ir izteicies pats Ļeņins jau komunistu revolūcijas sākumā. Lielinieku darbinieks Dimantšteins savā ievadā Ļeņina darbam „O jevreiskom voprose” izsakās: „Ļeņins izteica domas, ka nākošiem pētniekiem par imperiālistiskā kara ietekmi uz oktobra revolūciju vajadzēs ievērot daudzu faktu svarīgo nozīmi. Kā, piemēram, to, ka kara notikumu dēļ Baltijas un citu robežapgabalu rūpniecība tika evakuēta uz Krievijas iekšieni; tālāk, ka no robežu apgabaliem ievērojama daļa žīdu iedzīvotāju, vismaz aktīvākie elementi starp tiem, tika nogādāti valsts iekšienē.

... Liels pakalpojums revolūcijai tika izdarīts arī ar to, ka kara dēļ liels skaits žīdu inteliģentu parādījās krievu pilsētās. Viņi lauza to vispārīgo sabotāžu, pret ko mēs atdūrāmies tūlīt pēc oktobra revolūcijas un kas mums bija ārkārtīgi bīstama. Žīdu elementi, kaut arī ne visi, likvidēja šo sabotāžu un caur to palīdzēja revolūcijai izkļūt no grūtā stāvokļa”.

5. protokols

Valdīšanas centrālizācijas pastiprināšana. Brīvmūrnieku varas iegūšanas ceļi. Valstu saprašanās neiespējamības cēloņi. Žīdu „iepriešizredzētība”. Zelts – valstu mēchanisma dzinējs. Monopoli tirdzniecībā un rūpniecībā. Kritikas nozīme. „Parauga” iestādes. Pārpūlēšanās no daiļrunības. Kā vadīt sabiedrisko domu? Personīgās iniciatīvas nozīme. Virsvaldība.

„Kādu administratīvās pārvaldes formu gan var dot sabiedrībām, kuŗās viscaur iesakņojusies pērkamība, kur pie bagātības tiek tikai ar veikliem, pārsteidzošiem pusblēžu paņēmienu, kur valda izlaidība, kur tikumību uztur tikai

sodi un bargi likumi, bet ne labprātīgi pieņemti principi, kur kosmopolītiskā pārliecība izdzēsusi dzimtenes mīlestības un reliģijas jūtas? Kādu gan citu valdīšanas formu dot šīm sabiedrībām, ja ne to despotisko, ko es aprakstīšu tālāk? Mēs radīsim pastiprinātu pārvaldes centrālizāciju, lai visus sabiedriskos spēkus saņemtu savās rokās. Mēs mēchaniski norēgulēsim visas savu pavalstnieku politiskās dzīves darbības ar jauniem likumiem. Šie likumi vienu pēc otra atņems visus atvieglinājumus un brīvības, ko bija pielaiduši goji, un mūsu valdīšanu apzīmēs tik lielisks despotisms, ka tas varēs katrā laikā un vietā likvidēt pretdarbīgo s un neapmierinātos gojus.

Mums sacīs, ka despotisms, par kuŗu es runāju, nav saskaņojams ar moderno progresu, bet es jums pierādīšu pretējo.

Tajos laikos, kad tautas uzskatīja valdniekus par tiešiem Dieva gribas paudējiem, viņas bez kurnēšanas padevās caru patvaldībām, bet no tās dienas, kad mēs viņām iedvesām domu par pašu tiesībām, tās sāka uzskatīt valdniekus par parastajiem mirstīgajiem. Tautas acīs Dieva svaidījums nokrita no karaļu galvas, bet kad mēs viņai atņēmām ticību Dievam, tad valsts vara bija izmesta uz ielas kā vispārības īpašums un mēs to satvērām.

Bez tam, māksla valdīt pār masām un personām ar veikli sagatavotu teoriju un frazeoloģiju, kopdzīves noteikumiem un visādiem citādiem paņēmiem, no kuŗiem goji nekā nesaprot, arī pieder pie mūsu administratīvās gudrības speciālitātēm, kas izaugusi uz analīzes, novērošanas un tik smalku apsvērumu pamata, kādos mums nav sāncensu, tāpat kā nav politisku plānu sastādīšanu un solidāriem.

Tikai jezuīti varētu šinī ziņā sacensties ar mums, bet mēs pratām viņus diskreditēt bezprātīgā pūļa acīs kā atklātu organizāciju, paši ar savu slepeno organizāciju palikdami ēnā. Starp citu, vai pasaulei nav vienalga, kas būs viņas valdnieks – katoļu galva, vai mūsu despots no Cianas asinīm?! Mums, izredzēto tautai, tas nebūt nav vienalga.

Pagaidām mūs varētu pieveikt vispasaules goju koalīcija; bet no šīs puses mūs sargā viņu savstarpējo dziļo nesaskaņu saknes, kas vairs nav izraujamas. Mēs izspēlējam citu pret citu goju personīgos un tautiskos aprēķinus, reliģisko un cilšu naidu, ko esam audzējuši viņu sirdīs divdesmit gadusimteņu laikā. Pateicoties visam tam, neviena valsts nekur neatradīs atbalsta savai izstieptai rokai, jo katram jādomā, ka vienošanās pret mums nav izdevīga viņam pašam. Mēs esam pārāk stipri – ar mums jārēķinās. Valstis nevar noslēgt bez mūsu slepenas līdzdalības pat nenozīmīgu privātu vienošanos.

Per Me reges regnant – „caur Mani valda valdnieki”. Bet pravieši mums teikuši, ka pats Dievs mūs izredzējis par visas pasaules valdniekiem. Dievs mūs apbalvojis ar ģeniālītāti, lai mēs varētu veikt savu uzdevumu. Ja pretinieku nometnē būtu kāds ģēnijs, viņš vēl cīnītos ar mums, bet atnācējs nav vecā iedzīvotāja cienīgs: cīņa starp mums būtu tik nežēlīga, kādu vēl pasaule nav redzējusi.

Un viņu ģēnijs arī nokavētos. Visus valsts mēchanismu riteņus dzen spēks, kas atrodas mūsu rokās, un šis spēks ir zelts. Mūsu gudrajo izgudrotā politiskās ekonomijas zinātne jau sen ir kapitālam piešķīrusi karalisku prestīžu.

Kapitālam, lai tas varētu darboties bez ierobežojumiem, jāiegūst monopoli brīvība tirdzniecībā un rūpniecībā, ko neredzama roka jau arī piepilda visās pasaules daļās. Tāda brīvība dos politisku varu rūpniekiem, kas kalpos tautas apspiešanai. Tagad svarīgāk atbrūņot tautas, nekā vest viņas kaŗā, svarīgāk izmantot iedegušās kaislības mūsu labā, nekā viņas apdzēst, svarīgāk pārņemt un iztulkot svešas domas pa savai modei, nekā tās izdeldēt. Mūsu valdības galvenais uzdevums – ar kritiku novājināt sabiedrisko domāšanu, atradināt no pārdomām, kas ierosina pretsparu, novirzīt prāta spēkus uz tukšas daiļrunības apšaudīšanu.

Visos laikos kā tautas, tā atsevišķas personas uztver vārdus tā, it kā tie būtu darbi. Viņi apmierinās ar to, ko tiem rāda, visai reti interesēdamies par to, vai sabiedriskajā laukā apsoltāis arī pildīts. Tādēļ mēs dibināsim reklāmu iestādes, kas daiļrunīgi pierādīs progresa veicināšanu.

Mēs piesavināsimies visu partiju, visu virzienu liberālo fizionomiju un piešķirsim to orātoriem, kas runās tik daudz, ka visi pārpūlēsies no runu klausīšanās un sāks just riebumu pret runājošiem.

Lai saņemtu sabiedrisko domu rokās, vajag viņu apmulsināt no visām pusēm izsakot tikdaudz pretrunīgo domu un tik ilgi, kamēr goji pazudīs viņu labirintā un sapratīs, ka vislabāk nepieturēties ne pie kādiem uzskatiem politiskos jautājumos, kuŗus sabiedrībai nav dots zināt, tādēļ, ka viņus zin tikai tas, kas sabiedrību vada. – Tas ir pirmais noslēpums.

Otrs noslēpums, ko vajag zināt, lai valdīšana sekmētos, ir tas, ka vajag tiktāl pavairot ļaužu trūkumus – ieradumus, kaislības, kopdzīves normas, lai neviens nevarētu nekā izšķirt šajā chaosā, un ļaudis tādēļ vairs nesaprastu cits citu. Šis solis mums vēl noderēs, lai sētu naidu visās partijās, skaldītu visus kolektīvos spēkus, kas vēl negrib padoties, atņemtu drosmi katrai personīgai iniciatīvai, kas varētu kaut kā traucēt mūsu lietu.

Nav nekā bīstamāka par personīgu iniciatīvu: ja viņa ir ģeniāla, tad tā var veikt vairāk par ļaužu miljoniem, kuŗos mēs esam iesējuši nesaticības sēklu. Mums jāvada goju sabiedrību audzināšana tā, lai katra, pasākuma priekšā, kur vajadzīga iniciatīva, viņi bezcerīgā bezspēkā nolaistu rokas. Saspiļējums, ko rada darbības brīvība, vājina spēkus, kad nākas sadurties ar cita brīvību. No tā rodas smaģi morāliiski satricinājumi, vilšanās, neveiksmes. Ar visu to tā nokaussēs gojus, ka piespiedīs viņus mums piedāvāt starptautisku varu, kas sava stāvokļa dēļ varēs bez lūzumiem uzsūkt sevī visas pasaules valstu spēkus un nodibināt Virsvaldību. Tagadējo valdnieku vidū mēs noliksim briesmoni, kas sauksies par Virsvaldības Administrāciju. Viņa rokas būs izstieptas uz visām pusēm kā knaibles, ar tik kolosālu organizāciju, ka tā nevarēs neiekaŗot visas tautas”.

Arī šajā protokolā ir vietas, ko žīdi atraduši par vajadzīgu vēlāk burtiski piepildīt. Kādu valsts iekārtu tad bija ievēduši komunisti, vai to brīvību, kas rakstīta Staļina konstitūcijā, vai arī despotismu, ko liek piektais Cianas gudro protokols? Tāpat visa tā frazeoloģija un reklāmu iestādes, visas ir piepildītas padomju Krievijā. Interesanti, ka šis protokols, pie žīdu administratīvās gudrības pieskaita, starp citu, „kopdzīves noteikumus”, bet arī Vissavienības konstitūcija pēc 35 gadiem savā 130. pantā formulē tiem pašiem vārdiem pienākumu, ka katram pilsonim „jācienī sociālistiskās kopdzīves noteikumi”. Tas taču tādēļ, lai žīdi varētu valdīt „ar visādiem citādiem paņēmieniem, no kuriem goji nekā nesaprot”.

Ļoti zīmīgi arī, ka Cianas gudrajie par pašu bīstamāko savas varas apdraudētāju uzskata *personīgo iniciatīvu*. Tādēļ saprotams, ka visa milzīgā krievu valsts uzbūvēta tā, lai katru personīgo iniciatīvu izskaustu. Nevienam nekā nedrīkstēja darīt uz savu galvu, viss bija jāizšķir kaut kādai priekšniecībai, kaut kādai komisijai, kur sēdēja žīdi, kas vienīgi zināja „plānu”. PSRS valsts plāna komisijā, kas vadīja visu valsts saimniecisko dzīvi saskaņā ar satversmes 11. pantu, divas trešdaļas locekļu bija žīdi.

Tā kā iniciatīva lielākais noziegums, tad arī saprotam, kāpēc čekisti no mūsu zemes aizveda daudzus aizsargus un citus nacionālo organizāciju locekļus, kaut tie arī ieņēma samērā nenozīmīgas vietas, bet atstāja šeit dažu labu pēc izskata izcilu un daudz minētu darbinieku tikai tāpēc, ka pēdējam trūka stingra mugurkaula un patstāvīgas domāšanas. Tādus viņi turēja par nekaitīgiem.

Pēc pēdējo gadu desmitu piedzīvojumiem vairs nedrīkst būt šaubu, ka pasaulei gatavotā žīdu „virsvaldība”, kas gribēja saņņaut savās knaiblēs visas tautas, nav nekas cits, kā komunistiskā internacionāle. Apētīts jau pēdējai bija kļuvis gluži liels – viņa gribēja vispirms aprīt visu Eiropu, ko tai devīgi apsoltīja žīdu valgos sapinušies pasaules valstu politiķi. Tomēr žīdi šoreiz bija pārreķinājušies. Viņi domāja, ka starp gojiem nav vairs ģenija, un ka tādēļ nekāda koalīcija pret kominterni nevarēs nodibināties. Radās tomēr āriešiem ģeniāls vadonis, un Eiropa uzsāka krusta karu pret žīdiem Vācijas vadībā. Kā jau protokolos bija kalkulēts, šis karš savu grandiozo apmēru un nozīmes ziņā tiešām pārsniedz visu agrāk piedzīvoto.

6. protokols

Monopoli; goju mantas atkarība no tiem. Aristokrati zaudē zemi. Zemes parādi. Tirdzniecība, rūpniecība un spekulācija. Greznība. Darba algas pacelšana un pirmās nepieciešamības priekšmetu sadārdzināšanās. Anarchisms un žūpība. Ekonomisko teoriju propagandas slepenā nozīme.

„Drīz mēs sāksim dibināt milzīgus monopolus – kolosālu bagātību rezervuārus, no kuriem arī lielākie goju īpašumi kļūs tiktāl atkarīgi, ka viņi nogrims līdz ar valstu kreditu tūlīt otrā dienā pēc politiskās katastrofas...”

Šeit klātesošie ekonomistu kungi, apsveriet šīs kombinācijas nozīmi!...

Visiem līdzekļiem mums vajag celt savas Virsvaldības nozīmi, nostādot to par labvēli un atalgotāju tiem, kas mums labprātīgi padevušies.

Goju aristokrātijas kā politiska spēka vairs nav – ar to nav ko rēķināties; bet kā zemes īpašnice viņa mums kaitīga ar to, ka patstāvīgi gūst līdzekļus savai eksistencei. Tādēļ mums katrā ziņā tai jāatņem zeme. Labākais līdzeklis priekš tā – palielināt zemes klaušas, lai viņa iekrīt parādos. Šādi soļi pilnīgi nospiedīs zemturību.

Pēc savas iedzimtības goju aristokrati nemāk iztikt ar mazumu un ātri izputēs.

Tanī pašā laikā pastiprināti jāpabalsta tirdzniecība un rūpniecība, bet, galvenais, spekulācija, kuņas uzdevums ir pretsvars rūpniecībai; ja nebūs spekulācijas, tad rūpniecība palielinās privātos kapitālus un sekmēs zemkopības pacelšanu, atsvabinot zemi no parādiem, kas ietaisīti zemes bankās. Vajadzīgs, lai rūpniecība atņemtu zemei kā darba rokas, tā kapitālu un caur spekulāciju nodotu mūsu rokās visas pasaules naudu, padarot visus gojus par proletāriešiem. Tad goji locīsies mūsu priekšā, lai tikai dabūtu tiesības eksistēt.

Lai izpostītu goju rūpniecību, mēs dosim spekulācijai palīgā mūsu pašu attīstīto goju lielo kāri pēc greznuma, pēc visu aprijošā greznuma. Pacelsim darba algas, kas tomēr nedos strādniekiem nekāda labuma, jo tanī pašā laikā mēs sadārdzināsim pirmās nepieciešamības priekšmetus it kā zemkopības un lopkopības pagrimšanas dēļ; bez tam mēs mākslīgi un dziļi sabojāsim ražošanas avotus, pieradinādami strādniekus pie anarchijas un reibinošiem dzērieniem, un līdz ar to darīdami visu, lai izdzītu no zemes visus goju izglītotos spēkus. Lai lietu īstenība neatklātos gojiem priekšlaicīgi, mēs to aizsegsim it kā ar cenšanos pakalpot strādnieku šķīrai un lielajiem ekonomiskajiem principiem, par kuriem ved intensīvu propagandu mūsu saimnieciskās teorijas”.

Kā redzam no uzrunas, protokols nav gudrajo galīgā lēmuma fiksējums, bet drīzāk viena apspriedes dalībnieka priekšnesums. Tomēr visos šajos priekšnesumos ieteiktie soļi izpelnījušies žīdu aprišanās pienācīgu vērtību, lai tos vēlāk izvestu dzīvē.

Šīnī protokolā iet runa par rūpniecības attīstību, kas demokrātiskā iekārtā noved pie krīzēm, un par lauksaimniecības kā tautu dabīgā pamata izpostīšanu. Bez tam uzsvērts, ka marksistu kustība, kas it kā aizstāv strādniekus, kalpo žīdu mērķiem. Lai pilnīgi dabūtu tautas savā varā, tad žīdi cenšas noņemt zemi nevienam muižniekiem, bet arī zemniekiem, kā tas notiek lielinieku valstī. Arī goju inteliģences izdzīšana no zemes paredzāta jau sestā protokolā, tikai nav sīkāk norādīts tas briesmīgais ceļš, kādā tas notiek un ko mēs piedzīvojām 1941. gadā.

Paredzēta arī darba algu paaugstināšana, kuŗai tomēr nekad nav samēra ar produktu dārdzību. Visu to mēs pazīstam no padomju „paradīzes”.

7. protokols

Bruņošanās saprindzināšanas mērķis. Rūgšana, ķildas un ienaidi visā pasaulē. „Goju” pretdarbības saskaldīšana ar karjiem un vispārēju kaŗu. Noslēpumainība noteic politikas sekmes. Prese un sabiedriskā doma. Amerikas un Ķīnas lielgabali.

„Bruņošanās pastiprināšana, policijas štātu palielināšana, – tas viss ir augšminēto plānu nepieciešams papildinājums. Nepieciešams panākt, lai visās valstīs bez mums būtu tikai proletāriešu masas, nedaudzi mums padevīgi miljonāri, policija un zaldāti.

Visā Eiropā, bet caur attiecībām ar to arī citos kontinentos, mums jārada rūgšana, nemieri un naidi. Tas dod divkāršu labumu: pirmkārt, visas valstis jūt pret mums respektu, jo tās labi zina, ka mēs pēc savas vēlēšanās varam radīt nekārtības vai arī ievest kārtību. Visas šīs valstis pieradušas pie mūsu pastāvīgā spiediena; otrkārt, ar intrigām mēs sarežģīsim visus pavedienus, ko esam izvilkuši starp valdību kabinetiem ar politiku, saimnieciskiem līgumiem un parādu saistībām.

Lai to panāktu, mums pie sarunām un vienošanās jāapbruņojas ar viltību un lielu izmanību, bet tā saucamā „oficiālā valodā” pieturēsimies pie pretējas taktikas – izliksimies godīgi un pretimnākoši. Tādā kārtā goju tautas un valdības, kuŗas mēs esam pieradinājuši skatīties tikai uz to pusi, kuŗu viņiem rādām, mūs vēl noturēs par labdaļiem un cilvēku dzimuma glābējiem.

Uz katru pretdarbību mums jābūt gataviem atbildēt ar kaŗu no tās valsts kaimiņu puses, kas uzdrošināsies mums darboties pretī, bet, ja arī šie kaimiņi iedomāsies kolektīvi uzstāties pret mums, tad mums jādod atspars ar vispārēju kaŗu.

Politikas panākumus galvenokārt noteic viņas pasākumu slepenība: diplomāta vārdiem nav jābūt saskaņotiem ar viņa darbiem.

Mums jāpiespiež goju valdības darboties mūsu plaši iecerētā plāna labā (kas jau tuvojas iecerētam noslēgumam) it kā ar sabiedrisko domu, ko mēs esam slepenībā sagatavojuši ar tā sauktās „lielvalsts” – preses palīdzību, kas visa, atskaitot nedaudzus neievērojamus izņēmumus, jau atrodas mūsu rokās.

Vārdu sakot, lai raksturotu mūsu sistēmu Eiropas goju valdību savaldīšanā, mēs vienai no viņām parādīsim savu spēku ar atentātiem, tas ir, terorū, bet visām, tas ir ja pielaištu viņu sacelšanos pret mums, atbildēsim ar Amerikas, Ķīnas vai Japānas lielgabaliem”.

Arī šajā protokolā žīdi vēlreiz pastīpo preses lomu starptautisko konfliktu radīšanā. Tajās zemēs, kuŗas viņi bija izraudzījuši par saviem upuriem vispirmā kārtā, kā Krieviju un Vāciju, tie jau šā gadu simteņa sākumā cieši turēja presi savās rokās.

Ļoti pamācoši palasīt Rasputjina sekretāra Simanoviča savā laikā Rīgā un Berlīnē izdotā atmiņu grāmatā, kā žīdi sadarbojušies ar Krievijas ievērojamo valstsvīru Vittī. Simanovičs iepazīstināja Vittī ar Rasputjīnu, un sarunu rezultātā Rubiņšteins (Dimitrijs) un citi žīdu baņķieri piekrita „Novoje Vremja” akciju pirkšanai un veikals drīz tika noslēgts.

Vitte ieguva „Novoje Vremja” akcijas un pārdeva tās pēc tam Rubiņšteinam. Rubiņšteins priecājās, ka nu gals žīdu „ēšanai”, un grāfs Vitte savukārt bija laimīgs, ka „Novoje Vremja” vairs nevar viņu lamāt un viņam kaitēt.

Pēc daudzu pasaules kaŗa vēsturnieku aizrādījuma, Vācijas žīdu preses izturēšanās pasaules kaŗa laikā visumā bijusi Vācijai n a i d t g a un šī prese nodarījusi savai valstij daudz ļauna. Pēc nacionālsociālistu nāksšanas pie varas žīdu avīzes ne tikai Eiropā, bet arī Amerikā atkal sāka kā vienā mutē „ēst” Vāciju.

Interesanti, ka Amerikas iemaisīšanās Eiropas politikā paredzēta jau 7. protokolā pag. g. s. beigās, pat vēl pirms spāņu-amerikāņu kaŗa. Amerikas pamudināšanā uz Eiropas dēkām lielu lomu spēlējusi žīdu prese un arī finansu magnāts Jākobs Šīffs personīgi. Par pēdējo žīdu laikraksts „Jüdische Presse” autoritātīvi izsakās savā 1920. g. 15. oktobra numurā: „Krievu-japāņu kaŗā viņš apgādāja kapitālu nabago Japāņu ar finansu līdzekļiem, lai satricinātu carismu, tāpat kā viņš 1917. gada pavasarī pabalstīja revolūciju.”

Henrijs Fords savā grāmatā „Internacionālais žīds” par augšējo lietu pastāsta tuvāk sekojoši: „Ietekme, kas 1911. gadā piespieda Savienotās Valstis pārtraukt tirdzniecības sakarus ar toreiz draudzīgo Krieviju, izgāja no Jākoba Šīffa. Šī zeme liekas būt bijusi degpunkts viņa politiskajā darbībā. Viņa firma finansiāli atbalstīja Japāņu kaŗā ar Krieviju un mēģināja caur to padarīt Japāņu par Jūdasa glābēju. Tomēr japāņi aptvēra žīdu spēli un viņu nolūkus un ierobežoja savas attiecības pret Šīffu uz tīri veikaliskām lietām. Šis apstāklis jāpatur acīs pie tagadējās plaši izplatītās kaŗa propagandas pret Japāņu. Tās pašas balsis, kuŗas atklātā dzīvē visskaļāk atskan par labu žīdu lietai, tās visciņgāk gādā par to, lai radītu naidīgu garastāvokli pret Japāņu.

Kaŗš starp Japāņu un Krieviju paveicināja Šīffa plānu sagrābt Krieviju, kā tas vēlāk caur žīdu lielniecismu pilnīgi tika panākts. Šīffs dāvināja naudu, ar kuŗas palīdzību starp toreizējiem krievu kaŗa gūstekņiem tika izplatīta mācība, kuŗa tagad vispārīgi pazīstama kā lielniecisms. Šie kaŗa gūstekņi atgriezās kā revolūcijas apustuļi... Par līdzdalību Krievijas sagrāušanā Šīffam tanī vakarā, kad kļuva zināma cara atteikšanās no troņa, Ņujorkā tika sarīkotas vētrains ovācijas un manifestācijas”.

Šie Forda paskaidrojumi par Amerikas žīdu lomu sevišķi svarīgi pēc tam, kad izrādījās, ka otrā pasaules karā žīdi sakūdījuši Savienotās Valstis pret Vāciju un Japānu.

8. protokols

Juridisko tiesību divdomīga izlietošana. Brīvmūrnieku valdīšanas atbalstītāji. Sevišķās skolas un virsizglītības audzināšana. Ekonomisti un miljonāri. Kam uzticēt atbildīgus posteņus valdībā?

„Mums jānodrošinās ar visiem ieročiem, kuŗus mūsu pretinieki varētu izlietot pret mums. Mums vajadzēs izmeklēt tiesiskās vārdnīcas vissmalkākos izteicienus un „āķos” attaisnojumu tiem gadījumiem, kad būs vajadzīgs taisīt spriedumus, kas varētu izlikties pārdroši un netaisni, jo svarīgi šos spriedumus ietvert tādos izteicienos, kas izliktos pēc tiesiskā rakstura augstākās morāles noteikumiem.

Mūsu valdībai jāpulcina ap sevi visi civilizācijas spēki, kuŗu vidū tai būs jādarbojas. Viņa pulcinās ap sevi publicistus, juristus – praktiķus, administrātorus, diplomātus un, beidzot, cilvēkus, kas sagatavoti „virsizglītības” audzināšanā mūsu sevišķās skolās.

Šie ļaudis zinās visus sociālās dzīves noslēpumus, prātīs visas valodas, kas sastādītas no politiskiem burtiem un vārdiem; viņi tiks iepazīstināti ar visām cilvēka dabas slepenajām pusēm, ar visām slepenajām stīgām, uz kuŗām viņiem vajadzēs spēlēt. Šīs stīgas ir – goju domāšanas veids, viņu tieksmes, trūkumi, netikumi un dažādas īpašības, šķīru un kārtu īpatnības.

Saprotams, ka mūsu varas ģeniālie līdzdarbinieki, par kuŗiem es runāju, netiks ņemti no to goju vidus, kas pieraduši strādāt administratīvo darbu, nenopūlēdamies ar domām, ko ar to panāk, nedomājot par to, kam šis darbs vajadzīgs. Goju administrātori paraksta papīrus, tos nelasdami, viņi kalpo aiz mantkārtības vai godkārtības.

Mēs pulcināsim ap savu valdību veselu ekonomistu pasauli. Lūk, tādēļ ekonomiskās zinātnes ir galvenais žīdu mācību priekšmets. Mūs ielenks vesela plejada baņķieŗu, rūpnieku, kapitālistu, bet galvenais, miljonāru, jo, pēc būtības: visu izšķīrs ciparu valoda.

Pagaidām, kamēr vēl būs nedroši valstu atbildīgos amatus nodot mūsu brājiem žīdiem, mēs tos uzticēsim personām, kuŗu pagātne un raksturs tos kā bezdibens šķīr no tautas, tādiem ļaudīm, kuŗiem, mūsu priekšrakstu neizpildīšanas gadījumā, atliktos sagaidīt tikai tiesu vai izsūtīšanu – tas tāpēc, lai viņi aizstāvētu mūsu intereses līdz savam pēdējam elpas vilcienam”.

Šīnī protokolā pirmos teikumos nosprausti lielnieku tiesas pamatprincipi: bezgala divkosīgos vārdos it kā „šķīr a s t a i s n ī b a s” vārdā taisīt visnetaisnākos spriedumus.

Pieminēta arī „virsizglītība”, ko boļševiki centās iepotēt saviem pavalstniekiem dažādos „semināros” un „sekcijās”. Arī sevišķās skolas, par kuŗām iet runa protokolā, boļševiki bija ierīkojuši plašos apmēros, iesākot ar dažādiem paātrinātiem kursiem un beidzot ar propagandistu un sarkano profesoru institūtiem. „Ekonomiskās zinātnes ir galvenais žīdu mācību priekšmets”. Gluži tāpat visa lielnieku literātūra stāvēja uz pseidoekonomiskiem pamatiem. Un gandrīz visi padomju saimnieciskie rakstnieki un darbinieki bija žīdi.

Arī daudzi lielnieku politiskie darbinieki m ā c ī j u š i e s ž ī d u s k o l ā s. Polijas žīdu laikraksts „Hajnt” 1928. g. 59. numurā apliecina, ka vācu komūnistu opozīcijas vadonis Maslovs ir rabīna Mardoehaja dēls. Kad nomira Zidas pilsētiņas rabīns Polačoks, tad pēc tā paša laikraksta, tā paša gada gājuma 182. numurā iespiestās žīdu telegrafa aģentūras Maskavas depešas, „ziņa par mācītā rabīna pāragro nāvi Maskavas žīdu aprindās atstājusi dziļu iespaidu. Starp žīdu komūnistiskās kustības vadoņiem ir daudz viņa bijušo s k o l n i e k u, kas mācījušies pie viņa Zidas rabīnāta skolā”. Vēl var piebilst kādu vārdu par tām šaubīgām personām, kuŗas žīdi izlieto kā savus rokas puišus dažādu valstu valdībās, kur viņi vēl kautrējas varu ņemt atklāti. Tāds tipisks piemērs bija Štirmers Krievijas ķeizaristes agonijas mēnešos. Ar Rasputjina palīdzību žīdiem izdevās panākt vēlāmās pārmaiņas Krievijas valdībā. Kā tas notika, par to ļoti saistoši raksta savās atmiņās Rasputjina sekretārs Simanovičs:

„Man nav sevišķi jāuzsver, ka draudzība ar Rasputjīnu man sevišķi noderēja žīdu lietu kārtīšanai, kuŗai es drīz vien sāku ziedot lielāko daļu no sava laika. No sākuma gan viņš žīdu lietās rādījās diezgan atturīgs. Viņš bieži izteicās, ka cars žēlojoties par žīdiem. Tā kā ministri viņam mūžīgi stāstīja par žīdu briesmām un par žīdu revolūcionāro kustību, tad Nikolajs bija par šo apstākli ļoti norūpējies un nezināja, ko lai ar žīdiem iesāk”.

Pēdīgi Simanovičam tomēr bija izdevies Rasputjīnam iestāstīt, kā žīdus atturēt no revolūcionārās kustības. Viņš sāka rakstīt ministram šādas vēstules: „Mīļais, dārgais ministri, mamma (cariene. Ref.) vēlas, lai žīdu skolnieki mācītos savā dzimtenē, lai viņiem nevajadzētu braukt uz ārzemēm, kur tie kļūst par revolūcionāriem. Lai viņi paliek mājās. Grigorijš”.

Žīdiem, kas revolūcijai tuvojoties neieplūda galvaspilsētā kā skolnieki un studenti, Simanovičs izgādāja uzturēšanās atļaujas kā amatniekiem. Viņš raksta: „Nomešanās atļaujas es izgādāju ne tikai ļaudīm, kas tiešām nodarbojās ar amatu, bet arī tādiem, kam no tā nebija nekādas jēgas. Pēdējie tika ierakstīti reģistrā kā zeļļi. Arī es pats kā zeltkalis varēju turēt zeļļus un plaši izlietoju šo tiesību, lai gan Pēterpilī darbnīcas man nebija”.

Viens no enerģiskākajiem žīdu aizstāvjiem bija Mozus Gincburgs, kas Port-Artūrā bija ticis pie lielas mantas un Pēterpilī nodarbojās ar visdažādākajiem žīdu jautājumiem”.

Gincburgs izteicies, ka karš nenākot žīdiem par labu, jo virspavēlnieks Nikolajs Nikolajevičs esot žīdu ienaidnieks, tādej viņu vajagot gāzt. „Žīdi esot nolēmuši laist darbā visus savus sakarus un līdzekļus, lai panāktu pilnīgu pilsoņu tiesību piešķiršanu žīdiem. Ja es to izgādātu, tad es varot kļūt par visbagātāko cilvēku Krievijā, bez tam, manu vārdu ierakstīšot žīdu piemiņas grāmatās („pinkes”).

Simanovičs apņēmies izgādāt žīdu vadoņiem Gincburga dzīvoklī satikšanos ar Rasputjīnu. „Bija sapulcējušies daudzi izcili žīdu pārstāvji: ar saviem ziedojumiem labdarīgiem mērķiem pazīstamais barons Gincburgs, advokāts Sliozbergs, Ļevs Brodskis, Gerasims Šalīts, Zāmuēls Gurēvičs; bankas direktors Mandels, Varšavskis; Poļakovs un vēl citi... Kad Rasputjīns parādījās salonā, viņu sagaidīja ar lielu godu.”

Turpat (16. nodaļā) Simanovičs raksta tālāk: „Mums kopā ar Rasputjīnu radās doma uzstādīt pašiem savus kandidātus ministru posteņiem, tādus, kas nebūtu antisemitiski noskaņoti un palīdzētu izvest mūsu plānus.” Pirms tam vēl bija jānodabū pie malas ģenerāļi. 17. nodaļā lasām:

„Cīņa starp Rasputjīnu un Ruski beidzās ar Rasputjīna uzvaru. Ģenerālis bija spiests iesniegt atlūgumos, ko viņš motivēja ar sabojātu veselību.” Tālāk 19. nodaļā attēlots, kā žīdu advokāta Sliozberga dzīvoklī tikusi sarīkota galā dineja par godu Rasputjīnam. Tajā piedalījušies barons Gincburgs, Mozus Gincburgs, Blankenšteins, Mandels un daudzi citi.

„Žīdu delegāti, vecāki kungi ar gažām bārdām, stāstīja Rasputjīnam, kā Nikolajs Nikolajevičs un citi antisemitiskie varasvīri vajā žīdus. Viņu tēlojumi atstāja uz Rasputjīnu dziļu, satriecošu iespaidu... Rasputjīns piecēlās kājās un pārmeta krustu. Tas nozīmēja, ka viņš pats sev deva solījumu, mums palīdzēt. Dzīli aizkustināts viņš paziņoja, ka gribot Nikolaju Nikolajeviču desmit dienu laikā dabūt projām no krievu armijas virspavēlnieka posteņa, ja vien viņam pašam pa to laiku negadīšoties kas ļauns. Viņš teica: „Tad cars pats uzņemsies virspavēlniecību un varbūt mēs varēsim kautko darīt žīdu labā.”

Visus klātesošos Rasputjīna solījums dziļi aizkustināja. Es liku priekšā saziņēt simts tūkstošus rubļu kā ziedojumu viņa ģimenei. Manu priekšlikumu vienbalsīgi pieņēma. Nākošā dienā M. Gincburgs deponēja kādā bankā ik pa piecdesmit tūkstošu rubļu katrai no Rasputjīna abām meitām. Par lielu brīnumu mēs piedzīvojam, ka Rasputjīns tiešām turēja vārdu. Vēl desmit dienas nebija pagājušas, kad Nikolajs Nikolajevičs tika atcelts no amata un nozīmēts par kaņaspēka komandieri Kaukazā.”

Tā tad žīdi „nopirka” armijas virspavēlnieku no Rasputjīna par 100.000 rubļiem!

Interesanta ir arī 27. nodaļa: „Antisemitu propagandas apkaņošana.”

„Ilggadīgajam tieslietu ministram Ščeglovitovam bija ārkārtīgi kaitīga ietekme uz caru. Sevišķi neatlaidīgi viņš centās pierādīt tam, ka visi žīdi esot sociālisma saindēti... Puisēna Juščinska nogalināšana ministram Ščeglovitovam un pārējiem žīdu ienaidniekiem deva iemeslu ievadīt slavenu rituālās slepkavības prāvu pret Beili. Bet šai prāvai nebija cerēto panākumu, tās sekas bija ļoti nepatīkamas viņas ierosinātājiem. Rasputjīns ienīda Ščeglovitovu un apkaņoja to pie katras izdevības.” Pēdīgi Ščeglovitovam vajadzēja demisionēt.

29. nodaļas virsraksts: „Kā cēla ministrus”. Tajā Simanovičs stāsta: „Ja kādreiz bija grūti izšķirties, tad mums nāca palīgā Manasevičs-Manuilovs (cēlies no nabadzīgu žīdu aprindām, 1916. gadā valdības galvas Štīrmera sekretārs). Tā, piemēram, Štīrmers tika iecelts par pirmo ministru uz viņa ieteikumu. Manasevičs-Manuilovs mums stādīja viņu priekšā kā „vecu zagli un blēdi” un galvoja par to, ka Štīrmers izpildīs visas mūsu vēlēšanās.”

„Ar Štīrmeru mēs vedām sarunas diezgan ilgi. Tikai tad, kad viņš mums likās pietiekoši apstrādāts, notika viņa iecelšana. Es iestājos par viņu, jo viņam bija žīdiska izcelšanās. Viņa tēvs bija mācītājs Viļņas pirmā rabīnu skolā, bet vēlāk pārgāja kristīgā ticībā un kļuva par ģimnazijas skolotāju. Pēdīgi viņu iecēla muižnieku kārtā. Viņš pieņēma Štīrmera vārdu – agrāk tas saucās citādi. Es cerēju, ka pirmais ministrs Štīrmers necels iebildumus pret žīdu centieniem pēc vienlīdzīgām tiesībām, un nebiju maldījies.” Tādā pašā virzienā lietas attīstījās arī turpmāk. 37. nodaļā teikts: „Pēdējo gadu pirms revolūcijas visi ministri tika iecelti un atcelti pēc maniem un Rasputjīna norādījumiem... Vēl pirms Rasputjīna nāves, es gudroju, kā palīdzēt tikt savam tieslietu padomdevējam Dobrovoļskim, senāta virsprokuroram, par tieslietu ministru. Viņš bija resns, pēc izskata ārkārtīgi aprobežots cilvēks. Bet ar viņa palīdzību senāta varēja daudz ko panākt. Vairāk par visu viņš mīlēja naudu un par dāvanām sniedza pretpalpojumu. Starp citu, Pēterpilī tādu ļaunu bija milzums.

Es domāju, ja Dobrovoļskis tiks par tieslietu ministru, tad viņš aiz pateicības izpildīs visu, ko tam prasīšu. Bet, tā kā viņš bija iemaisīts netīrās lietās, tad augstajās valdības aprindās viņam nebija laba slava. Man bija ļoti grūti panākt viņa iecelšanu, tā atstāja visnepatīkamāko iespaidu presē un sabiedrībā”.

9. protokols

Brīvmūrnieku principu pielietošana tautu pāraudzināšanas darbā. Brīvmūrnieku parole. Antisemitisma nozīme. Brīvmūrnieku diktātūra. Terors. Kas kalpo brīvmūrniecībai. „Goju” valstu „redzīgo” un „aklo” spēku starpība. Varas kopība ar tautu. Liberālā patvaļa. Izglītības un audzināšanas iekāņošana. Viltus teorijas. Likumu tulkošana. Mētopolitēnu ejas.

„Piemērojot mūsu principus, grieziet vērību uz tās tautas raksturu, kuŗas zemē jūs atradīsities un darbosities; vispārējai, vienādei to pielietošanai, iekams tauta nav pāraudzināta pēc mūsu prāta, nebūs sekmju. Bet esiet to pielietošanā ļoti uzmanīgi; jūs redzēsiet, ka nepaies ne desmit gadu, pats stingrākais raksturs mainīsies, un mēs pieskaitīsim jauno tautu to rindai, kas mums jau padevušās.

Mūsu liberālās, īstenībā brīvmūrnieciskās paroles vārdus – „brīvība, brālība, vienlīdzība” – pēc savas nākšanas pie varas nomainīs pret viņu ideju. Mēs teiksim: „brīvības tiesības, vienlīdzības pienākums, brālības ideāls” un...

tversim āzi aiz ragiem... Faktiski mēs jau esam iznīcinājuši visas valdības, izņemot mūsējo, kaut gan juridiski tādu vēl ir daudz. Ja tagad dažas valstis arī protestē pret mums, tad tas notiek tikai formas dēļ un pēc mūsu pašu ieskata un rīkojuma, jo viņu antisemītisms mums vajadzīgs, lai valdītu pār mūsu mazajiem brāļiem. Nepaskaidrošu to tuvāk, jo par to jau vairākkārt esam runājuši.

Istenībā mums nav nekādu šķēršļu. Mūsu Virsvaldība atrodas tajos ārpuslikuma apstākļos, kurus parasts nosaukt enerģiskā un stiprā vārdā – par d i k t ā t ū r u. Pēc sirdsapziņas varu teikt, ka patlaban mēs esam likumdevēji, mēs tiesajam, sodām un apzēlojam, mēs sēdam kaŗaspēka virspavēlnieka zirgā. Mēs valdām ar stipru gribu, jo mūsu varā atrodas kādreizējās stiprās partijas atliekas, kas tagad mūsu iekaŗota. Mūsu rokās atrodas neatturama godkāŗība, degoša rījība, nežēlīga atriebība, ļaunums un naids.

No mums ceļas visu aptverošs terors. Mums kalpo visādu uzskatu visu doktrīnu cilvēki: monarchijas atjaunotāji, demagogi, sociālisti, komūnāri un dažādi utopisti. Mēs viņus visus esam iejūguši darbā: katrs no savas puses tie zāģē pēdējos varas balstus, cenšas apgāzt katru kārtību. Visas valstis ir nomocītas ar šādu rīcību: viņas alkst miera, gatavas miera dēļ ziedot visu; bet mēs viņas neliksim mierā, kamēr tās atklāti un padevīgi neatzīs mūsu internacionālo Virsvaldību.

Tauta sākusī brēkt par to, ka nepieciešami atrisināt sociālo jautājumu ar starptautisku vienošanos. Aiz saskaldīšanās partijās viņi visi nokļuvuši mūsu rīcībā, jo priekš tā, lai varētu sacensties cīņā, vajadzīga nauda, bet tā visa pieder mums.

Mums būtu jābaidās no goju valdnieku redzīgā spēka apvienojuma ar aklo tautas spēku, bet mēs esam spēruši visus vajadzīgos soļus, lai tāds apvienojums nenotiktu: starp abiem šiem spēkiem mēs esam uzcēluši viņu savstarpējā terora sienu. Tādā kārtā tautas aklais spēks paliek par mūsu atbalstu, un mēs, tikai mēs vien būsī tam par vadītāju un protams, virzīsī to uz savu mērķi.

Lai aklā roka nevarētu atsvabināties no mūsu vadības, tad mums pa laikam jāatrodas ciešā sakarā ar to, ja ne personīgi, tad caur saviem uzticamiem brāļiem. Kad mūsu vara būs vispār atzīta, tad mēs ar tautu sarunāsimies personīgi laukumos un mācīsī viņiem politikas jautājumus tādā virzienā, kāds mums būs vajadzīgs.

Kā pārbaudīt, ko māca lauku skolās? Ko teiks valdības sūtnis vai pats valdnieks, tas nevar palikt nezināms visai tautai, jo tautas balss to ātri izplatīs.

Lai pāragri neiznīcinātu goju iestādes, mēs tām pieskāŗāms ar ievingrinātu roku un satvērām savā rokā viņu mēchanisma atspēru galus. Šīs atsperes bija stingrā un taisnīgā kārtībā, bet mēs tās vietā radījām liberālu, nekārtīgu patvaļu. Mēs pieskāŗāms jurisdīkcijai, vēlēšanu kārtībai, presei, personas brīvībai, bet, galvenais – izglītībai un audzināšanai kā brīvas dzīves stūrakmeņiem.

Mēs apmūļķojām, apreībinājām un p a v e d ā m g o j u j a u n a t n i, audzinādāms to pēc apzināti melīgiem, bet no mums viņai uzspīestīem principiems un teorijām.

Virs pastāvošīem likumiems, nepārgrozot tos būtībā, bet tikai sakropļojot viņus ar pretrunīgiem tulkojumiems, mēs esam radījuši kaut ko grandiozu rezultātu ziņā. Šie rezultāti izteicās papriekšu tādā kārtā, ka tulkojumi vispirms nomaskoja likumus, bet pēc pavisam aizklāja to valdību skatiems tāpēc, ka neviens nevar pārredzēt tik sarežģītu likumdošanu.

No šejienes nāk teorija par tiesāšanu pēc sirdsapziņas.

Jūs sakāt, ka pret mums notīks sacelšanās ar ieročīem rokās, ja ļaudis pirms laika sapratīs lietas kodolu; bet pret to mums ir padomā tāds teroristīks manevrs, kas līks nodrebēt pašīem drošsirdīgākājiem: uz to laiku būs visās galvaspīlsētās ierīkotas apakšzemes dzelzceļu (metropolītēnu) ejas – korīdori, no kurīenes šīs galvaspīlsētas varēs uzspīrdzināt ar visām viņu organizācijām un valstu dokumentīems.”

Devītā protokolā visvairāk iet runa par brīvmūrnieku slepeno darbību pilsoniskajās valstīs, kas iziet uz pastāvošās iekārtas ārdīšanu, uz jaunatnes morāles saduļķošanu, uz tautas masu sacelšanu pret valdībām. Tā kā aiz visas šīs nemieru kustības stāv žīdi, tad žīdi pašī, saprotāms, jau laikus tiek brīdināti, kad revolūcija ir pilnīgi nobriedusi un var sākties gŗaušana, chaoss un vērtību iznīcināšana. Tas jau bija pieminēts vienā no iepriekšējiem protokolīems. Polijas žīdu laikrakstā „Hajnt” 1927. g. 164. numurā iespiests raksts: „Jaunatklāti materiāli par žīdu vēsturi Krievijā”. Tas satur kādu cara politīskās policijas „ochranas” ziņojumu 5 mēnešus pirms februāŗa revolūcijas izcelšanās. Ziņojumā teīkts: „Elementi, kas uzskatāmi par barometru, rēķīnās ar pilnīgas anarchījas iespēju Krievijā. Tie ir žīdi. Viņī cenšās slepenībā likvidēt savus veīkalus un pūlas tīkt uz ārzemēm, „kaut arī uz īsu laiku.” –

Tā tad, kamēr žīdu revolūcionāri gatavoja nāvi ķeīzaram, viņu bagātnīeki bēdzīnāja mantu.

... „Tad mēs ar tautu sarunāsimies personīgi laukumos...” Lielīnieku mītiņu un āģītācijas sistēma arī jau paredzēta protokolos. Tāpat terors. No žīdu draugu puses ir norādīts, ka galvaspīlsētu uzspīrdzināšana ar apakšzemes dzelzceļos ielīktām mīnām neesot reāla lieta, kā varot pateīkt inženīeri un sapīeri. Šīm aizrādījumam zināms pamats, taču jāņem vērā, ka protokolī rakstīti pirms 45 gadiems, kad metropolītēnu lieta vēl bija samērā jauna un skaitījās tehnikas liels brīnums. Starp citu, Kaganovičs parūpējās par šāda dzelzceļa ierīkošanu arī Maskavā. Tagad cilvēce pazīst baīsmīgākus, iedarbīgākus līdzekļus, piem., nāvīgās gāzes. Tomēr spīrdzināšana un dedzīnāšana arī tagad ir boļševīku terorīstu iemīļots paņēmiens. Pieminēsim tikai sprādzīenu Sofījas katedrālē, Berlīnes reichstaga nama dedzīnāšanu un t. t.

Šīs protokolos piemin arī kādu ļoti rakstuŗīgu lielīnieku īpašību – likumu putrošanu un „tiesāšanu pēc revolūcionārās sirdsapziņas”. Padomju savienības likumu un noteīkumu sistēma ir tik sarežģīta, ka vienkāŗšam iedzīvotājam nemaz nav iespējāms to pārzināt. No viņa arī likumus slēpj. Latvijā iespiestīe padomju likumi tīka

izdalīti tikai numurētos eksemplāros juristu un studentu vajadzībām. Tā tauta dzīvo mūžīgās bailēs, jo katru var ik mirkli saukt pie atbildības par viņam pašam nezināmu vainu. Ja arī krievu likumus dabūjam lasīt, tad redzam, ka tie sastādīti ārkārtīgi smagā, grūti saprotamā valodā. Arī tos tulkot grūti. Kirchenšteina „valdības” pirmie uzsaukumi, pārtulkoti no krievu valodas, tika iespiesti laikrakstos vairākas reizes, it kā ar „drukas kļūdu” labojumiem. Kad parādījās noteikumi par namu nacionālizāciju, tad bija saprotams tā, ka noņems visus *g r u n t s g a b a l u s*, kas lielāki par 220 kvadrātmetriem. Pēc otrā paskaidrojuma iznāca, ka šī platība zīmējas uz *a p b ū v e s l a u k u m i e m*. Tikai pēc trešā paskaidrojuma nāca zināms, ka par robežu ņemts *a p d z i v o j a m ā s t e l p a s* (iekšienes) lielums.

Likumā par „agrārreformu” bija noteikts, ka par atsavinātām ēkām maksās atlīdzību. Tas netika izpildīts. Bija arī paredzēts, ka samazinātajām saimniecībām attiecīgi samazināmi Zemes bankas parādi. Bet Zemes banka par katru saimnieku pieprasīja atsaukumi pagasta izpildu komitejai, un izpildu komiteja parasti atbildēja, ka parādi jāatstāj tie paši vecie.

Vairākās vietās protokolos pieminēta *g o j u j a u n a t n e s p a v e š a n a*. Lielinieki pēc nākšanas pie varas pielaida un atbalstīja vislielākās izvirtības un neķītrības krievu jaunatnes starpā, lai ātrāk sadragātu šīs tautas tikumisko mugurkaulu. Drausmīgi ir bijušā Beļģijas konsula Duijē vērojumi Krievijas bērnu namos (tos viņš apmeklēja kā Nansena misijas loceklis) divdesmitajos gados. Savās atmiņās Duijē pastāsta, ka gandrīz visur atradis bērnus nododamies dzimuma kopdzīvei un veneriski slimus. Turpretim, kad boļševiku vara jau bija nostiprinājusies, tie ievēda disciplīnu. Bijušos bezpajumtniekus un bērnus – noziedzniekus Bolševas kolonijā pie Maskavas audzināja stingri (sal. 14. protokola komentāru).

10. protokols

Ārīšķīgais politika. Zemiskuma „ģeniālība”. Ko sola brīvmūrnieku valsts apvērsums? Vispārēja nobalsošana. Pašorganizācija. Brīvmūrniecības līderi. Brīvmūrniecības ģeniālais vadītājs. Iestādes un viņu funkcijas. Liberālisma inde. Satversme – partiju ķildu skola. Republikāniskā ēra. Prezidenti – brīvmūrniecības kreatūras. Prezidentu atbildība. „Panama”. Deputātu palātas un prezidenta loma. Brīvmūrniecība – likumdevēja vara. Jaunā republikāniskā satversme. Pāreja uz brīvmūrnieku „patvaldību”. „Vispasaules cara” izsludināšanas moments. Slimību iepotēšana un citas brīvmūrnieku nelietības.

„Šodien es saku, atkārtodams jau agrāk teikto, un lūdzu jūs atcerēties, ka valdības un tautas politikā apmierinās ar to, kas tiek rādīts no ārienes. Un kā gan lai viņi saskata lietu apslēpto pusi, kad viņu pārstāvji par vissvarīgāko tur izpriece. Priekš mūsu politikas ir ļoti svarīgi zināt šo sīkumu: tas mums palīdzēs, pārejot apspriest valsts varas dalīšanu, vārda, preses reliģijas (ticības) brīvību, biedrošanās tiesības, vienlīdzību likuma priekšā, tīrības, dzīvokļa neaizskarāmību, nodokļus (apslēptā nodokļa ideja), likuma atpakaļejošo spēku. Visi šie jautājumi ir tādi, ka tiem nekad nevajaga pieskarties tieši un atklāti tautas priekšā. Tajos gadījumos, kad tos nepieciešami pieminēt, nevajaga viņus uzskaitīt, bet tikai paziņot bez sīkāka paskaidrojuma, ka mēs atzīstam modernos tiesību principus. Šīs noklusēšanas nozīme ir tā, ka nenosauktais princips mums atstāj rīcības brīvību nemanot izmest no tā vienu vai otru daļu; bet ja šos principus uzskaitām, tad viņi jau visi it kā būs piešķirti.

Tauta sevišķi mīl un cienī politiskās varas ģenijus un par visām viņu varmācībām izsakās: nelietīgi, nelietīgi, bet cik veikli!... Acu apmānīšana, bet kā nospēlēta, cik lieliski, bezkaunīgi!...

Mēs ceram pieaicināt visas nācījas pie mūsu projektētās jaunās fundamentālās ēkas celšanas darba. Lūk, tādēļ mums vispirms nepieciešams iegūt un nodrošināt sev to taisni nekautrīgo uzņēmību un gara spēku, kas mūsu darbinieku personā salauzīs visus šķēršļus mūsu ceļā.

Kad mēs izdarīsim valsts apvērsumu, tad teiksim tautām: „viss gāja ļoti slikti, visi ir daudz cietuši. Mēs iznīcinām jūsu moku cēloni: tautības, robežas, naudas dažādību. Protams, jūs varat dot savu spriedumu par mums, bet vai tas būs taisnīgs, ja jūs to apstiprināsiet, pirms neesat baudījuši to, ko mēs jums dodam...” Tad viņi mūs cildinās un nesīs uz rokām, vienprātīgā cerībā un pašlūgības priekā. Balsošana, ko esam izlietojuši par ieroci savai tikšanai pie varas, pieradinādami pie tās pat mazākās cilvēces locekļu vienības, sastādamī grupu sapulces un vienošanās, — *b e i g s s a v u g a i t u*, izspēlēs savu pēdējo lomu tautas vienprātībā, kas vēlēšies iepazīties ar mums tuvāk, pirms nosodīt mūs.

Tādēļ mums visi jāved balsot, bez šķiru un cenza izšķirības, lai nodibinātu vairākuma absolūtismu, ko nevar dabūt no inteligentām, cenza šķirām. Tādā kārtā pieradinot visus pie domām par pašnozīmi, mēs salauzīsim *ģ i m e n e s* nozīmi un viņas audzinošo vērtību, novērsīsim individuāli apdāvināto izcelšanos, kuŗiem mūsu vadītāis pūlis neļaus ne izcerties, ne arī izteikties: viņš pieradis klausīt tikai mūs, no kuŗiem saņems atlīdzību par paklausību un uzmanību. Ar to mēs radīsim aklu varu, kas nevarēs nekur kustēt bez mūsu aģentu vadības, kuŗus mēs esam iecēluši tam par līderiem. Tauta padosies šim režīmam, zinādama, ka no šiem līderiem atkarīga peļņa, dāvanas un visādu labumu saņemšana.

Valdīšanas plānam jādzimst gatavam no vienas galvas tādēļ, ka tas nav nostiprināms, ja pielaidīsim viņa sasmalcināšanu dažādos padomos. Mēs varam gan zināt darbības plānu, bet neapspri *e d i s i m* to, lai neizjauktu tā ģeniālību, sastāvdaļu sakarību, nevājinātu katra punkta slepenās nozīmes praktisko spēku. Ja šim līdzīgu darbu apspriedīsim un grozīsim daudzbalstīgā balsosnā, tad tam paliks to ļaužu garīgās nesapratnes zīmogs, kas nav izpratuši visu nodomu dziļumu un kopsakarību. Ir vajadzīgs, lai mūsu plāniem būtu spēks un tie būtu praktiski izdomāti. Tādēļ mums nevajaga mest sava vadoņa ģeniālo darbu pūlim vai pat aprobežotai sabiedrībai priekšā tā iznīcināšanai.

Šie plāni pagaidām neapsviedīs pastāvošās iestādes otrādi. Viņi tikai apmainīs to ekonomiju un, tā tad, visu viņu gaitas kombināciju, kas tādā veidā dosies pa mūsu plānos paredzēto ceļu.

Ar dažādiem nosaukumiem visās valstīs pastāv apmēram viens un tas pats: pārstāvniecība, ministrijas, senāts, valsts padome, likumdevējs un izpildu korpuss. Man nav jums jāpaskaidro šo iestāžu savstarpējo attiecību mehānisms, jo tas jums ļoti zināms; grieziet tikai vērību uz to, ka katra no minētajām iestādēm atbilst kādai svarīgai valsts funkcijai, pie kam lūdzu ņemt vērā, kā vārdam „svarīgs” es attiecinu nevis uz iestādi, bet uz funkciju, tā tad, nav svarīgas iestādes, bet gan viņu funkcijas. Iestādes ir sadalījušas savā starpā visas pārvaldes funkcijas – administratīvo, likumdevēju, izpildu, tāpēc viņas sāka darboties valsts organismā kā organi cilvēka ķermenī. Ja samaitāsim vienu valsts mašīnas daļu, tad valsts saslims kā cilvēka ķermenis un... nomirs.

Kad mēs ievadījām valsts organismā liberālisma indi, visa viņa politiskā kompleksija pārmainījās: valsts saslima ar nāvīgu kaiti – asins sadalīšanos. Mums atliek tikai gaidīt viņas agonijas galu.

No liberālisma piedzima konstitucionālās valstis, kas nomainīja gojus glābjošo patvaldību, bet satversme, kā jūs ļoti zināt, nav nekas cits, kā ķildu, naida, strīdu, nesaskaņu, neauglīgas partiju aģitācijas, partejisku tendenču – ar vārdu sakot, visa tā skola, kas valsts darbību padara bezpersonisku. Tribīne ne slīktāk par presi notiesāja valdības un bezdarbību un bezspēcību un ar to padarīja viņas par nederīgām, liekām, kādēļ arī daudzās valstis nogāzās. Tad kļuva iespējama republikāniskā ēra, un tad mēs apmainījām valdnieku pret valdības karikatūru – prezidentu, kas bija ņemts no tautas, no mūsu kreatūru vidus, mūsu vergiem. Šis bija pamats mīnai, ko mēs parakām zem goju tautas jeb, pareizāk sakot, goju tautām.

Tuvākā nākotnē mēs iestādīsim prezidentu atbildību.

Tad vairs neievērosim nekādas ceremonijas izveidojot to, par ko atbildēs mūsu bezpersoniskā kreatūra. Kas mums par to, ja retākas kļūs to rindas, kas dzenas pēc varas, ja sāksies apjukums tādēļ, ka nevarēs atrast prezidentus, apjukums, kas galīgi dezorganizēs valsti...

Lai novestu savu plānu pie tāda rezultāta, mēs sagatavosim tādu prezidentu ievēlēšanu, kuŗiem pagātnē ir kāda neatklāta tumša lieta, kāda „panāma” – tad viņi kļūs mūsu priekšrakstu uzticami izpildītāji, jo baidīsies no atklājumiem, un arī tādēļ, ka katram cilvēkam, kas ticis pie varas, piemīt tieksme paturēt privilēģijas, priekšrocības un godu, kas saistīts ar prezidenta amatu. Tautas vietnieku nams segs, aizstāvēs, ievēlēs prezidentus, bet mēs viņai atņemsim tiesības ierosināt likumus un to grozījumus, jo šīs tiesības mēs piešķirsim atbildīgajam prezidentam, kas būs lelle mūsu rokās. Sprotams, tad prezidenta vara kļūs par uzbrukumu visādiem uzbrukumiem, bet mēs viņam piešķirsim paš aizsardzībai tiesību griezties pie tautas pēc viņas sprieduma, apejot tās vietniekus, tas ir pie tā paša mūsu aklā kalpa – pūļa vairākuma. Neatkarīgi no tā mēs piešķirsim prezidentam tiesību izsludināt kara stāvokli. Šo pēdējo tiesību motīvēsīm ar to, ka prezidentam, kā visas valsts bruņoto spēku vadonim, vajaga turēt viņus savā rīcībā gadījumam, ja būtu jā aizsarga jaunā republikāniskā satversme, kuŗu aizsargāt viņam ir tiesība kā šīs satversmes atbildīgajam pārstāvim.

Sprotams, tādos apstākļos svētās vietas atslēga atradīsies mūsu rokās, un neviens, izņemot mūs, vairs nevarēs vadīt likumdevēju varu.

Bez tam, mēs līdz ar jaunās republikāniskās satversmes ievēšanu atņemsim tautas vietnieku namam tiesību, iesniegt jautājumus valdībai par viņas soļiem, motīvēdami to ar politiskā noslēpuma saglabāšanas vajadzību. Tālāk, ar jauno satversmi mēs samazināsim tautas vietnieku skaitu līdz minimumam, līdz ar to samazinādami politiskās kaislības un kaislību uz politiku. Bet ja viņas, pretēji gaidītajam, iedegsies arī šinī mazumā, tad mēs tās iznīcināsim pilnīgi, griežoties pie tautas vairākuma...

No prezidenta būs atkarīga tautas vietnieka nama un senāta priekšsēdētāja un tā biedra iecelšana. Mēs atcelsim parlamentu pastāvīgās sesijas un samazināsim viņu sēdes uz dažiem mēnešiem. Bez tam, prezidentam, kā izpildu varas priekšniekam būs tiesība sasaukt vai atlaist parlamentu un atlaišanas gadījumā novilcināt jauna parlamenta sasaukšanu. Bet, lai šo visu, būtībā nelikumīgo darbību sekas priekšlaicīgi samērā ar mūsu plāniem nekristu uz mūsu iestādīto prezidentu atbildību, tad mēs ministriem un citiem augstākās administrācijas ierēdņiem ap prezidentu iedvēšsīm domu, apiet viņa rīkojumus ar savu pašu rīcību, līdz ar to kļūstot atbildīgiem viņu vietā...

Šo lomu mēs sevišķi rekomendējam dot pildīt senātam, valsts padomei vai ministru padomei, bet ne atsevišķai personai.

Prezidents iztulkos pēc mūsu ieskata to pastāvošo likumu nozīmi, kas dažādi tulkojami; pie tam viņš tos anulēs, kad mēs viņam norādīsim uz šādu vajadzību; bez tam, viņam būs tiesības likt priekšā pagaidu likumus un pat valdības konstitucionālā darba pārgrozīšanu, motīvējot kā vienu tā otru ar valsts augstākā labuma prasībām.

Ar tādiem paņēmiem mēs gūsīm iespēju pamazām, soli pa solim, iznīcināt visu to, ko sākumā, stājoties mums mūsu tiesībās, būsīm spiesti uzņemt valstu konstitūcijās, lai tad pārietu pie ikvienas konstitūcijas anulēšanas nemanāmā veidā, kad pienāks laiks visas valdības pārvērst **m ū s u p a t v a l d ī b ā**.

Mūsu patvaldnieka atzīšana var notikt arī pirms satversmes iznīcināšanas: šīs atzīšanas moments iestāsies, kad tautas, nemienu un mūsu sagatavotās valdnieku nevarības nomocītas, sāks saukt: „novāciet tos pie malas un dodiet mums vienu vispasaulē caru, kas lai mūs apvieno un iznīcina ķildu cēloņus – robežas, tautības, ticības, valsts aprēķinus un lai dod mums mieru, ko veltīgi gaidīt no mūsu valdniekiem un pārstāvjiem...”

Bet jūs paši ļoti zināt, ka lai tamlīdzīgas vēlēšanās varētu izpausties visu tautu vārdā, tad nepieciešams visās zemēs duļķot valdību un tautu attiecības, lai visus nokausētu ar nesaderību, ienaidu, cīņām, savstarpēju neieredzēšanu un pat mocībām, ar badu, slimību iepotēšanu, trūkumu, lai goji neredzētu citas izejas, kā meklēt patvērumu pie mūsu naudas un pilnīgas valdīšanas.

Bet, ja mēs dosim tautām iespēju atvilkt elpu, tad mums ilgotais brīdis diez vai jeb kad iestāsies.”

Šis protokols savā vidus daļā plaši apskata parlamentāriskās iekārtas izmantošanu korupcijai un katras „goju” valdības diskreditēšanai, aizskatot daudzus jautājumus, kas bija aktuāli pagājušā gadu simteņa beigās. Piemēram par „panamas prezidentu” Lubē Francijā. Ar Panamas kanāla būvi toreiz saistījās tādi skandali, ka kopš tā laika plaša vēriena finansu afēras vispār parasts apzīmēt par „panamām”. Panamas afēras radīšanā skandalu noklusēšanā galvenie nopelni bija žīdu kalpiem Brīvmūrniekiem, kas savās rokās sagrāba varu un noteikšanu Francijas Trešajā republikā. Parlamentārisma nebūšanas attīstījās viskuplāk pēc protokolu iznākšanas, šā gadusimteņa pirmos trīsdesmit gadus, un arī mums tās vēl spilgtā atmiņā. Izmantodams demokrātiskās brīvības žīds sagatavojas savai „vispasaules varai”, kas pēc piektā protokola vārdiem kā knaiblēs lai tur visu pasauli. Kā tagad var redzēt, šāda loma bija domāta kominternei, kuŗas izplatīšanai žīdu bagātņieki neželēja zeltu. Tiklā arī būtu nonācis, ja āriskās tautas nepaceltu zelta vietā uz pjedestāla citas augstākās vērtības – darbu, godu, tautību.

Šinī protokolā pieminēta slimību iepotēšana un citi nespetni komunistu cīņas līdzekļi, ko pēc lielinieku pašu apliecinājuma viņu „biedri” pielieto Maskavā un citās vietās.

Morāliiski tautu sagraušanai domāta marksistu aģitācija: „Mēs iznīcinām jūsu moku cēloni: tautības, robežas...” Marksistu „plašajā dzimtenē” oficiāli bija atceltas tautību atšķirības. Palika tikai viena privilēģēta tautība: žīdi.

11. protokols

Jaunā satversmes programma. Daži paredzētā apvērsuma sīkumi. „Goji” kā aitu bars. Slepēnā brīvmūrniecība un viņas „redzamās” ložas.

„Valsts padome būs orgāns, kas pastripos valdnieka varu; viņa, likumdevēju korpusa ārīšķīgā daļa, būs it kā likumu un valdnieka noteikumu redakcijas komisija.

Tā tad, lūk, jaunās, jaunradāmās satversmes programma. Mēs noteiksim likumus, tiesības un tiesas iekārtu: 1) ar priekšlikumiem likumdevēju korpusam; 2) ar prezidenta rīkojumiem, vispārēju noteikumu veidā, senāta un valsts padomes lēmumu veidā, ministru noteikumu veidā; 3) izdevīgām momentam iestājoties – ar valsts apvērsumu.

Apmēram noteikuši rīcības veidu, ķersimies pie to kombināciju sīkumiem, kuŗām mums atliks noslēgt valsts aparāta gaitas pārkārtojumu augšā minētajā virzienā. Ar šīm kombinācijām es saprotu preses brīvību, biedrošanās brīvību, sirdsapziņas brīvību, vēlēšanu sistēmu un daudz ko citu, kam būs jāpazūd no cilvēces repertuāra vai arī jātiek radikāli pārgrozītam otrā dienā pēc jaunās satversmes pasludināšanas.

Tikai šinī momentā mēs varēsim uzreiz izsludināt visus mūsu lēmumus, jo vēlāk katrs redzams pārgrozījums būs bīstams sekojošo iemeslu pēc: ja šo pārgrozījumu izdarīs ar stingru bardzību aprobežojumu ziņā, tad tas var novest līdz izmisumam, ko radīs bailes no jauniem pārgrozījumiem tajā pašā virzienā; bet ja sekos mīkstinājumi, tad teiks, ka mēs esam atzinuši savu kļūdīšanos, un tas aptumšos jaunās varas nemaldības oreolu, vai arī tauta sacīs, ka mēs esam nobijušies un jūtamies spiesti piekāpties, par ko neviens tikpat nepateiksies, jo domās, ka tas bija vajadzīgs... Tiklab viens, kā otrs ceļš kaitīgs jaunās satversmes prestižam. Mums vajag, lai no tās pirmās pasludināšanas brīža, kad tautas vēl būs notikušā apvērsuma apstulbinātas, kad tās vēl atradīsies terora ietekmē un nesapratnē, ikviens saprastu, ka mēs esam tik stipri, tik neievainojami, tik spēka pilni, ka mēs nekādā gadījumā nerēķināsimies ar tautām un ne tikai neveltīsim vērtības viņu domām, un vēlējumiem, bet arī esam gatavi un spējīgi ar nesatricināmu varu apspiest to izteikšanu ik katrā brīdī un vietā, ka mēs esam paņēmuši ar reizi visu, kas mums bija vajadzīgs un ka mēs nekādā gadījumā nepielaidīsim tautas dalīties varā ar mums... Tad viņas aiz bailēm aizvērs acis un sāks gaidīt, kas notiks.

Goji ir aitu bars, bet mēs esam priekš viņiem vilki. Bet jūs zināt, kas notiek ar aitām, kad kūtī iekļūst vilki?

Viņi aizvērs acis arī vēl tāpēc, ka mēs viņiem apsolīsim atdot visas atņemtās brīvības p e c miera ienaidnieku nomierināšanas un visu partiju savaldīšanas...

Vai vērts runāt par to, cik ilgi viņiem būs jāgaida uz šo atdošanu?...

Kādēļ mēs izdomājam un iedvesām gojiem visu šo politiku, iedvesām, nedevuši tiem iespējas saskatīt tās apslēpto pusi, – kādēļ gan, ja ne tādēļ, lai aplinkus ceļā sasniegtu to, kas mūsu izkaisītai ciltij nav sasniedzams tieši. Tas noderēja par pamatu mūsu s l e p e n ā s b r ī v m ū r n i e c ī b a s organizācijai, kuŗu nepazīst un par kuŗas mērķiem pat nevar iedomāties tie goju lopi, kuŗus mēs esam piedabūjuši brīvmūrnieku ložu ārīšķīgajā armijā, lai novērstu viņu ciltsbrāļu uzmanību.

Dievs ir licis mums, savai izredzētai tautai, izkaisīties, un šinī stāvoklī, kas visiem šķiet raksturojam mūsu vājumu, izpaužas mūsu spēks, kas mūs tagad novedis pasaules valdniecības vērtu priekšā.

Tagad vairs tikai nedaudz jāuzbūvē virs ieguldītajiem pamatiem.”

Kā redzams, protokolu autors ir noteikts simboliskā cionisma piekritējs, kas žīdu diasporā jeb izkaisījumā saskata viņu spēka sakni.

Ar sevišķu mīlestību augšējais protokols uzsvēŗ diktatūras jeb terora nepieciešamību „apsolītajā zemē”.

Lielinieku teorētiķi ir bijuši cītīgi protokolu lasītāji: arī komunistiskajā literatūrā var atrast solījumu, ka pēc vispārējās komūnisma „laimes valsts” nodibināšanas valsts vairs nebūšot vajadzīga un tad notikšot tās „nomiršana” (otmirāņi). Tad beigas spaidiem un beztiesībai, atjaunosies atkal brīvības! Taču Cianas gudrais, kas jau visu to

paredzējis, nīrgādamies noprasa: „Vai vērts runāt par to, cik ilgi viņiem būs jāgaida uz šo atdošanu?” Normāls cilvēks nesaprot, kā brīvība varētu kļūt par varmācības „turpmāko stadiju”.

Arī brīvmūrniekus jeb masonus protokoli audzina katrā sēdē.

Der atzīmēt, ka, piemēram, Tautu Savienība ir noteikts brīvmūrnieku izgudrojums, kā to pierāda Leons de Ponsens savā grāmatā „S. D. N. Super-Etat Maçonnique” („Tautu Savienība – brīvmūrnieku virsvalsts”).

1917. gadā Parīzē notika sabiedroto un viņām draudzīgo neitrālo valstu brīvmūrnieku kongress – 28., 29. un 30. jūnijā. Tā priekšsēdētājs bija Francijas Lielās Ložas lielmeistars ģenerālis Peņē (Peigné), un viesus uzņēma šī loža kopā ar jau reiz minēto Francijas Lielo Austrumu (Orientu). Kongress sprieda par Vācijas un Austrijas sekmīgāku apkaņošanu un nosūtīja apsveikuma telegramu Savienoto Valstu prezidentam Vilsonam. Starp citu, tika arī apskatīts Eiropas politiskais sadalījums pēc miera noslēgšanas un nolemts sekojošais: 1) Elzasai un Lotringai jāatgriežas pie Francijas; 2) jāatjauno Polija; 3) jānodibina Čehoslovākija; 4) jāsadala Austrija. Tajā laikā Parīzē uzturējās arī vēlākais Čehoslovākijas ārlietu ministrs un prezidents B e n e š s, kas ir ievērojams brīvmūrnieks.

Šis fakts mums palīdz daudz ko saprast Eiropas notikumus pēc pirmā pasaules kara un pirms otrā pasaules kara.

12. protokols

Kā brīvmūrnieki izskaidro brīvību. Preses nākotne brīvmūrnieku valstī. Kontrole pār presi. Korespondentu aģentūras. Kas ir progress pēc brīvmūrnieku uzskatiem? Vēl par presi. Brīvmūrnieku solidaritāte tagadējā presē. Provinces „sabiedrisko” prasību uzkurināšana. Jaunā režīma nemaldība.

„Vārdu brīvība”, ko var izskaidrot dažādi, mēs definējam tā:

„Brīvība ir tiesība darīt to, ko atļauj likums.” Šāds vārda tulkojums mums noderēs tam nolūkam, ka katra brīvība būs mūsu rokās, jo likumi iznīcinās vai cels tikai to, ko mēs vēlēsimies pēc augšā izskaidrotās programmas.

Ar presi mēs rīkosimies sekojošā kārtā. – Kādu lomu tagad spēlē prese? Viņa kalpo kaislību sakurināšanai, kas mums nav vajadzīga, vai arī partiju egoistiskiem nolūkiem. Viņa ir tukša, netaisna, melīga, un ļaužu vairākums nemaz nesaprot, kam viņa kalpo. Mēs tai uzliksim seglus un saņemsim viņu stingri grožos, to pašu izdarīsim arī ar pārējiem iespieddarbiem, jo kāda gan nozīme mums paglābties no preses uzbrukumiem, ja mēs vēl paliekam par mērķi brošūrai un grāmatai...

Mēs tagad dārgi izmaksājošo publicitātes produktu, dārgo tāpēc, ka vajaga viņu cenzēt, pārvērtīsim mūsu valsts ienesīgā postenī: mēs viņu apliksīm ar sevišķu marku nodevu un ar nodrošinājumu iemaksu pie preses organu vai spiestuvju dibināšanas, kam vajadzēs pasargāt mūsu valdību pret katru preses uzbrukumu. Ja gadīsies šāds uzbrukums, tad mēs uzliksim nesaudzīgus sodus. Tādi līdzekļi – markas, drošības naudas un ar viņām nodrošinātie sodi nesīs valdībai milzīgu peļņu. Tiesa, partiju avīzes varētu arī naudas nežēlot, bet mēs viņas aiztaisīsim, tiklīdz tās otrreiz mums uzbruks.

Neviens nevarēs nesodīts aizskart mūsu valdības nemaldības oreolu. Iemesls izdevuma slēgšanai – lūk, aiztaisāmais organs bez pamata uztrauc ļaužu prātus. Lūdzu jūs ņemt vērā, ka starp tiem, kas mums uzbruks, būs arī mūsu pašu dibinātie organi, bet viņi uzbruks tikai tajos punktos, kur mēs jau būsim nolēmuši izdarīt pārgrozības.

Neviens ziņojums nenonāks sabiedrībā bez mūsu kontroles. To mēs jau arī tagad sasniežam ar to, ka visas ziņas saņem nedaudzas aģentūras, kuŗu rokās tās saplūst no visām pasaules malām. Šīs aģentūras tad jau pilnīgi būs mūsu iestādes un publicēs tikai to, ko mēs rakstīsim viņām priekšā. Ja tagad mēs esam mācējuši iekārot goju prātus tādā mērā, ka viņi visi skatās uz pasaules notikumiem caur mūsu viņiem uzliktajām krāsaino stiklu acenēm, ja tagad priekš mums nevienā valstī nav šķēršļu, kas aizkrustotu pieeju pie tā, ko goji savā dumjībā sauc par valsts noslēpumiem – tad kas notiks tad, kad mēs sava vispasaules cara personā būsim visu atzītie pasaules valdnieki?!...

Atgriezīsimies pie preses nākotnes. – Katrs, kas vēlēšies būt par izdevēju, bibliotēkāru vai spiestuves īpašnieku, būs spiests sagādāt šai lietai noteiktu diplomu, kas pārkāpuma gadījumā nekavējoties tiks atņemts. Pie tādiem apstākļiem domas ierocis kļūs par audzinošu ieroci mūsu valdības rokās, kas vairs nepielaidīs tautas masu maldīties pa džungļiem un sapņot par progressa labdarību. Kas gan no mums nezina, ka šie šķietamie labdarījumi nozīmē tiešu ceļu uz neprātīgu sapņošanu, no kuŗas dzimušas cilvēku anarchistiskās attiecības savā starpā un pret valsts varu, tādēļ ka progress jeb, labāk sakot, ideja par progresu pavedināja domāšanu uz visāda veida emancipāciju, nenospraužot tās robežas... Visi tā saucamie liberāļi ir anarchisti, ja ne darbos, tad domās. Visi tie dzenas pēc brīvības māņiem, ieslīgstot patvaļībā, tas ir anarchijā – protestējot protesta dēļ...

Pāriesim uz presi. Mēs viņu, tāpat kā visus citus tipografijas ražojumus apliksīm ar marku nodevām no loksnēm un drošības naudām, bet grāmatas, kuŗās mazāk par 30 lokšņu – dubultā apmērā. Mēs viņas uzskatīsim par brošūrām, lai no vienas puses samazinātu žurnālu skaitu, kas nozīmē vissliktāko iespieddarbu indi, bet no otras puses – šāds solis spiedīs rakstniekus sacerēt tik gaŗus darbus, ka tie tiks maz lasīti, sevišķi vēl ievērojot grāmatu dārgumu. Bet tā literatūra, ko mēs izdosim paši, lai ietekmētu sev vēlāmā virzienā ļaužu prātus, būs lēta un tiks ķertin izķerta. Nodoklis apvaldīs tukšo kāri pēc literatūras, bet sodi literātus padarīs no mums atkarīgus. Ja arī atradīsies rakstītāji pret mums, tad neradīsies cilvēki, kas vēlēšies viņu darbus iespiest. Pirms pieņemt kādu darbu iespiešanai, izdevējam vai spiestuves īpašniekam vajadzēs iet uz iestādēm un lūgt atļauju. Tādā kārtā mums jau iepriekš būs zināmi pret mums gatavojamie uzbrukumi un mēs tos pārvarēsim, aizsteigdamies tiem priekšā ar paskaidrojumiem apskatāmai tēmai.

Literatūrai un žurnālistikai piemīt vislielākais audzinošais spēks, tādēļ mūsu valdība iegūs žurnālu lielāko daļu. Tā tiks neitralizēta privātās preses kaitīgā ietekme, un mēs iegūsim milzīgu ietekmi uz ļaužu prātiem... Ja mēs atļausim iznākt desmit žurnāliem, tad paši nodibināsim trīsdesmit un tā tālāk, tādā pat veidā. Bet publikai tas nav

jāsaprot, tādēļ visi mūsu izdodamie žurnāli no ārienes liksies esam visdažādāko virzienu un uzskatu, tā tie iegūs uzticību un pievilks pie mums mūsu neko ļaunu nedomājošos pretiniekus, kas tādā kārtā nonāks mūsu cilpā un tiks padarīti nekaitīgi.

Pirmā vietā stāvēs oficiāla rakstura organi. Viņi vienmēr sargās mūsu intereses, tādēļ to ietekme būs samērā niecīga.

Otrā – nostāsies oficiāli, kuŗu uzdevums būs pievilkt vienaldzīgus un remdenos.

Trešā – mēs nostādīsim it kā savu opozīciju, kas vismaz vienā no saviem organiem izliksies par mūsu antipodu. Mūsu īstie pretinieki savā sirdī noturēs šo viltus opozīciju par savējiem un atklās mums savas kārtis.

Visas mūsu avīzes būs visdažādāko virzienu – aristokrātiska, republikāniska, revolūcionāra, pat anarchistiska – saprotams, kamēr vēl būs satversme... Viņām, kā indiešu dieviņam Višnu, būs simts rokas, no kuŗām katra taustīs pulsu kaut kādai „sabiedriskai domai”. Kad pulss paātrināsies, tad šīs rokas vedīs sabiedrisko domu pretī mūsu mērķim, jo uztraucies subjekts zaudē saprātību un viegli padodas iedvesmei. Tie muļķi, kas domās, ka atkārtoti savas nometnes laikraksta domas, ka seko savas partijas organam, viņi ies pakaļ tam karogam, kuŗu mēs izkārsim priekš viņiem.

Lai ievadītu šinī virzienā savu laikrakstu miliciju, mums sevišķi rūpīgi jāorganizē šī lieta. Ar centrālās preses nodaļas vārdu mēs organizēsim literāras sapulces, kuŗās mūsu aģenti nemanot noteiks paroles un signālus.

Apspriežot mūsu pasākumus un runājot tiem pretī vienmēr pavirši, neaizskārot tos pēc būtības, mūsu organi nekaitīgi „apšaudīsies” ar oficiālām avīzēm tikai tāpēc, lai mums dotu iespēju izteikties sīkāk, nekā mēs to varētu pirmatnējos oficiālajos paziņojumos. Protams, tikai tad, kad tas mums būs izdevīgi.

Šiem uzbrukumiem pret mums piekritīs vēl tā loma, ka pavalstnieki būs pārliecināti par pilnīgu runāšanas brīvību, bet mūsu aģentiem tas dos iemeslu apgalvot, ka mums oponenti būs organu kuŗi tukšus salmus, jo nespēj atrast pietiekošus motīvus mūsu rīcības lietišķajam atspēkojumam.

Tādi, sabiedrības uzmanībai nenotverami, bet patiesībā ļoti iedarbīgi soļi vissekmīgāk noskaņos sabiedrības uzmanību un uzticību par labu mūsu valdībai. Pateicoties tam, mēs pēc vajadzības varēsim satraukt vai nomierināt prātus attiecībā uz politiskiem jautājumiem, pārliecināt vai radīt apjukumu, iespējot gan patiesību, gan melus, gan datus, gan atsaukumus, skatoties pēc tā, vai tie uzņemti labi vai nē, vienmēr uzmanīgi aptaustot zemi, pirms uz tās nostāties... Mēs droši uzvarēsim savus pretiniekus, jo viņu rīcībā nebūs preses organu, kuŗos tie varētu izteikt savas domas līdz galam, tāpēc, ka mēs pret presi spersim augšā minētos soļus. Mums pat nebūs vajadzīgs tos pilnīgi atspēkot...

„Izmēģinājuma balonus”, ko palaidīsim savā trešās šķiras presē, mēs vajadzības gadījumā enerģiski atsauksim oficiālos...

Jau tagad kaut vai franču žurnālistikā valda brīvmūrnieku solidaritāte pēc paroles: visus preses organus savstarpīgi saista profesionālais noslēpums; līdzīgi senatnes auguriem, neviens darbinieks neizdos savu ziņu noslēpumu, ja nav nolemts to laist atklātībā. Neviens žurnālists neuzdrošināsies noslēpumu izdot, jo literātu aprindās netiek pielaists neviens, kam pagātnē nav kādas apkaunojošas vainas... Šīs vainas tādā gadījumā tūdaļ atklātu. Kamēr tās zināmas tikai nedaudziem, žurnālista oreols saista zemes iedzīvotāju vairākumu – tam seko sajūsmā.

Mūsu aprēķini īpaši attiecas uz provinci. Tur nepieciešams ierosināt cerības un tieksmes, ar kuŗām mēs varētu katrā laikā mesties uz galvaspilsētu, uzdodot viņas galvaspilsētām par provinču patstāvīgām cerībām un tieksmēm. Skaidrs, ka viņu avots būs vienmēr viens un tas pats, proti, mūsējs. Ir vajadzīgs, lai dažreiz, kamēr mums vēl nepieder pilnīga vara, galvaspilsētas izrādītos ietītas tautas, tas ir, mūsu aģentu apstrādātā vairākuma provinciālu uzskatu atmosfērā.

Kad mēs būsim tajā jaunā režīma periodā, kas būs pāreja uz mūsu valdīšanas (oficiālo) sākumu, tad mēs vairs nepielaidīsim, ka prese atklāj sabiedrības bezgodību; ir vajadzīgs, lai tauta domātu, ka jaunais režīms visus apmierina tik ļoti, ka pat noziedzības izbeigušās... Noziedzības izpausmes gadījumiem jāpaliek vienīgi attiecīgo upuŗu un nejaušu liecinieku zināšanā – ne vairāk.”

Šis protokols vairāk nodarbojas ar preses „gudrībām” demokrātikajā pārejas laikmetā. Kad Krievijā izcēlās revolūcija, tad izrādījās, ka tur tādi „smalkumi” un tik rūpīga maskēšanās nav vajadzīgi. Žīds gāja pretī savam mērķim daudz brutālākā kārtā, un var domāt, ka savas oficiālās varas iestāšanās tas sagaidīja ātrāk nekā bija domājies.

Tomēr arī lielinieki pirmā laikā pielaida preses opozīciju, lai izzinātu savus ienaidniekus. Drīz pēc lielinieku apvērsuma ievēda preses cenzūru. Tad aizliedza visas pilsoniskās avīzes. 1918. gada jūlijā slēdza arī visu sociālistisko presi; drukātavas pa daļai tika demontētas, pa daļai rekvizētas. Tagad varēja pastāvēt vairs tikai lielinieciskā prese. Tomēr laiku pa laikam, kad valdības stāvoklis kļuva kritiskāks, vai arī kad radās vajadzība uzziņāt „novirzienus” un maldināt Eiropas sabiedrisko domu, jāva iznākt dažiem opozīcijas sociālistu laikrakstu numuriem. 1919. gada sākumā Maskavā iznāca mazinieku organa „Vsegda vperjod” 14 numuri, tad pēc dažām nedēļām viens vienīgs mazinieku „Internacionāles” numurs. Vēl pēc gaŗāka starplaika iznāca iznāca sociālvēlucionāru „Delo Naroda” daži numuri. Tas arī bija gandrīz viss... (Skat. datus A. Akselroda grāmatā „Das wirtschaftliche Ergebnis des Bolschewismus in Russland”, 43. lapp.). Kad boļševiki nostiprinājās, tad nepielaida vairs ne mazāko dažādību.

13. protokols

Dienīšķās maizes trūkums. Politikas un rūpniecības jautājumi. Izpriece. Tautas nami. „Patiesība ir viena.” Lielās problēmas.

„Dienišķās maizes trūkums spiež gojus ciest klusu un būt mūsu padevējiem kalpiem. Mūsu presē no viņu vidus uzņemtie aģenti pēc mūsu pavēles pārsprīdīs to, ko mums nav izdevīgi izdot tieši oficiālos dokumentos, bet mēs pa to laiku, izmantojot radušos debatu troksni, ņemsim un ievēsim mums vēlamos noteikumus un pasniegsim tos publikai kā notikušu faktu. Nevienš neuzdrošināsies prasīt atcelt reizi nolemto, jo vairāk tādēļ, ka to nostādīs kā uzlabojumu... Un tad atkal nāks prese un novirzīs tautas domas uz citiem jautājumiem (jo mēs, lūk, pieradinājām ļaudis, meklēt vienmēr ko jaunu). Uz šo jauno jautājumu apspriešanu metīsies tie bezsmadzeņu likteņu lēmēji, kuri līdz šim laikam nevar saprast, ka viņi nekā nesaprot no tā, ko uzņemas apspriest. Politikas jautājumi nav pieejami nevienam citam, kā vien tiem, kas to vada jau daudzus gadu simteņus un ir to radījuši.

No visa tā jūs redzēsiet, ka, pūlēdamies „radīt” pūļa domas, mēs tikai atvieglotam sava mēchanisma gaitu, un jūs varat novērot, ka mēs cenšamies iegūt piekrišanu nevis saviem darbiem, bet gan vārdiem, ko esam teikuši vienā vai otrā gadījumā. Mēs pastāvīgi sludinām, ka visu darām cerībā un pārliecībā kalpot vispārības labumam.

Lai novirzītu pārāk nemierīgos ļaudis no politikas jautājumu apspriešanas, mēs tagad ierosinām it kā jaunus – rūpniecības jautājumus. Šinī laukā jau var iztraktoties! Masas ir ar mieru palikt bezdarbīgas, it kā atpūšoties no politiskās darbības (pie kuŗas mēs viņas pieradinājām, lai ar to palīdzību cīnītos pret goju valdībām) tikai tad, ja mēs viņām dodam vietā citu nodarbību, kuŗai it kā esam nosprauduši to pašu politisko virzienu.

Lai viņas pašas nenonāktu pie kāda slēdziena, tad mēs viņām kavējam laiku ar izpriecām, rotaļām, spēlēm, kaislībām, t a u t a s n a m i e m... Drīz mēs sāksim likt priekšā ar preses palīdzību k o n k u r s u s a c e n s ī b a s m ā k s l ā un visāda veida sportā: šīs intereses galīgi novirzīs ļaužu prātus no tiem jautājumiem, kuŗos mums nāktos ar viņiem cīnīties. Arvien vairāk un vairāk atradīnīties no patstāvīgas domāšanas, ļaudis sāks runāt vienā mutē ar mums, tādēļ, ka mēs būsim vienīgie, kas rādīs jaunus domu ceļus... zināms, ar tādu personu palīdzību, kuŗas neturēs par mūsu cilvēkiem.

Liberālo utopistu loma būs galīgi izspēlēta, kad mūsu valdība tiks atzīta. Līdz tam laikam viņi mums labi noderēs. Tādēļ mēs veicināsim visādu fantastisku teoriju izgudrošanu, kas liksies jaunas un it kā progresīvas: jo mēs taču ar vislabākajām sekmēm esam sagrozījuši goju bezsmadzeņu galvas ar progresa ideju, un nav starp gojiem neviena tik prātīga, kas saprastu, ka zem šī vārda slēpjas novēršanās no patiesības visos tajos gadījumos, kur lieta negrozās ap materiāliem izgudrojumiem, jo patiesība ir tikai viena un tajā nav vietas progresam. Progress, šī viltīgā ideja, kalpo tikai patiesības aptumšošanai, lai neviens cits to nepazītu, izņemot mūs, viņas sargus, Dieva izredzēto tautu.

Kad mēs sāksim valdīt, tad mūsu oratori runās par visām tām lielajām problēmām, kuŗas līdz šim ir nodarbinājušas cilvēces prātus, lai galu galā to novestu pie mūsu labās valdīšanas.

Kas gan tad vairs domās, ka visas šīs problēmas mēs paši uzstādījām, sekojot mūsu politiskajam plānam, ko neviens nav atminējis daudzus gadusimtu laikā?!”

Šajā protokolā žīdi risina tālāk savas makiavellistiskās varas filozofijas režģus. Atkal interesanti atzīmēt dažus apstākļus, kas vēlāk papildījušies galvenokārt Krievijas praksē.

Ar bada pātagu – eksistences žņaugiem žīdi valda strādnieku masas plūtokratiskā valstī, kur tie it tiklab lielākie bagātīnieki, kā arī lielākie revolūcionāri. Bet līdz pilnībai šie spaidī novesti Padomju savienībā, kur viss iedzīvotāju vairums mitinās visprimītvākajos apstākļos, nepazīdams augstāka ideāla kā pieēst pilnu vēderu. Nospiestas, tumšas, nožēlojamā atkarībā drebošas masas, saprotams, žīdu centralizētajam aparātam vieglāk valdīt, nekā pārtikušus un izglītotus pilsoņus, tādēļ tad arī lielnieku vara visos savos 24 pastāvēšanas gados nav neko darījusi, lai celtu atpalikušās Krievijas kultūru, bet šī kultūra atspiesta vēl par gadu desmitiem atpakaļ, salīdzinot ar cara laiku līmeni. Tā burtiski realizējas šinī protokolā rakstītais teikums: „Dienišķās maizes trūkums spiež gojus ciest klusu un būt mūsu padevējiem kalpiem.” Tieši pārtikas ražošana Padomju savienībā tik bēdīgā stāvoklī, ka mums bija jāsūta savs sviests uz auglīgākajiem Krievijas dienvidu apgabaliem. Bet ilgi jau tas tā nebūtu turpinājies – arī latviešu turība padomju iekārtā bija nolemta bojā ejai – žīdu valdnieki necieš paēdušos.

Padomju savienībā ierīkotie tautas nami, kur strādniekiem jāpavada savs brīvais laiks, lai ģimeņu pārrunās nevarētu augt opozīcija pret valdošo iekārtu, – arī ir paredzēti protokolos. Tāpat ļaužu prātu aizņemšana ar visādām spēlēm un rotaļām. Katrs šacha turnīrs Ļeņingradā vai Maskavā tika izbazunēts pa visām avīzēm – lai novērstu uzmanību no padomju tautas pelēkās, bezkrāsainās dzīves un tā, ko dara Staļins ar Kaganoviču. Saprotams, ka šajos šacha turnīros atkal uzvarēja Ļēvenfišs, Smislovs un citi „biedri ebrēji”. Tas pats redzams protokolā ierosinātajos mūzikālos konkursos. Piemēram 1933. g. maijā notika Vissavienības mūziķu sacensība ar godalgošanu. Attiecīgs tautas komisāru padomes lēmums skan: „Atzīstot sekojošu jaunu mūziķu mūzikāli-mākslinieciskos talantus: Busjas Goldšteina (prof. Zampoļska klases), A. Kaplāna (prof. Goldenveizera kl.), Bebas Pritīkinas (prof. Magazinera kl.), Līzas Hillels (prof. Stoļarska kl.), Mišas Fichtengolca (prof. Stoļarska kl.) – katrs no viņiem saņem 3000 rubļu, bet Zāmuēls Hillels (prof. Reinbalda kl.) – 4000 rubļu prēmiju”. Tā tad 170 miljonu valstij, kuŗā dzīvo nepilni 3 miljoni žīdu, nebija citu godalgojamu mākslinieku, kā tikai žīdi! Starp citu, kā no uzvārdiem redzams, arī šīs „krievu jaunatnes” skolotāji visi ir žīdi.

Aizņemt, nodarbināt ļaužu prātus arvien ar ko jaunu – to žīdu prese mācījusies jau arī tā sauktajās demokratisķajās iekārtās. Nav šaubu, ka arī vienu laiku tā modē iegājušie polārbraucieni un polārlidojumi, „ziemošanas”, ledū iestrēgušu ekspedīciju glābšana ar ledlaužu palīdzību un citas izdarības, kur atkal izcilu lomu spēlēja žīdu profesors Samoilovičs, tika veikti un plaši aprakstīti, lai novērstu uzmanību no Krievijas iekšpolitiskā stāvokļa, no chroniskās izsūkšanas un terora.

14. protokols

Nākotnes ticība. Nākotnes dzimtbūšana. Nākotnes reliģijas noslēpumu atzīšanas nespēja. Pornogrāfija un iespēstā vārda nākotne.

Kad mēs sāksim valdīt, tad mums nebūs vēlams, ka pastāvētu citas reliģijas, izņemot mūsējo par vienu dievu, ar kuŗu mūsu liktenis vienots caur mūsu izredzētību un caur kuŗu tas pats mūsu liktenis apvienots ar pasaules likteni. Tādēļ mums jānoārda visas citas ticēšanas. Ja no tā celsies šā laika bezdievji, tad, kā pārejas pakāpe, viņi nebūs mūsu nodomiem bīstami, bet viņi noderēs par piemēru tām paaudzēm, kuŗas klausīsies mūsu svētrunās par Mozus ticību, kas ar savu stingro un pārdomāto sistēmu mūs novedusi pie visu tautu iekāršanas. Tā mēs arī pasvītrosim viņas mistisko patiesību, uz kuŗas, jāteic, dibinās viss viņas audzinošais spēks...

Tad mēs katrā gadījumā salīdzināsim savu labo valdīšanu ar iepriekšējām. Miera augļi, kaut arī nopelnīti ar nemieru gadusimteniem, reljefi izcels minēto labumu. Goju valdību kļūdas mēs attēlosim visspožākajām krāsām. Mēs iedvesīsim tādu riebumu pret viņām, ka tautas dzimtbūšanas mieru vērtēs augstāk par daudzīnātajām brīvības tiesībām, kas viņas tiktāl nomocījušas, izsmēlušas pašus cilvēku eksistences avotus. Šīs tautas tika izsūktas no gaŗāmgājēju bara, kas nezināja, ko viņš dara... Veltīgās valdību maiņas, uz kuŗām mēs dzinām gojus, rakdamies zem viņu valstu pamatiem, uz to laiku tiktāl apņiks tautām, ka viņas labāk būs ar mieru pārciest no mums visu ko, lai tikai nebūtu jāriskē atkal par jaunu cīst pārdzīvotos nemierus un kļūmes. Un sevišķi mēs pasvītrosim goju valdību vēsturiskās kļūdas, kas tik daudzus gadu simtenus nomocījušas cilvēci ar savu neapdomību visās lietās, kas attiecas uz viņas patieso labklājību, dzīdamās pakal fantastiskiem sociālo labumu projektiem un neredzēdamas, ka šie projekti tikai pasliktināja, bet nevis uzlaboja vispārējās attiecības, uz kuŗām dibinās cilvēku dzīve...

Viss mūsu principu un līdzekļu spēks pastāvēs iekš tā, ka mēs tos izcelsim un izskaidrosim kā spilgtu kontrastu vecai, satrūdējušai sabiedriskai iekārtai.

Mūsu filozofi pārspriedīs visus goju ticību trūkumus, bet neviens nekad neapskatīs mūsu ticību no viņas pareizā viedokļa, jo neviens pamatīgi to neiepazīs, izņemot mūsējos, kas nekad neuzdrošināsies izdot tās noslēpumus...

Zemēs, kuŗas sauc par visattīstītākajām, mēs esam radījuši neprātīgu, netīru, riebīgu literātūru. Vēl kādu laiku pēc valdīšanas sākuma mēs veicināsim viņu, lai tā izcilāk attēlotu to runu un programmu kontrastu, kas nāks no mūsu augstumiem... Mūsu gudrie, kas audzināti goju vadīšanai, sastādīs runas, projektus, memorandumus, rakstus, ar ko mēs ietekmēsim prātus, virzīdami tos uz mūsu nozīmīgiem jēgumiem un zināšanām."

Ar šis protokols sauktin sauc pēc gojiem uzspēstās dzimtbūšanas, kas tagad tik pilnīgi tika realizēta Padomju Krievijā. Pārējā daļā tas nodarbojas galvenokārt ar ticības lietām. Lai nevienu neapmulsina vārdi, ka protokolu autora acīs žēlastību iegūst viendievtības atzīnēji. Kristīgie šeit nav domāti, jo kristīgos žīdi tur par pagāniem, nevis par Jāves pielūdzējiem, kā tas jau plašāk noraksturots ievadā. Uzsvērts arī, ka savas ticības noslēpumus žīdi neuzdrošinās atklāt. Gluži tas pats piedraudēts talmudā. Tā arī tešubā lasām: „Žīds, kas raksta tulkojumu no talmuda vai no rabīnu rakstniecības nežīdam, uzskatāms par nodevēju un slepeni aizraidāms no šīs pasaules”.

Sekojojot četrpadsmitam protokolam, Krievijā tika plaši izvērsta bezdievju kustība. Valsts bagātīgi atbalstīja bezdievju savienību, kuŗu tikai nesen slēdza par godu Čerčilam un Kenterberijas archibīskapam. Kustības priekšgalā stāvēja žīds Jaroslavskis (Gubelmanns), viens no lielnieku vecākajiem partijas biedriem. Savienība apkaŗoja visas reliģijas, izņemot Mozus ticību. 1928. g. Maskavas izpildu komiteja nolēma ierīkot lielajā sinagogā klubu. Taču ienāca raksts ar 60.000 Maskavas žīdu parakstiem, un sinagoga palika neaiztikta. Kad 1929. g. beigās bezdievji gatavojās plašas pretreliģiskas kampaņas izvešanai sakarā ar Ziemassvētkiem, krievi sāka pieprasīt, lai tādas pašas represijas pielieto arī pret žīdiem. Uz šī „sabiedriskās domas” spiediena savienības slepenā valdes sēdē tika pieņemts lēmums slēgt Maskavas žīdu draudzes. Pēc tam savienības aktīvākie propagandisti un redzamākie valdes locekļi lielā uztraukumā atstāja sapulces telpu. Kad pienāca žīdu jaunsgads, viņi tomēr netraucēti pulcējās sinagogās. Ārpusē drūzmējās krievi un sauca: „Vienādas tiesības visiem! Tā ka žīdi apkaŗo mūsu ticību, vajag apkaŗot arī viņu ticību”. Izskata pēc tad GPU apcietināja redzamākos rabīnus, bet pēc tam tos atkal palaida vaļā.

Žurnāla „Antireliģiozņik” 1932. g. 1. numurā ieteiktas pretreliģiskas filmas: pret izlamu 16, pret lamaismu 2, pret katoļticību 5. Pret Mozus ticību vērsto filmu „pagaidām, diemžēl, vēl nav”, atzīstas žurnāla līdzstrādnieks. Kā tad arī tās varētu būt, ja gandrīz visi padomju režisori, liela daļa operātoru, arī daži aktieri un gandrīz visi scēnāristi ir žīdi! Padomju laikā mūsu radiofona programmas žurnāls iespieda godalgotu scēnāriju „Maksims”, kuŗā attēlota „ideāla” revolūcionāra dzīve. Viens autors – Traubergs – jau pēc uzvārda spriežot žīds. Bet kad „Ogoņokā” parādījās laureātu ģīmetnes, tad bija redzams, ka arī otrs – Kozincevs – ir neārietis.

Rīgā VAPP izdeva veselu pretreliģisku bibliotēku, kuŗu redīgāja žīds Šeinmans. Ir tanī viena brošūriņa arī pret Mozus ticību, bet sastādīta ļoti „nevainīgā” garā. Autors pavisam neaizskar ne žīdu reliģijas šovinistisko raksturu, ne talmuda sludināto drausmīgo antimorāli pret nežīdiem, bet vienīgi cenšas nostādīt ticību kā žīdu „priesteru kastai” izdevīgu lietu, pie kam paliek iespējams, it kā tomēr tā nebūtu ņemama pārāk nopietni.

Kas attiecas uz pornogrāfisko (piedauzīgo) literātūru, tad tur žīdi jau veci „speci”, pazīstami visas pasaules policijai. Kā bezkaunīgu pastkaršu, lubu romānu, neķītru fotogrāfiju un piedauzīgu filmu producētāji

žīdi uzpeld visur, kur viņiem paļauj vaļu. Aprēķins skaidrs: viegli nāk nauda un goju jaunatne izvirst. Ar līdzīgām destruktīvām tendencēm žīdi uzstājās arī atļautajā, „pusgodīgajā” literatūrā. Līdz nacionālsociālistu nākšanai pie varas, Vācijā visas joku lapas atradās žīdu rokās. Tur tika izsmieta nevien goju sabiedriskā iekārta, bet arī tikumība. Raksturīgi, ka žīdu humoram allaž piemīt jēluma nokrāsa, tas, ko vācieši sauc par „Zote”. Lielinieku laikā vienīgo „humoristisko” žurnālu Latvijā „Rižskij Krokodil” arī piezīmēja un pierakstīja žīdi. Raksturīgi, kā, maitādami pilsonisko valstu jaunatni, žīdi no saviem krieviem tomēr prasa stingru tikumību, kārtīgi piedzen alimentus un nepieļauj nodoties orgijām un pārāk bieži mainīt mīlas partnerus. Padomju savienībā jāvalda stingrai kārtībai, kā jau protokolos attēlotā „labā iekārtā”. Te bija atkal savs rēķins: ja jaunatne aizies ērotiskās pārmērībās, tā var kļūt arī citādā ziņā nemierīga un apdraudēt žīdu varu. Kas vēlams pilsoniskās iekārtas graušana, to nevar lietot pašu mājās.

15. protokols

Pasaules apvērsums vienā dienā. Sodī. Goju – brīvmūrnieku nākotnes liktenis. Varas misticisms. Brīvmūrnieku ložu savairošanās. Gudrajo centrālā pārvalde. Azefa afēra. Brīvmūrniecība kā visu slepeno biedrību vadītāja. Sekmju nozīme atklātībā. Kolektīvisms. Upuri. Masoņu sodī. Likumu un varas prestiža mazināšanās. Iepriekšizredzētība. Nākotnes valstības likumu tšums un skaidrība. Paklausība priekšniecībai. Soļi pret varas nelietīgu lietošanu. Soda bargums. Tiesnešu maksimālais vecums. Tiesnešu un varas liberālisms. Pasaules nauda. Brīvmūrnieku absolūtisms. Kasācijas tiesības. Nākošā „valdnieka” varas patriarchālais „izskats”. Valdnieka dievināšana. Stiprā tiesības kā vienīgais tiesību veids. Izraēļa cars – pasaules patriarhs.

„Kad mēs beidzot galīgi saņemsim varu savās rokās, izdarīdami valsts iekārtu apvērsumus, kas visur tiks sagatavoti uz vienu un to pašu dienu, pēc tam kad visas pastāvošās valdības būs galīgi atzītas par nederīgām (bet līdz tam var paiet vēl ilgs laiks, varbūt vesels gadusimtenis), tad mēs pacentīsimies, lai pret mums vairāk nebūtu sažvērestību. Ar šo nolūku mēs bez žēlastības iznīcināsim visus, kas mūsu varas saņemšanu sagaidīs ieročiem rokās.

Jebkādas jaunas slepenas biedrības dibināšana arī tiks sodīta ar nāvi, bet tās no viņām, kuŗas pastāv tagad, ir mums zināmas, ir mums kalpojušas un kalpo – mēs izputināsim un viņu biedrus izsūtīsim no Eiropas uz tāliem kontinentiem. Tā mēs rīkosimies ar tiem brīvmūrnieku gojiem, kuŗi pārāk daudz zina; tie, kuŗus mēs kaut kādu iemeslu dēļ apzēlosim, dzīvos pastāvīgās bailēs no izsūtīšanas.

Mēs izdosim likumu par to, ka visi slepeno biedrību bijušie dalībnieki izsūtāmi no Eiropas kā mūsu valdīšanas centra.

Mūsu valdības lēmumi būs galīgi un neapelējami.

Goju sabiedrībā, kuŗās mēs esam ieaudzējuši tik dziļas nesaticības un protesta saknes, kārtību var nodibināt tikai ar nežēlību un stingru varu: nav ko skatīties uz upuriem, kas krīt par nākotnes labumu. Labuma sasniegšanā, kaut arī upurēšanas cenā, ietverts katras valdības pienākums, kuŗa saprot, ka viņas eksistence pastāv ne tikai privilēģijās, bet arī pienākumos. Galvenais valdības nostiprināšanai ir viņas varenības aureols, bet šo aureolu var sasniegt tikai ar varas lielisku nesatricināmību, kuŗai piemistu neaizskaŗamības pazīmes no mistiskiem cēloņiem – no Dieva izredzētības. Tāda bija līdz pēdējam laikam krievu patvaldība – mūsu vienīgais nopietnais ienaidnieks visā pasaulē, ja neskaita pāvesta varu. Atcerieties piemēru, kā asinīm applūdinātā Itālija neaizskāra ne matiņu uz galvas Sullam, kaut gan tas bija izlējis šīs asinis. Sulla savas varas dēļ tika dievināts no tautas, kaut gan tā bija viņa nomocīta. Bet viņa varonības pilnā atgriešanās Itālijā padarīja viņu neaizskaŗamu... Tauta neaiztieks to, kas viņu hipnotizē ar savu drosmi un gara spēku.

Bet pagaidām, kamēr vēl neesam ieguvuši varas pilnību, mēs radīsim un vairosim brīvmūrnieku ložas visās pasaules valstīs, ievilkšim viņās visus izcilos darbiniekus un tādus, kas var par izciliem kļūt, jo šīs ložas būs galvenais ziņu centrs un ietekmes līdzeklis. Visas šīs ložas centralizēsīm zem vienas, mums vien tikai zināmas, pārējiem nezināmas pārvaldes, kas sastāvēs no mūsu gudrajiem. Ložām būs savs pārstāvis, aiz kuŗa slēpsies minētā brīvmūrniecības pārvalde, kas dos paroli un programu. Šinīs ložās mēs sasiesīm visu revolūcionāro un liberālo elementu mezglu. Viņas sastāvēs no visiem sabiedrības slāņiem. Visslepenākie politiskie nodomi kļūs mums zināmi un pakļausies mūsu vadībai jau to rašanās dienā. Šo ložu locekļu skaitā būs gandrīz visi starptautiskās un valstu nacionālās policijas aģenti, jo viņas dienests mums neatsverams tanī ziņā, ka policija ne tikai pēc savas metodes var tikt galā ar nepaklausīgajiem, bet arī segt mūsu darbus, radīt nemieru cēloņus u.t.t.

Slepenās biedrībās parasti visčaklāk iestājas afēristi, karjēristi un vispār lielāko tiesu vieglprātīgi cilvēki, caur kuŗiem mums nebūs grūti darboties un uzvilkt mūsu projektētās mašīnas mēchanismu... Ja šī pasaule saduļķosies, tad tas nozīmēs, ka mums vajadzēja viņu saduļķot, lai izjauktu pārāk lielo solidaritāti viņā. Bet ja viņā radīsies sažvērestība, tad tās priekšgalā nostāsies neviens cits, ka kāds no mūsu uzticamākajiem kalpiem. Dabīgi, ka mēs un tikai mēs vadīsim brīvmūrnieku rīcību, jo mēs zinām, kuŗp vedam, mēs zinām katras darbības gala mērķi, bet goji nezina nekā, pat tiešo rezultātu nē: viņi parasti padodas īslaicīgam patmīlības apmierināšanas aprēķinam, izpildīdami nodomāto, pat neievērodami, ka šis nodoms nav radies no viņu iniciatīvas, bet gan mūsu iedvests...

Goji iestājas ložās aiz ziņkāres, vai cerībā ar to palīdzību tikt pie sabiedriskā pīrāga, bet daži tādēļ, lai varētu izteikt publikas priekšā savas nepiepildāmās un nepamatotās ilgas; viņi alkst pārdzīvot sekmju un aplausu emocijas, ar kuŗiem mēs esam sevišķi devīgi...

Mēs tādēļ arī ļaujām viņiem gūt šīs sekmes, lai varētu izmantot viņu pašapmānīšanos, kuŗā ļaudis, pašiem nemanot uztver mūsu iedvesumus, nesargājoties no tiem, būdami pilnīgā pārliecībā, ka savas nemaldības dēļ tie tikai izplata savas domas, bet nevar vairs uztvert citu domas...

Jūs nevarat iedomāties, cik viegli visgudrākos gojus novest līdz neapzinīgai naīvitātei, ja tikai viņiem ļauj pašiem sevi apmānīt, un līdz ar to, cik viegli viņus novest izmisumā jau ar mazāko neveiksmi, piemēram, aplausu pārtraukšanu. Kā vergi viņi gatavi klausīt, lai atkal atgūtu sekmes... Gluži tāpat kā mūsējie neskatās uz sekmēm, bet neatlaidīgi seko saviem plāniem, tā goji gatavi atteikties no visiem saviem plāniem, lai tikai gūtu sekmes...

Šāda viņu psiholoģija mums ievērojami atvieglo to vadīšanas uzdevumu. Šiem tīģeriem, pēc izskata, ir aunu dvēseles, bet viņu galvās pūš caurvējš.

Mēs esam dāvājuši tiem koka zirdziņu – sapni par to, ka cilvēka individuālītāti uzsūks simboliskā kolektīvisma vienība... Viņi vēl nav aptvēruši un arī neaptvers domu, ka šis zirdziņš nav savienojams ar dabas pamatlikumu, kuŗa no pat pasaules iesākuma ik katru vienību rada savādāku – ar individuālisma mērķi.

Ja mēs viņus varējām novest līdz tādām neprātīgām apžilbumam, vai tas pārsteidzoši skaidri nepierāda, ka goju prāts ne tuvu nav tik attīstīts kā mūsu prāts?! Šis apstāklis galvenokārt garantē mūsu sekmes.

Cik tālredzīgi bijuši mūsu gudrie senos laikos, sacīdami, ka svarīga mērķa sasniegšanai nevajaga atteikties ne no kādiem līdzekļiem un skaitīt upuŗus, ko nes mērķa labā... Mēs neskaitījām upuŗus no lopu-goju sēklas, lai gan upurējām arī daudzus mūsējos, bet par to jau tagad sagādājām viņiem tādu stāvokli pasaulē, par kādu viņi pat sapņot nevarēja. Tā tad samērā tomēr nedaudzie upuŗi no mūsējo vidus pasargāja mūsu tautu no bojā ejas.

Nāve ir ikviena neizbēgams gals. Labāk šo galu tuvināt tiem, kas mūsu lietu jauc, nekā mums, šīs lietas radītājiem. Mēs sodīsim masoŗus tā, ka nevienam, izņemot brāļus, par to necelsies aizdomas, pat pašiem upuŗiem nē: visi viņi nomirst, kad tas vajadzīgs, it kā no normālas saslimšanas... Zinādami to, pat brāļi no savas puses nedrīkstēs protestēt. Ar tādiem līdzekļiem mēs no brīvmūrniecības vidus izrausim pašu protesta sakni pret mūsu rīkojumiem. Sludinādami gojiem liberālismu, mēs tanī pašā laikā turam savu tautu un savus aŗentus visstingrākā paklausībā.

Mūsu ietekmē goju likumu pildīšana ir samazinājusies līdz minimam. Likumu prestiŗu satricinājuši liberālie iztulkojumi, un ko mēs ievēdām šinī sfairā. Svarīgākās politiskās un principiālās lietas un jautājumus tiesas izšķir tā, kā mēs viņām to liekam, redz lietas tādā gaismā, kādā mēs tās ietērpjam goju administrācijai, protams, caur saviem rokas puīšiem, ar kuŗiem mums nebūtu nekā kopīga, – caur laikrakstu izteiktiem uzskatiem vai arī citādā ceļā... Pat senātori un augstākā administrācija akli pieņēmu mūsu padomus. Goju tīri dzīvnieciskais prāts nespeŗ ne analizēt, ne novērot un vēl jo mazāk spēŗ paredzēt, kādā virzienā nosvērsies jautājuma nostādījums.

Šinī mūsu un goju domāšanas spēŗu starpībā skaidri saskatāms izredzētības un cilvēcības zīmogs, atšķirībā no goju instinktīvā, dzīvnieciskā prāta. Viņi redz, bet neparedz un arī nekā neizgudro (varbūt tikai materiālas lietas). Tā tad skaidrs, ka pati daba mūs izraudzījusi pasaules vadībai un valdīšanai.

Kad atnāks mūsu atklātās valdīšanas laiks, laiks parādīt tās labumu, tad mēs pārtaisīsim visas likumdošanas: mūsu likumi būs tīsi, skaidri, bez jebkādiem iztulkojumiem, tā ka katrs tos varēs labi zināt. Galvenā īpatnība, kas tiks viņos ietverta – paklausība priekšniecībai, novesta līdz grandiozitātes pakāpei. Tad izbeigsies visi noziegumi tādēļ, ka visi un ikkatrs būs atbildīgs pārstāvja augstākai varai. Bet varas nelietīga valkāšana, ko pielaiŗ instances, kas atrodas zemāk par šo pēdīgo instanci, tiks sodīta tik nežēlīgi, ka ikvienam atkritīs patika eksperimentēt ar saviem spēŗkiem. Mēs modri sekosim katrai administrācijas darbībai, no kuŗas atkarīga valsts maŗinas gaita, jo viņas izklaidība rada izklaidību visur: nevienš nelikumības vai noziedzības gadījums nepaliks bez paraugoda.

Noziegumu slēpšana, kalpotāju solidāra izpaldzēšanās administrācijā – visi šie ļaunumi pazudīs jau pēc pirmiem bargo sodu piemēriem. Mūsu varas aureols prasa pēc mērķim atbilstošiem, tas ir bargiem sodiem par mazāko pārkāpumu personīgā labuma, viņas augstākā prestīŗa dēļ. Cietuŗais, kaut arī smagāk nekā viņa vaina to prasa, būs it kā kareivis, kas krīt administrātvā laukā Varas, Principa un Likuma labā, kas nepielaiŗ, ka no sabiedriskā ceļa nogrieztos uz personīgo pat paŗi valsts ratu vadītāji. Piemēram: mūsu tiesneŗi zinās, ka muŗķīgā kārtā gribēdami palielīties ar savu mīkstirdību, viņi pārkāp j likumu par taisnu tiesu, kas radīts, lai piemēru pēc pārmācītu ļaudis ar sodiem par viņu pārkāpumiem, bet nevis, lai izceltu tiesneŗa garīgās īpaŗības... Šādas īpaŗības klājas izrādīt privātā dzīvē, bet nevis sabiedriskā laukā, kas reprezentē cilvēka dzīves audzinoŗo pamatu.

Mūsu tiesu personāls kalpo tikai līdz 55 gadu vecumam, pirmkārt tādēļ, ka sirmgalvjī stūrgalvjīgāk turas pie iepriekŗ pieņemtiem lēmumiem un grūtāk padodas jauniem rīkojumiem, bet otrkārt tāpēc, ka tas mums dos iespēŗu sasniegt personāla pārvietošanas elastību, kas jo vieglāk salieksies no mūsu spiediena: kuŗŗ gribēs palikt savā vietā, tam vajadzēs akli paklausīt, lai izpelnītos. Vispār, tiesneŗus mēs izvēlēsimies tikai no tādiem, kas noteikti zinās, ka viņu uzdevums – sodīt un piemērot likumus, bet nevis sapņot par liberālisma piemērošanu uz valsts audzināšanas plāna rēķina, kā to tagad iedomājas goji... Pārcilāšanas sistēma vēl noderēs arī darbinieku kolektīvās solidāritātes izjaukšanai un visus piesaistīs valdības interesēm, no kuŗas būs atkarīgs viņu liktenis. Jauno tiesneŗu paaudzi uzaudzinās uzskatos, ka nav pielaiŗama tāda varas izlietošana, kas varētu traucēt reiz nodibinātās mūsu pavalstnieku savstarpējās attiecības.

Tagad goju tiesneŗi pabalsta visāduŗ noziegumus, jo viņiem trūkst pareiza priekŗstata par savu uzdevumu, tādēļ ka tagadējie valdnieki, tiesneŗus ieceldami vietās, neparūpējas par to, lai iedvestu tiem pienākuma izjūtu un apziņu par to, ko no viņiem prasa. Kā dzīvnieki palaiŗ savus bērnuŗ medīt, tā goji dod saviem pavalstniekiem ienesīgas vietas, nepadomādami, ka vajadzētu paskaidrot, kādam nolūkam šī vieta radīta. Tādēļ tad arī viņu valdības izjūk paŗu spēŗkiem, paŗu administrācijas rīcības dēļ.

Smelsimies šīs darbības rezultātu piemēŗā vēl vienu pamācību savai valdīšanai.

Mēs izravēsim liberālismu no savas valdīšanas visiem svarīgajiem stratēģiskajiem posteŗiem, no kuŗiem atkarīga visa to ļauŗu audzināšana, kas būs padoti mūsu sabiedriskai iekārtai. Šos posteŗos tiks vienīgi tie, kuŗus mēs būsīm izaudzinājuŗi par administrātvīem valdītājiem. Ja mums aizrādīs, ka veco darbinieku atlaiŗšana dārgi izmaksās valstij, tad uz to atteikŗu, pirmkārt, ka viņiem iepriekŗ sameklēs privātu darbu zaudējamā dienesta vietā, otrkārt – mūs u r o k ā s b ū s v i s a s p a s a u l e s n a u d a, tā kā mūsu valdībai nevajadzēs bīties dārdzības...

Mūsu absolūtisms viscaur būs konsekvents, un tādēļ katram valsts varas lēmumam vajadzēs cienīt un negrozīgi pildīt mūsu lielo gribu; tā ies pāri katrai kurnēšanai, katram nemieram, izravējot visus šādus protesta izpaudumus ar paraugsdiem.

Mēs atcelsim kasācijas tiesības, kas pāries tikai mūsu rīcībā – valdnieka ziņā, jo mēs nedrīkstam pieļaut tautai domāt, it kā mūsu ieceltie tiesneši varētu taisīt nepareizu spriedumu.

Bet ja kaut kas līdzīgs notiks, tad mēs paši kavēsim spriedumu, bet līdz ar tādu paraugsodu tiesnesim par sava pienākuma un uzdevuma nesaprašanu, ka šādi gadījumi vairāk neatkārtosies... Atkārtoju, ka mums taču būs zināms katrs mūsu administrācijas solis, kuŗai vajaga sekot, lai tauta būtu ar mums mierā, jo viņai ir tiesības uz atbilstošām prasībām no labas valdības un labas amatpersonas.

Mūsu valdīšanai būs valdnieka patriarchālas, tēvišķas aizgādības forma. Mūsu tauta un pavalstnieki viņa personā redzēs tēvu, kas rūpēsies par katru vajadzību, katru darbu, visām pavalstnieku savstarpējām attiecībām un arī attiecībām pret valdnieku. Tad viņi tiktāl pieradīs pie domas, ka viņiem nav iespējams iztikt bez šīs aizgādības un vadības, ja grib mierīgi dzīvot, ka tie atzīs mūsu valdnieka varu svētvinībā, kas jau tuvu stāvēs dievināšanai, īpaši kad pārliecināsies, ka mūsu amatvīri viņus neaizstāv ar savu varu, bet tikai akli izpilda viņu priekšrakstus. Viņi priecāsies, ka mēs esam viņu dzīvē visu nokārtojuši, kā dara gudri vecāki, kas grib savus bērnus uzaudzināt pienākuma apziņā un paklausībā. Jo, tautas, attiecībā uz mūsu politikas noslēpumiem, mūžam paliek nepilngadīgu bērnu lomā, tāpat kā viņu valdības...

Kā redzat, es dibinu mūsu despotismu uz tiesībām un pienākuma: tiesība prasīt pienākuma pildīšanu ir katras valdības uzdevums, kas tēvišķi gādā par saviem pavalstniekiem. Viņai pieder stiprā tiesības, lai varētu tās izlietot cilvēces novadīšanai uz dabiski noteikto paklausības iekārtu. Visi pasaulē paklausa, ja ne cilvēkiem, tad apstākļiem vai savai dabai, bet katrā gadījumā stiprākajam. Tad nu kļūsim arī mēs par šiem stiprākajiem vispārēja labuma dēļ!

Mums, neapdomājoties, jāupurē atsevišķas personas, kas traucē ievadīto kārtību, jo jaunuma paraugsodīšanai ir svarīgs audzināšanas uzdevums.

Kad Izraēļa cars uzliks savā svētajā galvā valdnieka kroni, ko viņam pasniegs Eiropa, tad viņš kļūs par pasaules patriarchy. Tie nepieciešamie upuŗi, kuŗus viņš būs nesis noderības labā, nekad nesasnies to upuŗu skaitu, kuŗus gadu simteŗos ir nesuŗas goju valdības, sacenzdamās savā lieluma manijā.

Mūsu cars pastāvīgi atradīsies satiksmē ar tautu, teikdams viņai no tribīnes runas, kuŗas tajā pašā stundā kļūs zināmas visai pasaulei."

Šis protokols joprojām zākā neattapīgos „gojus”, kas ļaujās apmuļķoties no nedabīgajām kolektīvisma idejām, un slavē žīdu „caru”, kas pastāvīgi aģitēšot ar lielnieciskiem paņēmiem.

Bez tam tas satur šausmīgo draudu brīvmūrniekiem, kas nereti arī ticis izpildīts – sodīt viņus ar nāvi par disciplīnas pārkāpšanu. Jo: ja jau jāmirst reizi visiem, tad esot „lietderīgi”, ka žīdu ienaidnieki nomirst bez kavēšanās.

Masoņi notiesā uz nāvi ne tikai savus nepaklausīgos „brāļus”, bet arī citus, kas stāv viņu slepenai vadībai ceļā. Kā zināms, pasaules kaŗam par iemeslu bija Austrijas erchercoga Franča Ferdinanta nogalināšanā 1914. gada 28. jūnijā Sarajevā. Jau gandrīz divus gadus iepriekš Parīzes žurnālā „Revue Internationale des Sociétés Secrètes” (1912. g. 15. septembra numurā) iespiests kāds raksts, kuŗā teikts: „Varbūt kādu dienu kļūs skaidri kāda Šveices brīvmūrnieka vārdi attiecībā uz Austrijas troņa mantinieku: „Viņš ir ievērojams cilvēks. Žēl, ka viņš jau notiesāts. Viņš mirst uz troņa pakāpieniem”. Nopratinot slepkavu Gabriēlu Prīncipu, izrādījās, ka ar erchercoga nāvi ir sakari brīvmūrniecībai. Bijušais Austrijas ārlietu ministrs grāfs Čerņins savās atmiņās „Im Weltkrieg” raksta: „Erchercogs zināja labi, ka atentāta briesmas pret viņa dzīvību ir lielas. Gadu pirms pasaules kaŗa izcelšanās viņam tika ziņots, ka brīvmūrnieki esot nolēmuši to nogalināt”.

16. protokols

Kā universitātes padarīt „nekaitīgas”. Klasicisma nomainīšana. Audzināšana un amats. „Valdnieka” varas reklāma skolās. Brīvas mācīšanas gals. Jaunas teorijas. Domu neatkarība. Uzskatāmības mācība.

„Lai iznīcinātu visus kolektīvos spēkus, izņemot mūsējos, mēs padarīsim nekaitīgu pirmo kolektīvisma pakāpi – universitātes, pāraudzīnot tās jaunā virzienā. Viņu vadītāji un profesori tiks sagatavoti savam darbam ar sīkām, slepenām darbības programām, no kuŗām tie nedrīkstēs atkāpties ne par matu. Viņus iecels ar lielu uzmanību un nostādīs pilnīgā atkarībā no valdības.

Mēs izslēgsim no mācības kursa valsts tiesības, kā arī visu, kas attiecas uz politiskiem jautājumiem. Šos priekšmetus mācīs tikai n e d a u d z i e m d e s m i t i e m personu, kas būs izlasīti pēc savām izcilām spējām no mūsējo vidus. Universitātes nav jāizlaiž dzīvē piena puikas, kas cep konstitūciju plānus kā komēdijas vai tragēdijas, nodarbojoties ar politikas jautājumiem, no kuŗiem arī viņu tēvi nekad nekā nesaprata.

Slikti vadīta liela personu skaita iepazīstināšana ar politikas jautājumiem dod ūtopiskus un sliktus pavalstniekus, kā to paši redzat no vispārējās goju audzināšanas piemēra šīn virzienā. Mums vajadzēja ievadīt viņu audzināšanā visus tos principus, kas tik spīdoši salauza viņu iekārtu. Bet kad mēs būsīm tikuši pie varas, tad izslēgsim no audzināšanas programmas visus mulsinošos priekšmetus un pataisīsim jaunatni par priekšniecībai paklausīgiem bērniem, kas mīl valdnieku kā savu atbalstu un miera nodrošinātāju.

Klasicismu, kā arī vispār seno laiku vēstures mācīšanu, kuŗā vairāk jaunu nekā labu piemēru, mēs apmainīsim pret nākotnes programmas mācīšanu. Mēs izdzēsīsim no ļaužu atmiņas visus agrāko laiku faktus, kas mums nav vēlami, un atstāsim tikai tos, kas attēlos goju valdību kļūdas. Mācība par praktisko dzīvi, par obligāto iekārtu, ļaužu savstarpīgajām attiecībām, par vairīšanās no sliktiem, egoistiskiem piemēriem, kas sēj ļaunuma sēklu un citi līdzīgi audzinoša rakstura jautājumi stāvēs programmas priekšgalā, kuŗa tiks sastādīta katram arodam pēc sava plāna, nekādā ziņā nepielaižot kopēju mācīšanu. Tāds jautājuma nostādījums ir sevišķi svarīgs.

Katrs sabiedrīks arods jāaudzina stingrā nošķirtībā, saskaņā ar savu nozīmi un darbu. Gadījuma ņeniji vienmēr ir mācējuši un mācēs ieslīdēt citos arodos, bet šo reto gadījumu dēļ ielaist svešās rindās beztalantus, atņemot tām vietas, kas viņām piekrīt pēc dzimšanas un nodarbošanās – tas ir tīrais bezprāts. Jūs zināt, ar ko viss tas beidzās gojiem, kas pielaida šo brēcošo nejēdzību.

Lai valdnieks stingri iesēstos savu pavalstnieku sirdīs un prātos, tad viņa darbības laikā vajag mācīt visai tautai s k o l ā s u n l a u k u m o s par viņa nozīmi un darbiem, par visiem viņa ļabajem pasākumiem.

Mēs iznīcināsim katru mācīšanas brīvību. Skolniekiem būs tiesība kopā ar saviem piederīgiem pulcēties mācības iestādēs k ā k l u b ā: šinīs sapulcēs s v ē t k u d i e n ā s skolotāji lasīs it kā brīvus priekšlasījumus par cilvēku attiecību jautājumiem, par piemēra likumiem, par represijām, kas rodas neapzinīgu attiecību rezultātā, un pēdīgi, par jaunu, pasaulei vēl neparādītu teoriju filozofiju. Šīs teorijas mēs pacelsim par t i c ī b a s d o g m ā t u, kā pārejas pakāpienu uz mūsu ticību. Pēc mūsu tagadnes un nākotnes darbības programmas apskata, es jums nolastīšu šo teoriju pamatojumus.

Vārdu sakot, no daudzu gadu simteņu piedzīvojumiem zinādami, ka cilvēki dzīvo no idejām un pakļaujas tām, ka šīs idejas tie uzņem tikai ar audzināšanu, kas ar vienādām sekmēm sniedzama katram vecumam, zināms, tikai dažādos paņēmiēnos – mēs uzsūksim un konfiscēsim pēdējos domu neatkarības izpauzumus, ko jau sen esam ievirzījuši uz mums vajadzīgajiem priekšmetiem un idejām. Domas noslāpēšanas sistēma jau darbojas tā saucamajā u z s k a t ā m t ī b a s m ā c ī b ā, kuŗai vajag gojus pārvērst par paklausīgiem bezdomu dzīvniekiem, kas gaida uzskatāmību, lai varētu aptvert... Francijā viens no mūsu labākajiem aģentiem, Buržuā, jau pasludinājis jaunās uzskatāmības mācības programmu”.

Šinī protokolā atrodama visa lielnieciskās skolas sistēma: gan uzskatāmības mācība ar sienas avīzēm, plakātiem un „grafikām”, gan klubi un svētdienas sapulces skolās, gan ticība komūnismam kā pāreja uz žīdu ticību, gan „fabriku-rūpnīcu apmācības” iestādes atsevišķām profesijām, gan, beidzot, augstskolas iegrožošana un aspirantu metode ar „nedaudziem desmitiem” izlasītu personu, kas „cienīgi” gatavoties „zinātniskai” karjerai. Viss tas mums jau pazīstams. Der atzīmēt, ka arī tā saucamās dēмократiskās valstīs žīdu profesori pie augstskolām veic tādu pašu audzēkņu sagatavošanu boļševismam. Dr. P. Aldags savā grāmatā „Juden beherrschen England” (1939. g.) uzskaita daudzus žīdu mācību spēkus Oksfordas un Kembridžas universitātēs, aizrādīdams, ka no Oksfordas studentiem jau liela vai pat lielākā daļa padevusies komūnismam.

17. protokols

Advokātūra. Goju garīdzniecības ietekme. Sirdsapziņas brīvība. Pāvesta galms. Jūdu cars kā patriarchs-pāvests. Cīņas veidi pret pastāvošo baznīcu. Modernās preses uzdevums. Policijas organizācija. Brīvprātīgā policija. Spiegošana pēc kahala spiegošanas sitēmas. Varas nelietīga izlietošana.

„Advokātu amats padara cilvēkus aukstus, nežēlīgus, stūrgalvīgus, bez principiem, liek tiem vienmēr nostāties uz bezpersoniska, tīri legāla pamata. Viņi iemācījušies visu attiecināt uz aizstāvības ļabumu, bet ne uz viņas rezultātu sociālo noderību. Viņi parasti neatsakās ne no vienas lietas, pūlas panākt attaisnošanu par katru cenu, pieķeroties pie jurisprudences „āķiem”: tā viņi demoralizē tiesu. Tādēļ mēs šo profesiju ieslēgsim š a u r o s r ā m j o s, kas to turēs izpildu varas ierēdņu sfairā. Advokāti, tāpat kā tiesneši, nevarēs satikties ar prāvniekiem, viņi saņems savas lietas tikai no tiesas, iepazīsies ar tām pēc referātiem un dokumentiem, aizstāvēs savus klientus pēc viņu nopratināšanas tiesā sakarā ar noskaidrotajiem faktiem. Viņi saņems vienādu honorāru, neskatoties uz aizstāvāmās lietas raksturu. Tie būs vienkārši lietu referenti taisnās tiesas labā, pretsvarā prokuroram, kas būs apsūdzības referents: tā tiesai samazināsies referēšanas darbs. Tā nodibināsies godīga, bezkaislīga aizstāvība, kas strādās ne intereses pēc, bet aiz pārliecības. Tā, starp citu, tiks novērsta tagad praktizējamā biedru uzpirkšana, vienošanās ļaut uzvarēt tam, kas maksā...

Goju g a r ī d z n i e c ī b u jau esam parūpējušies diskreditēt, tā iznīcinot viņu misiju, kas tagad ļoti traucētu. Ar katru dienu samazinās viņu ietekme tautās. Sirdsapziņas brīvība tagad izsludināta visur; tagad, vairs tikai jāpaiet zināmam gadu skaitam, un kristīgā reliģija pilnīgi sabruks; ar citām reliģijām mēs tiksīm vēl vieglāk galā, bet par to pāragri runāt. Klerikalismu un klerīkus mēs ieslēgsīm tik š a u r o s r ā m j o s, ka viņu ietekme tagad ies pretējā virzienā agrākajam.

Kad pienāks laiks galīgi iznīcināt pāvesta galmu, tad neredzamas rokas pirksts norādīs tautām uz šā galma pusi. Kad tautas steigsies turp, mēs it kā uzstāsimies tam par aizstāvjiem, lai novērstu lielāku asinsizliešanu. Ar šo diversiju iekļūsīm pašos viņa dziļumos un vairs neiziesīm no turienes, kamēr nebūs dragāts viss tās vietas spēks.

Jūdu cars būs īsts vispasaules pāvests, internācionālās baznīcas patriarchs.

Bet, kamēr nebūsim pāraudzinājuši jaunatni jaunās pārejas laika ticībā, bet pēc tam mūsu ticībā, t i k m ē r m ē s atklāti neaiztiksīm pastāvošās baznīcas, bet cīnīsimies pret viņām ar kritiku, kas radīs šķelšanos...

Vispār, mūsu modernā prese publicēs atklājumus par valsts lietām, reliģiju, par goju neapdāvinātību un visu to ietver pilnīgi bezprincipu izteicienos, lai visādi pazemotu viņus tā, kā to prot darīt tikai mūsu ģeniālā cilts...

Mūsu valsts būs dieviņa Višnu apoloģija, kas to personificē – ikkatrā no mūsu simts rokām atradīsies viena sociālā aparāta atspere. Mēs visu redzēsim bez oficiālās policijas palīdzības kuŗa tanī savu tiesību veidā, kādu mēs viņai, tas ir, gojiem izstrādājam, kavē valdībām skaidri redzēt. Pēc mūsu programmas, trešā daļa mūsu pavalstnieku uzraudzīs pārējos aiz pienākuma apziņas, aiz labprātīga valsts dienesta principa. Tad nebūs kauns būt spiegam un denunciantam, bet nepamatotas denunciācijas tiks stingri sodītas, lai neiesakņotos šās tiesības ļaunprātīga izlietošana.

Mūsu aģenti nāks kā no sabiedrības augstākām, tā no zemākām aprindām, no uzdzīves kāriem agministrātoriem, tie būs izdevēji, tipografi, grāmatu un citu preču pārdevēji, strādnieki, ormaņi, apkalpotāji u. t. t. Šī beztiesīgā, ne uz kādu patstāvīgu rīcību nepilnvarotā un tā tad arī bezvaras policija tikai liecinās un ziņos, bet viņas liecību pārbaudīšana un aresti būs atkarīgi no atbildīgu policijas lietu kontrolieģu grupas, bet arestus izdarīs žandarmu korpuss un pilsētas policija. To, kas kaut ko politiskos jautājumos redzējis un dzirdējis, bet nav par to ziņojis, arī sauks pie atbildības par slēpšanu, ja pierādīsies, ka viņš šinī lietā vainīgs.

Tāpat kā tagad mūsu brāļiem ar personīgu atbildību uzlikts pienākums ziņot kahalam par atkritējiem no sava vidus, vai arī tādiem, kuŗu darbībā ievērots kaut kas pretējs kahala noteikumiem, tā mūsu vispasaules valstī visiem mūsu pavalstniekiem būs obligāti jāpilda valsts dienesta pienākums šinī virzienā.

Tāda organizācija izskaudīs varas ļaunprātīgu lietošanu ar spēku vai ar uzpirkšanu – paradumus, ko mēs esam goju starpā nodibinājuši ar saviem padomiem un pārcilvēcisko tiesību teorijām... Un kā mēs citādi varētu pavairot nekārtību cēloņus viņu administrācijā, ja ne šinī ceļā? Viens no svarīgākiem līdzekļiem šinī ziņā – dot iespēju kārtības uzturētājiem ārdošā darbā parādīt un attīstīt savas ļaunās tieksmes – patmīlību, patvaļu un pirmā kārtā kukuļošanu.”

Augšējais protokols runā par vairākām lietām, kas mums arī „labi” palikušas atmiņā no lielnieku laikiem. Vispirms, advokātūras loma un organizācija notēlota taisni tāda, kādu mēs to pazinām no boļševiku „konsultācijām”. Tālāk pastāstīts, ka baznīcas formāli neesot jāslēdz, kamēr visi nav pāraudzināti žīdu ticībā. Arī pie šā gudrajo norādījuma komunisti pieturējās. Beidzot, plaši apskatīta čekas loma – tā sistēma, pēc kuŗas trešdaļa iedzīvotāju Padomju savienībā spiesta uzraudzīt pārējās divas trešdaļas, pie tam pa lielākai daļai bez kādas atbildības. Katrā ziņā zīmīgi, ka šī denunciacijas un spiegošanas kārtība jau gudrajo padomē tik sīki paredzēta 20 gadus pirms padomju revolūcijas.

18. protokols

Apsardzības soļi. Novērošana sazvērnieku vidū. Atklāta apsardzība – varas gals. Jūdu ķēniņa apsardzība. Mistiskais varas prestižs. Apcietināšana pēc pirmām aizdomām.

„Kad mums vajadzēs pastiprināt stingras apsardzības soļus (kas ir briesmīgākā inde varas prestižam), tad mēs simulēsim nekārtības vai nemieru tautā ar labu runātāju palīdzību. Ap šiem runātājiem pulcēsies līdzjūtēji. Tas mums dos iemeslu kratīšanām un uzraudzībai, ko izvedīs mūsu kalpi – goju policisti...”

Tā kā lielākā daļa sazvērnieku strādā „aiz mākslas mīlestības”, lai tikai būtu ko runāt, tad mēs tos netraucēsim, pirms viņi nebūs sākuši darboties, bet tikai sūtīsim viņu vidū novērotājus... Nav jāaizmirst, ka varas prestižs tiek mazināts, ja bieži atklājas sazvērestības pret to: šinī apstākļi prezumējama bezspēka vai, kas vēl ļaunāk, savas netaisnības atzīšana.

Jūs zināt, ka mēs sadragājām goju valdnieku prestižu ar bieži sekojošiem atentātiem pret viņu dzīvību, ko izdarīja mūsu aģenti, mūsu ganāmpulka akli auni, kuŗus ar dažām liberālām frazēm viegli pamudināt uz noziegumiem, ja tikai tiem ir politiska nokrāsa. Mēs piespiedīsim goju valdniekus atzīt savu bezspēku, atklāti izsludinot apsardzību, un tā iznīcināsim varas prestižu.

Mūsu valdnieku apsargās tikai nemanāma sardze, jo mēs nevarēsim pat pieļaut domu, ka pret viņu varētu pastāvēt tāda sazvērestība, ar ko viņš netiek galā un no kuŗas viņam jāslēpjas.

Ja mēs pieļaujam šo domu, kā to ir darījuši un dara goji, tad ar to mēs parakstītu nāves spriedumu ja ne viņam pašam, tad jau tuvā nākotnē viņa dinastijai.

Pēc stingri ievērotas etiķetes, mūsu valdnieks savu varu izlietos tikai tautas labā, bet ne savam vai dinastijas labumam. Tādēļ, ievērojot šo pušķojumu, viņa varu cienīs un sargās pavalstnieki paši, viņu dievīnā apziņā, ka ar to savienota katra valsts pilsoņa labklājība, jo no viņas būs atkarīga sabiedriskās iekārtas uzturēšana...

Apsargāt caru atklāti, nozīmē – atzīt Viņa varas organizācijas vājumu:

Mūsu valdniekam, kad viņš rādīsies tautas vidū, vienmēr būs apkārt it kā ziņkārīgu vīriešu un sieviešu pūlis, kas it kā gadījuma pēc ieņems viņam tuvākās pirmās rindas, bet pārējo rindas nelaidīs uz priekšu, it kā lai ieturētu kārtību. To redzot, arī citi ievēros atturību. Ja tautas vidū būs kāds, kas centīsies iesniegt lūgumrakstu, un spiedīsies rindām cauri, tad pirmām rindām jāsaņem šis lūgumraksts un, lūdzējam redzot, jāpasniedz valdniekam, lai visi zinātu, ka

iesniegums sasniedz mērķi un, ka tā tad pastāv paša valdnieka kontrole. Varas aureols prasa savas pastāvēšanas labā, lai tauta varētu teikt: „Kaut Cars to zinātu,” vai arī: „Cars par to dabūs zināt”.

Nodibinot oficiālo apsardzību, pazūd varas mistiskais prestižs: katrs, kam vien ir zināma drosme, tad iedomājas sevi par viņas kungu. Dumpinieks apzinās savu spēku un gaida izdevību, lai mēģinātu tikt pie varas... Gojiem gan mēs sludinājam ko citu, bet ir jau redzams, kurp tos noveduši atklātās apsardzības paņēmieni!...

Mēs noziedzniekus arestēsim jau pie pirmām vairāk vai mazāk pamatotām aizdomām: nevar ļaut aizbēgt, baidoties no kļūdas, aizdomās turētajiem par politiskiem pārkāpumiem vai noziegumiem, pret kuriem mēs tiešām izturēsimies nesaudzīgi. Ja vēl var ar zināmu stiepjamību pieļaut meklēt vienkāršu noziegumu, motīvus, tad nav nekāda aizbildinājuma personām, kas nodarbojas ar jautājumiem, no kuriem neviens, izņemot valdību, nekā nevar saprast... Un arī visas valdības nesaprot īsto politiku”.

19. protokols

Lūgumu un projektu iesniegšanas tiesības. Dumpība. Politisku noziegumu tiesāšanas piekrišana. Politisku noziegumu reklāma.

„Nepieļaidami pavalstniekus patstāvīgi nodarboties ar politiku, mēs, turpretim, veicināsim visādus iesniegumus jeb petīcijas, kas saturēs visādus priekšlikumus un projektus valdībai, kā uzlabot tautas dzīvi. Tā mēs iepazīsimies ar savu pavalstnieku trūkumiem vai arī fantazijām un atbildēsim vai nu izpildīdami ierosinājumus, vai arī tos lietīši atspēkodami, pierādot iesniedzēja tuvredzību.

Dumpība nav nekas cits, kā takšeļa riešana uz ziloni. Zem valdības, kas labi organizēta ne no policejiskās, bet no sabiedriskās puses, takšelis rej uz ziloni, neapzinādamies viņa spēku un nozīmi. Vajag tikai labā piemērā parādīt viena un otra nozīmi, un takšeli vairs neries, bet luncinās asti, tiklīdz ieraudzīs ziloni.

Lai atņemtu politiskajam noziegumam varonības aureolu, mēs to nosēdināsim uz apsūdzēto sola kopā ar zādzību, slepkavību un visādiem ierēģiem un netīriem noziegumiem. Tad sbiedriskā doma savā apziņā apvienos šo noziegumu veidu ar visu pārējo noziegumu kaunu un atzīs tos par vienādi nicināmiem.

Mēs esam pūlējušies un, ceru, arī sasnieguši to, ka goji nav aptvēruši tādu cīņas veidu pret dumpību. Lai tā notiktu, mēs aplinkus – presē un runās, kā arī gudri sastādītās vēstures mācības grāmatās reklamējam mocekļību, ko dumpinieki it kā uzņēmušies vispārības labā. Šī reklāma pavairoja liberāļu kontingentu un atļāva ieskaitīt goju tūkstošus mūsu dzīvajā inventārā.” –

„Izraēja sarkanais cars” Staļins pilnīgi turējies pie augšējā protokola, visādus bandītus pasludinādam par mocekļiem, bet savus politiskos pretiniekus inscēnētās prāvās nostādīdam par zagļiem un indētājiem (Maksima Gorķija nāve!) un apdāvinātākos un sev bīstamākos kaŗavadoņus – par spiegiem (Tučačevska un citu lieta).

20. protokols

Finansu plāns. Progresīvais nodoklis. Progresīvā marku nodeva. Fondu kase. Procentu papīri un naudas apgrozības sastingums. Atskaitāmība. Priekšstāvniecības atcelšana. Kapitālu sastingšana. Naudas emisija. Zelta valūta. Darba spēka vērtības valūta. Budžets. Valsts aizņēmumi. Vienprocentīgā serija. Rūpniecības papīri. Goju valdnieki; favorīti; brīvmūrnieku aģenti.

„Šodien apskatīsim finansu programmu, ko es atliku uz sava referāta beigām, kā mūsu plānu grūtāko, noslēdzošo un izšķirīgo punktu. Stājoties pie tās, atgādināšu, ko jau agrāk jums aizrādīju, proti, ka mūsu darba rezultāts izšķirts ar skaitļu jautājumu.

Kad atklāti saņemsim varu savās rokās, tad mūsu patvaldnieciskā valdība pašaisardzības principa dēļ sargāsies jūtami apgrūtināt masas nodokļiem, lai neaizmirstu savu „tēva” un „labvēļa” lomu. Bet, tā ka valsts organizācija izmaksā dārgi, tad tomēr nepieciešams iegūt tai līdzekļus. Tādēļ sevišķi rūpīgi jāapstrādā jautājums par līdzsvaru šinī ziņā.

Mūsu valdība, pie kuŗas Caram pēc legālas fikcijas piederēs viss, kas atrodas viņa valstī (ko viegli reālizēt), var likumīgi izņemt katru naudas sumu, lai rēgulētu tās apgrozību valstī. No tā secināms, ka nodokļus visvieglāk segt ar progresīvo īpašuma nodokli.

Tādā kārtā nodevas tiks nomaksātas bez grūtībām un ļaužu izputināšanas, procentuālā samērā ar mantu. Bagātajiem jāsaprot, ka viņu pienākums – daļu no sava pārpalikuma nodot visas valsts lietošanā, tādēļ ka valsts viņiem garantē drošu pārējā īpašuma lietošanu un godīgas peļņas tiesības. Es saku – godīgas, jo īpašuma kontrole novērsīs likumīgo laupīšanu.

Šai sociālai reformai jānāk no augšienes, jo tā nobriest – viņa nepieciešama kā miera ķīla.

Nodoklis, kas uzlikts nabagajiem, ir revolūcijas sēkla un nesaspēli valstij, kas zaudē lielumu, dzenoties pakal mazumam. Neatkarīgi no tā, nodoklis, kas uzlikts kapitālistiem, mazinās bagātību pieaugumu privātās rokās, kuŗās mēs tagad viņas esam savilkuši, lai radītu pretsvaru goju valdību spēkam – valsts finansēm.

Nodoklis, kas procentuāli pieaug samērā ar kapitālu, dos daudz lielāku ienākumu, nekā tagadējā galvas nauda vai cenza nodoklis, kas mums tagad noder tikai nemieru un neapmierinātības celšanai starp gojiem.

Spēks, uz ko balstīsies mūsu cars, pastāv līdzsvarā un miera garantijā, kuŗu dēļ vajadzīgs, lai kapitāli atteiktos no savu ienākumu daļas, valsts mašīnas darbības drošības dēļ. Lai valsts vajadzības samaksā tie, kam tas nav par smagu un no kuŗiem ir ko ņemt.

Tāds solis novērsīs nabagā ienaidu pret bagātnieku, kuŗā viņš tad sāks redzēt valstij vajadzīgo finansiālo atbalstu, miera un labklājības veidotāju, jo redzēs, ka tas dod šim mērķim vajadzīgos līdzekļus.

Lai inteligēntie maksātāji pārāk nesūrotos par jauniem maksājumiem, tad viņiem tiks dotas sīkas atlaides par šo maksājumu izlietošanu, zināms, izņemot tās sumas, kas tiks sadalītas troņa un administratīvo iestāžu vajadzībām.

Valdniekam nebūs pašam savu īpašumu, ja jau reiz viņam pieder viss, kas valstī ir, jo citādi viens runās pretī otram: personīgs īpašums iznīcinātu īpašuma tiesības uz viskopus mantu.

Valdnieka radniekiem, izņemot viņa mantniekus, kas arī uzturami uz valsts rēķina, jāiestājas valsts kalpotājos vai arī jāpūlas, lai dabūtu īpašuma tiesības: cara asiņu privilēģija nedrīkst kalpot valsts kases aplaupīšanai.

Pirkšana, naudas vai mantojuma saņemšana tiks apmaksāta ar progresīvu marku nodevu. Naudas vai cita īpašuma nodošana citās rokās, (kas katrā ziņā varēs notikt tikai uz vārda), ja tā nebūs pieteikta un aplikta ar nodevu, uzliks agrākajam īpašniekam pienākumu maksāt procentuālo nodokli par visu laiku no šo summu nodošanas līdz brīdim, kad tiek konstatēta izvairīšanās no pārejas pieteikuma. Pārejas kvītes katru nedēļu jāiesniedz vietējā valsts kases nodaļā, uzrādot īpašumā vecā un jaunā valdītāja vārdu, uzvārdu un pastāvīgo dzīves vietu. Šai vārdiskai pārejai jānotiek sākot ar noteiktu summu, kas pārsniedz parastos nepieciešamo lietu pirkšanas un pārdošanas izdevumus, kas tiks apmaksāti vienīgi ar noteiktu procentuālo marku nodevu no vienības.

Aprēķiniet, cikreiz tādas nodevas pārsniegs goju valstu ienākumus.

Valsts fondu kasē vajadzēs būt noteiktam rezerves summu komplektam, bet viss tas, kas tiks savākts virs šī komplekta, būs atkal jālaiž atpakaļ apgrozībā. Par šīm summām rīkos sabiedriskos darbus. Tāda iniciatīva, kas nāks no valdības avotiem, cieši piesaistīs strādnieku šķiru pie valsts interesēm un valdniekiem. No šīm pašām summām, daļu izdalīs prēmijām izgudrojumu un ražošanas veicināšanai.

Nebūt nav vajadzīgs kaut vienu naudas vienību paturēt valsts kasē virs noteiktām un plaši paredzētām summām, jo nauda pastāv apgrozības dēļ un viņas dīkā stāvēšana ļauni atsaucas uz valsts mēchanisma gaitu, kuŗam tā noder par eļļu. Eļļošanas pārtraukuma dēļ var beigties šā mēchanisma pareizā gaita.

Apmainot daļu no maiņas zīmēm pret procentu papīriem, radās taisni tāds pārtraukums. Tā sekas tagad jau diezgan jūtamas.

Mēs dibināsim arī atskaites iestādi un viņā valdnieks katrā laikā atradīs atskaiti par valsts ienākumiem un izdevumiem, izņemot tekošo, vēl nesastādīto mēneša atskaiti un iepriekšējo, kas vēl nav piegādāta.

Vienīgais cilvēks, kam nav intereses iedzīvoties no valsts kases, tas ir viņas īpašnieks, valdnieks. Lūk, tāpēc kontrole novērsīs nozaudēšanas un izšķērdēšanas iespēju.

Valdnieka reprezentācija pieņemšanās pēc etiķetes, kas prasa daudz dārgā laika, tiks atcelta, lai valdniekam būtu laiks kontrolēt un pārdomāt. Tad viņam nevajadzēs savu varu sasmalcināt starp favorītiem, kas spožuma un greznības dēļ pulcējas ap troni un interesējas tikai paši par savām, bet ne par valsts lietām.

Saimnieciskās krīzes pie gojiem mēs radījām ne ar ko citu, kā ar naudas izņemšanu no apgrozības. Lieli kapitāli koncentrēdamies uzsūca valsts naudu, tā kā valstīm bija jāgriežas pie šiem kapitāliem pēc aizdevuma. Šie aizņēmumi apgrūtināja valstu finanses ar procentu maksājumiem un noveda tās minēto kapitālu kalpībā... Rūpniecības koncentrācija kapitālistu rokās, iznīcinot amatniekus, izsūca dzīvības sulu tautām un līdz ar to arī valstīm...

Tagadējais naudas izlaidums vispār nerēķinās ar iedzīvotāju skaitu, tādēļ tas nevar apmierināt visas strādnieku vajadzības. Naudas izlaidumam jābūt samērīgam ar iedzīvotāju skaita pieaugumu, jo arī bērni jāieskaita kā patērētāji no pat dzimšanas. Emisijas revīzija ir visai pasaulei svarīgs jautājums.

Jūs zināt, ka zelta valūta atnesa nāvi valstīm, kas viņu pieņēma, jo viņa nevarēja apmierināt naudas patēriņu, jo vairāk tāpēc, ka mēs, cik tik iespējams, izņēmām zeltu no apgrozības.

Mums jāieved darba spēka izmaksa valūta, kaut tā arī būtu papīra vai koka. Mēs izlaidīsim naudu samērā ar katra pavalstnieka vajadzībām, palielinot viņu daudzumu līdz ar katra cilvēka piedzimšanu un pamazinot ar katru nāves gadījumu.

Rēķinus pārzinās katrs departaments (Francijas administratīvs iedalījums), katrs aprīņķis.

Lai neaizkavētos naudas izsniegšana valsts vajadzībām, summas izmaksas termiņus noteiks ar valdnieka rīkojumiem: tā tiks novērstas ministrijas protektorāts pār vienām iestādēm par jaunu otrām.

Ieņēmumu un izdevumu budžetus vedīs blakus, lai savstarpējais attālums viņus neaptumšotu.

Mūsu projektētās goju finansiālo iestāžu un principu reformas mēs ietversim tādās formās, ka tās nevienu neuztrauks. Mēs aizrādīsim, ka reformas nepieciešamas tā nekārtīgā sajaukuma dēļ, līdz kādam nonākušas goju finansiālās nekārtības. Pirmā nekārtība, ko mēs norādīsim, ir tā, ka viņi iesāk ar vienkārša budžeta sastādīšanu, kuŗš aug gadu no gada sekojošu cēloņu dēļ: ar šo budžetu nosaimnieko līdz gada pusei, tad pieprasa labojumu budžetu, ko iztērē trijos mēnešos, pēc tam prasa papildu budžetu bet viss tas nobeidzas ar likvidācijas budžetu. Bet tā kā nākamā gada budžets tiek nolikts saskaņā ar kopējā aprēķina summu, tad ikgadējā atkāpšanās no normas sniedzas līdz 50 procentiem, tā ka gada budžets trīskāršojas ik pa desmit gadiem. Pateicoties tādiem paņēmieniem, ko goju valstis pielaidušas savā bezrūpībā, viņu kases ir kļuvušas tukšas. Pēc tam iestājas aizņēmumu periods, kas pievāca atliekas un noveda visas goju valstis pie bankrota. Jūs lieliski saprotiet, ka tādas paņēmienus, kādus esam iedvesuši gojiem, mēs nevaram lietot savā saimniecībā.

Ikviena aizņēmums pierāda valsts nevarību un savu tiesību nepazīšanu. Aizņēmumi karājas kā Damokla šķēps virs valdnieku galvām, kuŗi neuzliek vis nodokli saviem pavalstniekiem, bet iet ar izstieptām rokām lūgt žēlastības dāvanas no mūsu bankieŗiem. Ārējie aizņēmumi ir dēles, ko nekādi nevar noņemt no valsts miesas, līdz viņas pašas nenokritīs, vai arī valsts pati tās nenometīs. Bet goju valstīs tās nemet nost, tikai liek vienmēr jaunas sev klāt, tā kā viņām neizbēgami jāiet bojā no labprātīgas asinsnolaīšanas.

Istenībā, kas gan cits ir aizņēmums, it īpaši ārējs?! Aizņēmums – tas ir valdības vekseļu izlaidums, kas satur aizņēmajamam kapitālam samērīgu procentu saistību. Ja par aizņēmumu maksā 5%, tad divdesmit gadu laikā valsts par neko samaksā sumu, kas līdzinās aizņēmajam kapitālam; četrdesmit gados viņa samaksā divkāŗšu sumu, sešdesmit gados – trīskāŗtīgu, bet parāds tāpat paliek nenomaksāts.

Tā redzam, ka ar nodokļiem uz galvām valsts ņem nabaga nodevu maksātāju pēdējos grašus, lai varētu tos nomaksāt ārzemju bagātniekiem, no kuŗiem viņa pati naudu aizņēmusies, kur taču tā būtu varējusi savākt tos pašus grašus savām vajadzībām bez procentu piemaksāšanas.

Kamēr aizņēmumi bija iekšējie, goji tikai pārvietoja naudu no nabaga kabatas bagāto kabatās, bet kad mēs uzpirkām tos, ko vajadzēja uzpirt, lai pārvestu aizņēmumus uz ārzemēm, tad visas valstu bagātības sāk plūst uz mūsu kasēm un visi goji sāka mums maksāt pavalstnieku meslus.

Ja goju valdnieku vieglprātība attiecībā uz valsts lietām un viņu ministru pērkamība, vai arī citu vadošo personu nesaprašana finansu lietās novedušas viņu valstis nesamaksājamos parādos mūsu kasēm, tad jāzina, cik tas mums prasīja darba un naudas!...

Naudas apgrozības sastingumu mēs nepielaidīsim, un tādēļ nebūs arī valsts procentu papīru, izņemot vienprocenta seriju. Lai procentu procentu maksājumi neatdotu valsts varenību izsūkšanai dēļēm. Procentu papīru izlaišanas tiesības piešķirs vienīgi rūpniecības sabiedrībām, kuŗām nebūs grūti maksāt procentu procentus no savas peļņas. Valsts šādu peļņu ar aizņemto naudu neiegūst, jo aizņemas to izdevumiem, bet ne operācijām.

Rūpniecības papīrus pirks arī valdība, kas no tagadējās nodevu maksātājas par aizdevumiem pārvērtīsies par aizdevēju aiz aprēķina. Šis līdzeklis pārtrauks naudas apgrozības sastingumu, liekēdību un slinkumu, kādas parādības mums bija derīgas pie „patstāvīgajiem” gojiem, bet nav vēlamas mūsu valdīšanai.

Cik tuvredzīgi ir goju tīri dzīvnieciskie prāti, redzams no tā, ka viņi aizņēmās naudu no mums un maksāja procentu procentus, neapdomādami, ka šo pašu naudu un vēl ar procentiem tiem vajadzēs paņemt pašiem no savu valstu kabatas, lai būtu ko atmaksāt mums! Vai tad nebūtu daudz vienkāršāk, paņemt vajadzīgo naudu no savējiem tieši?!...

Tas arī pierāda mūsu izredzēto prātu ģeniālību, jo mēs esam tā mācējuši viņiem attēlot aizdevumu lietu, ka viņi pat atraduši tos sev par izdevīgiem.

Mūsu aprēķini, kuŗus mēs, kad pienāks laiks, celsim priekšā gadusimteņu izmēģinājumu gaismā, ko esam taisījuši ar goju valstīm, izcelsies ar skaidrību un noteiktību un visiem taustāmi parādīs mūsu jaunievedumu derīgumu. Tā izbeigsies ļaunumi, ar kuŗiem mēs valdījām pār gojiem, bet kas nav pielaižami mūsu valstī.

Mēs tā nostādīsim kontroles sistēmu, ka ne valdnieks, ne arī sīkākais ierēdnis nevarēs ne mazāko summu noraut, nedz arī novirzīt sāņus no mūsu darbības plānā paredzētā mērķa.

Bet bez noteikta plāna nav iespējams valdīt. Soļojot pa noteiktu ceļu, bet ar nenoteiktu sagādu, iet bojā varoņi.

Goju valdnieki, kuŗus mēs kādreiz ieteicām atraut no valsts darba ar reprezentācijas pieņemšanām, etiķetēm, izpriecām, bija tikai mūsu valdīšanas aizkari. Viņu vietnieku darbā – favorītu atskaites sastādīja to vietā mūsu aģenti un ik reizes apmierināja tuvredzīgos prātus ar solījumiem, ka turpmāk paredzami ietaupījumi un uzlabojumi... Ietaupījumi no kā? No jauniem nodokļiem?... – tā varēja jautāt un nejautāja mūsu atskaišu un projektu lasītāji... Jūs zināt, kur viņus noveda tāda bezrūpība, kādā finansiālā sabrukumā viņi nonāca par spīti viņu tautu apbrīnojamam strādīgumam...”

Padomju savienības finansu politika visumā nebalstās uz augšējā protokola, jo boļševiki atcēla privātīpašumu, bet tas protokolos vēl nebija paredzēts. Tomēr, daudzus še minētos ieteikumus Staļīns izmantojis, piemēram, mūžīgās „atskaites”, jo pēc žīdu domām, cilvēks nezog tikai pats savu mantu, tad – naudas emisijas palielināšanu un valsts ārējo parādu neatzīšanu, visas vajadzīgās sumas izspiežot no tautas. Viņš kā žīdu „cars” arī atteicās no reprezentatīvajām pieņemšanām, jo līdz pat pēdējam laikam neieņēma oficiālus valsts amatus.

21. protokols

Iekšējie aizņēmumi. Pasīvs un nodokļi. Konversijas. Bankroti. Krājķases un rente. Fondu biržu iznīcināšana. Rūpniecības vērtību cenzešana.

„Tam, ko referēju jums pagājušā sapulcē, vēl pievienošu sīku paskaidrojumu par iekšējiem aizņēmumiem. Par ārējiem vairāk nerunāšu, jo viņi nodeva mūsu rokās goju nacionālo valstu naudu, bet attiecībā pret mūsu valsti vairs nebūs ārzemnieku, tas ir, kaut kā „ārēja”.

Mēs izlietojām administrātoru pērkamību un valdnieku kūtrību, lai saņemtu divkāŗšas, trīskāŗtīgas un vēl lielākas sumas, aizdodami goju valdībām naudu, kas valstīm pavisam nebija vajadzīga. Kas gan iespētu to darīt attiecībā pret mums?... Tādēļ, paskaidrošu tikai iekšējo aizņēmumu sīkumus.

Paziņodamas par tāda aizņēmuma realizēšanu, valstis atklāj parakstīšanos uz saviem vekseljiem, tas ir, uz procentu papīriem. Lai tie būtu visiem pieejami, viņiem noteic cenu no simta līdz tūkstošiem; pie tam pirmiem parakstītājiem dod pazeminājumu. Otrā dienā viņiem cenu mākslīgi paceļ, it kā tāpēc, ka visi steidzoties šos papīrus sapirkt. Vēl pēc dažām dienām izliekas, it kā valsts kases jau būtu pārpildītas, un naudas nebūtu kur likt (kāpēc tad to ņemt?). Parakstīšanās it kā daudzkārt pārsniedzot aizņēmuma sumu; tas arī ir vajadzīgais efekts – sak', lūk, cik liela uzticība valdības vekseljiem!

Bet, kad komēdija nospēlēta, tad jārēķinās ar radušos pasīvu un pie tam diezgan smagu. Lai varētu samaksāt procentus, jātaisa jauni aizņēmumi, kas kapitāla parādu nedzēš, bet palielina. Un kad kredīts izsmelts, tad jāķeržas pie jauniem nodokļiem un aizņēmuma, bet tikai viņa procentu dzēšanai. Šie nodokļi ir pasīvs, ko izlieto pasīva segšanai...

Seko konversiju laiks, bet viņas samazina procentu maksājumu, bet nedzēš parādus, bez tam, viņas nevar izvest bez aizdevēju piekrišanas: izsludinot konversiju, tiek paziņots, ka atmaksās naudu atpakaļ tiem, kas nav ar mieru konvertēt savus papīrus. Ja visi teiktu, ka nav ar mieru un prasītu savu naudu atpakaļ, tad valdības būtu noķertas pašas ar savu maksākeri un pierādītos par nespējīgām maksāt pašu piedāvāto naudu. Par laimi, goju valdību pavalstnieki, kas nekā nejēdz no finansu lietām, vienmēr bijuši ar mieru labāk zaudēt uz kursa un saņemt mazākus procentus, nekā riskēt ar naudas jaunu novietošanu, ar ko arī deva valdībām iespēju ne vienreiz vien atsavināties no vairāku miljonu pasīva.

Tagad, pie ārējiem aizņēmumiem, goji vairs nevar spēlēt tādus jokus, jo zina, ka mēs prasīsim visu naudu atpakaļ.

Tādā kārtā atzītais bankrots vislabāk pierādīs valstīm, ka trūkst sakara starp tautu un viņu valdību interesēm.

Griežu jūsu vērtību sevišķi uz to un arī uz sekojošo apstākli: tagad visi iekšējie aizņēmumi konsolidēti tā saucamos lidojošos parādos, tas ir, tādus, kuŗu maksāšanas termiņi iestājas drīz. Šie parādi sastāv no noguldījumiem krāj- un rezerves kasēs. Atrasdamies ilgu laiku valdības rīcībā, šie fondi iziet parādu nomaksai par ārzemju aizņēmumiem, bet viņu vietā tiek ielikti par tādu pat sumu rentes noguldījumi.

Lūk, ar šiem pēdējiem tad arī tiek aizlāpīti visi caurumi goju valsts kasēs.

Kad mēs uzkāpsim pasaules tronī, tad visas līdzīgas finansu machinācijas, kā neatbilstošas mūsu interesēm, tiks bez pēdām iznīcinātas, tāpat, kā tiks iznīcinātas arī visas fondu biržas, jo mēs nepieļausim satricināt mūsu varas prestižu ar mūsu vērtību cenu svārstībām, kuŗas mēs ar likumu noteiksim par pastāvošām šo vērtību nominālā augstumā, bez iespējas pacelties vai pazemināties. Paaugstināšanās dod pamatu pazemināšanai, no kā mēs arī iesākām attiecībā uz goju vērtībām.

Biržu vietā mēs radīsim grandiozas kroņa kredītiestādes, kuŗu uzdevums būs – taksēt rūpniecības vērtības, saskaņā ar valdības apsvērumiem. Šīs iestādes varēs izviesīt tirgū rūpniecības papīrus vienā pašā dienā par pieci simti miljoniem, vai arī uzpirkt par tādu pašu sumu. Tādā kārtā visi rūpniecības uzņēmumi tiks no mums atkarīgi. Varat iedomāties, cik lielu varu mēs iegūsim tādā ceļā!..."

Augšējais protokols piemērots kapitālistiskai iekārtai, tomēr lielinieki no tā mācījušies savu iekšējo aizņēmumu „pārsniegšanas” reklāmu, kā arī domu par biržu slēgšanu un piespiedu kursiem.

22. protokols

Nākotnes noslēpums. Daudzu gadusimteņu ļaunums kā pamats nākotnes labumam. Varas aureols un tās mistiskā pielūgšana.

„Visā, ko līdz šim cēlu priekšā, esmu pūlējis rūpīgi zīmēt visa notiekošā – pagātnes un tagadnes noslēpumus, kas ietiecas jau tuvākā laikā gaidāmo lielo notikumu straumē, mūsu attiecību pret gojiem un finansu operāciju noslēpumus. Pie teiktā par šo temu man vairs nav daudz ko piebilst.

Mūsu rokās ir šolaiku lielākā vara – zelts: divu dienu laikā mēs varam viņu nogādāt no savām krātuvēm, kādā vien daudzumā vajadzīgs.

Vai vēl pierādīt, ka mūsu valdīšana ir Dieva iepriekšnoteikta?! Vai ar tādu bagātību mēs nepierādīsim, ka viss tas ļaunais, ko tik daudzu gadusimteņu laikā bijām spiesti darīt, galu galā kalpoja patiesam labumam – kārtības nodibināšanai?! Kau arī ar zināmu piespiešanu, kārtību tomēr ievēdīs. Mēs mācēsīm pierādīt, ka esam labdarī, kas izmocītai zemei atdevuši patiesu labumu un personīgo brīvību, ka mēs ļausim baudīt mieru, lai visur būtu goda pilnas attiecības, zināms, ievērojot mūsu likumus. Mēs izskaidrosim, ka brīvība nepastāv izlaidībā un tiesībā uz visām vajībām, tāpat kā cilvēku cieņa un spēks nepastāv tiesībā katram sludināt ārdošos principus, kā, piemēram, sirdsapziņas brīvības, vienlīdzības un tamlīdzīgus, ka personas brīvība nebūt nepastāv tiesībā uztraukt sevi un citus, nelietīgi izmantojot runas mākslu nekārtīgās pūļa sapulcēs, bet, ka patiesa brīvība pastāv tādas personas neaizsargaamībā, kas godīgi un noteikti pilda visus kopdzīves likumus, ka cilvēka cieņa meklējama savu tiesību un reizē arī b e z t i e s ī b a s apziņā, bet ne tikai fantazēšanā par sava Es temu.

Mūsu vara būs slavena, jo viņa būs varena, viņa valdīs un vadīs, bet nevilksies pakaļ līderiem un orātoriem, kuŗi izkļiedz neprātīgus vārdus, saukdami tos par augstiem principiem, bet kas, pēc sirdsapziņas sakot, nav nekas cits, kā utopija... Mūsu vara būs kārtības nodibinātāja, kuŗā arī meklējama visas cilvēces laime. Šīs varas aureols mudinās

tautas uz viņas mistisku pielūgsmi un godbijību. Patiess spēks neatkāpjas nekādu tiesību priekšā, pat ne dievišķo; neviens nevar tam ķerties klāt, lai atņemtu kaut kripatu no viņa varas.”

Šis, pēc Žolija un citu žīdu makiavelistisko un reliģisko filozofu cukurūdeņainiem paraugiem uzrakstītais protokols ar visu savu liekulību tomēr nenoslēpj, ka žīdu valstī visas goju „tiesības” faktiski nozīmē beztiesību.

23. protokols

Luksus priekšmetu ražošanas samazināšanās. Mājamatniecība. Bezdarbs. Dzeršanas aizliegums. Vecās sabiedrības nokaušana un viņas augšā celšana jaunā veidā. Dieva izredzētais.

„Lai tautas pierastu paklausīt, tad vajag viņas radināt pie vienkāršības un tādēļ jāsamazina greznuma priekšmetu rūpnieciskā ražošana. Tā mēs uzlabosim tikumus, kas demoralizēti greznības sacensībā. Mēs atjaunosim amatniecību, kas konkurēs fabrikantu privātos kapitālus. Tas nepieciešams vēl tāpēc, ka lielie fabrikanti bieži, kaut arī reizēm neapzinīgi, sakūda masas pret valdību. Amatnieku tauta nepazīst bezdarba, tādēļ tā pieķeras pastāvošai iekārtai un atbalsta valsts varu. **B e z d a r b s** ir visbīstamākā parādība valdībai. Mums tas izbeigsies, tiklīdz vara nonāks mūsu rokās. Žūpību arī likums aizliedz un sodīs kā pārkāpumu pret cilvēci, jo cilvēki alkohola ietekmē pārvēšas par kustoņiem.

Vēlreiz es atkātoju, ka pavalstnieki aklī klausā tikai stiprai rokai, kas pilnīgi neatkarīga no viņiem, rokai, kuŗa valda šķēpu un kas var viņus aizsargāt pret sociālo nelaimju triecieniem... Kādēļ gan viņiem vajadzīga cara eņģeļa dvēsele? – Viņiem jāredz tanī spēka un varas iemiesojums.

Valdniekam, kas nāks tagadējo valdību vietā, kuŗas ar grūtībām velk dzīvību no mums demoralizētajās sabiedrībās, kas noliedz Dievu un deg anarchijas ugunīs – valdniekam vispirms būs jāapdzēs šīs rijīgās ugunis. T ā d ēļ viņam jāiznīcina šīs sabiedrības, kaut noslīcinot tās pašu asinīs, lai viņas atkal uzmodinātu kā pareizi organizētu kaŗaspēku, kas apzinīgi cīnās ar katru sērgu, kas var pielipt valsts organismam.

Šis Dieva (īstenībā: žīdu dieva. Tulk.) izredzētais ir dots no augšienes, lai salauztu bezprātīgos, instinkta, bet ne saprāta, kustoņības, bet ne cilvēciības vadītos spēkus. Šie spēki tagad triumfē laupīšanās un varmācībā zem brīvības un tiesību principu maskas. Viņi ir iznīcinājuši katru sociālo kārtību, lai to vietā varētu uzcelt Jūdu cara troni; bet viņu loma būs izspēlēta brīdī, kas šis cars sāks valdīt. Tad viņus vajadzēs noslaucīt, jo caram ceļā nedrīkst atrasties neviens pīslītis, neviens žagariņš.

Un tad mēs varēsim runāt ar tautām: pateicieties Dievam un klanāties tā priekšā, kam sejā redzams iepriekšnolemības zīmogs, kuŗa zvaigzņi Pats Dievs vadījis, lai neviens cits, izņemot viņu, nevarētu jūs atsvabināt no visiem augšā aprādītajiem spēkiem un ļaunumiem.”

Arī šo protokolu lielnieki piepildījuši, iznīcinādami „greznību”, „novērsdami” bezdarbu, bet, galvenais – iznīcēdami visu veco Krievijas sabiedrību, kas noslīcināta pašu asinīs...

Komentātors aizrāda, ka pēdējo protokolu piezīmes ir īsākas, jo tekstā vairākas pamatdomas atkārtojas.

24. protokols

Žīds cars. Ķēniņa Dāvīda sakņu nostiprināšana(?). Cara sagatavošana. Tiešo mantinieku izslēgšana. Cars un trīs viņa iesvaidītāji. Cars – liktenis. Jūdu ķēniņa ārējās tikumības nevainojamība.

„Tagad pāriešu pie veida, kā nostiprināt ķēniņa Dāvīda dinastijas saknes līdz zemes vidzijākajiem slāņiem...”

Šo nostiprināšanu panāksim tādā pašā veidā, kas līdz šim deva mūsu gudrajiem spēku vadīt visas pasaules lietas, audzināt zināmā virzienā visas cilvēces idejas...

Daži cilvēki no Dāvīda sēklas sagatavos carus un viņu pēcnācējus, izvēlot tos ne pēc mantošanas tiesībām, bet pēc izcilām spējām, atklājot viņiem politikas slepenos noslēpumus, valdīšanas plānus tādā veidā, lai neviens cits šos noslēpumus neuzzinātu. Šādas rīcības mērķis – darīt zināmu visiem, ka valdīšanu nevar uzticēt tādiem, kas nav iesvaidīti viņas noslēpumos.

Tikai šīm personām tiks mācīta minēto plānu praktiska pielietošana, salīdzinot daudzu gadusimteņu pieredzējumus, visus politiski – ekonomisko gājienus un sociālo zinātņu novērojumus – ar vārdu sakot, visu likuma garu, kuŗus pati daba negrozāmi iestādījusi, lai rēgulētu cilvēku attiecības.

Tiešiem pēcniekiem katreiz atņems troņa mantošanas tiesības, ja mācību laikā viņi izrādīsies vieglprātīgi, mīkstsirdīgi, un ar citām īpašībām, kas neder valdniekam.

Tikai tādi, kas būs spējīgi stingri valdīt, kaut arī līdz nežēlībai, saņems no mūsu gudrajiem valdīšanas grožus.

Ja cars saslims ar gribas vājumu vai citādi izrādīsies nespējīgs, tad viņam pēc likuma būs jānodod valdīšanas groži cita, spējīgāka rokās...

Cara tiešās tagadnes, bet vēl vairāk nākotnes darbības plāni nebūs zināmi pat tiem, kuŗus sauks par tuvākajiem padomdevējiem.

Tikai cars un tie trīs, kas viņu iesvaīdījuši, zinās to, kas notiks nākotnē.

Cara personā, kas ar nelokāmu gribu valda sevi un cilvēci, visi redzēs it kā likteni, kas iet neizdibināmus ceļus. Nevien nezina, ko cars grib panākt ar saviem rīkojumiem, tādēļ nevien arī neuzdrošināsies tiem ceļā stāties...

Saprotams, ir vajadzīgs, lai caru garīgais rezervuārs atbilstu tā ieteļamajam darbības plānam. Lūk, tādēļ cars varēs uzkāpt tronī tikai pēc tam, kad minētie gudrajie būs pārbaudījuši viņa prāta spēļas.

Lai tauta pazītu un mīļētu savu caru, tad ir vajadzīgs, lai viņš laukumos sarunātos ar savu tautu. Tas radīs vajadzīgo divu spēku kontaktu, kuŗus tagad mūsu terors atdalījis vienu no otra.

Šis terors mums līdz zināmam laikam bija vajadzīgs tāpēc, lai katrs spēks atsevišķi nokļūtu mūsu ietekmē.

Jūdu caram nav jāatrodas savu kaislību – it īpaši saldkāres varā. Nekur, nevienā viņa rakstura daļā dzīvnieciskajiem instinktiem nebūs valdīt pār prātu. Saldkāre visvairāk jauc prāta spēļas un aptumšo skata skaidrību, tā novirza domas uz cilvēka darbības ļaunāko un dzīvnieciskāko pusi.

Cilvēces balstam vispasaules valdnieka personā, kas cēlies no Dāvidā svētās sēklas, jāziedo tautai visas savas personīgās tieksmes.

Mūsu valdniekam jābūt visiem par paraugu un nevainojamam”.

Pagaidām par žīdu cara paraugu jāuzskata Staļins.

Staļinam par pēcnācēju, par pirmo īsto caru ar žīdu asinīm, gatavoja K a g a n o v i č u. Vienā no sava laika ievērojamākām žīdu lapām Austrumeiropā, Varšavas avīzē „Der Moment”, 1934. g. 13. novembra numurā iespiests cildinošs raksts ar virsrakstu: „Lazars Moisejevičs Kaganovičs – Staļina vietnieks un labā roka”. Tanī atstāstīti Ņujorkas žīdu avīzes „Tog” līdzstrādnieka B. C. Goldberga „iespaidī” Padomju savienībā. Lūk, ko raksta žīdi savā īpatnā izteiksmē: „Ievērojiet šo vārdu un atcerieties to labi: Lazars Moisejevičs ir liels cilvēks – viņš kādreiz valdīs pār caru valsti. Lazars Moisejevičs ir Kaganovičs, un viņš ir Staļina vietnieks – kad Staļins aizbrauc projām, tad viņš ieņem tā vietu. Tiklīdz Staļinam būs 120 gadi, tā Lazars Moisejevičs būs Staļins – viņš ir desmit gadus jaunāks par Staļinu. L a z a r s b ū s S t a ļ i n a p ē c n ā c ē j s – to man apgalvoja kāds žīds, kas nav ne lielāks, ne mazāks par Kaganoviča svaini. Kaganoviča svainis arī nav nekāds šāds, tāds, viņš ir liels vīrs komunistu partijā, kaut arī neieņem augstu amatu. Mēs nejauši tikāmies ar viņu kādā kolchozā un ilgi žamarijām par Kaganoviču mišpochi (ģimeni. Tulk.). Un komunisti man stāstīja, kas Lazaram Moisejevičam par gudru galvu, cik viņš praktisks – viņš nerunā neviena lieka vārda – un cik viņš inteligēnts – izglītībai jau ir liela priekšrocība komunistu aprindās – un cik taisni viņš ietur Marksa, Ļeņina un Staļina virzienu... Pašlaik, piemēram, Staļins ir atvaļinājumā; viņš ņem peldes Soču, kādas Kaukāza pilsētas tuvumā, un dzīvo tur īpašā mājiņā mežā. Kad Staļins ir atvaļinājumā, tad viņš atpūšas, tad viņš nekā negrib zināt par darīšanām. Kas tad ir Staļina vietā? Lazars Moisejevičs. Nupat notika kaŗa lidmašīnu parāde – kas parādē ieņēma Staļina vietu? Lazars Moisejevičs.

Kaganoviči cēlušies no Rabno pilsētiņas Ķijevas guberņā... Tate kalpoja muižā kā inspektors. Tate jau sen miris. Mama mira nesen; viņa bija vienkārša žīdiete, kas vēl staigāja uz sinagogu. Ķijevā stāsta, ka viņa neesot apglabāta žīdu kapsētā, bet gan Marijas parkā, kur guļ revolūcijas varoņi.

Pavisam ir četri brāļi Kaganoviči un trīs māsas. Viens no brāļiem ir Lazars Moisejevičs, partijas centrālkomitejas sekretārs un Staļina vietnieks. Otrs brālis ir Ordžonikidzes, smagās rūpniecības komisāra, palīgs... Trešais brālis Kaganovičs ir partijas Ņižņij-Novgorodas (Gorkijas) apgabala sekretārs. Ceturtais brālis pārvalda 50 pārtikas preču veikalus Ķijevā. Kaganoviču māsas ir precējušās. Viena dzīvo Maskavā, divas Ķijevā. Lazaram Moisejevičam ir 43 gadi. Viņa meita, kuŗai drīz būs 21 gads, tagad ir Staļina sieva. Kur gan meklējams Kaganoviču lielums? Liels zinātnieks viņš nav, kaut gan nav tik neizglītots, kā iedomājas. Viņš ir bijis kurpnieks un nodarbojies ar lāpīšanas darbiem, blakus tam arī turpinājis mācīties, bet, galvenais: viņš pazīst Marksu, Engelsu un Ļeņinu... Kad pacēla galvu ukraiņu nacionālisms (Skripņika lieta) un izrādījās, ka komunistu partija Ukrainā ir stipri šovinistiska – ukraiņiska, ka tā pat domājusi par Ukrainas atdalīšanu no Maskavas – tad sūtīja Kaganoviču partiju pārorganizēt, un viņš to pārorganizēja. Viņš to var, jo visļauņākajos gados ir bijis čekas loceklis. Un viņš ir labs pret žīdiem – Lazars Moisejevičs. Kad Rabnas sinagogu gribēja slēgt, tad Rabnas žīdi gāja pie Kaganoviča, lai šo lietu „nokliegtu”. Viņš tos pieņēma un atļāva sinagogā lūgt vēl trīs gadus.

Tā tad, Kaganovičs pasaules žīdiem bija droša cerība. Viņi tikai maldījās, domādami, ka komūnisms Krievijā pastāvēs mūžīgi un pārņems arī visu pārējo pasauli.

NOŠLĒGUMS

„Cianas gudro protokolu” tulkojums ar komentāriem, kādus tiem var dot mūsu dienās, noskaidro žīdu mērķus.

Kaut arī šai tautai – nekādā ziņā nedrīkst uzskatīt žīdismu tikai kā ticību, bet gan jāvadās no tautības un rases – nav oficiālas valdības, tomēr nav šaubu, ka tai ir savi „gudrajo” centri. Mēs jau ievadā pieminējam Alliance Universelle Israélite Parīzē un Bnei-Brit žīdisko ložu, tālāk cionistu organizācijas, kas spēlējušas un spēlē tik lielu lomu. Othmar’s Krainz’s grāmatā „Juda entdeckt Amerika” (116. lapp.) par vispasaules žīdu valdību apzīmē „Amerikas žīdu apvienoto padomi” („The American Jewish Joint Consultative Council”), kas dibināta 1933. gadā, un kuŗai ir plašs aparāts, daudzas nodaļas, aģentūras un sakari visdažādākajās pasaules malās. Bet, šādas centrālas organizācijas pastāvēšanu mums nemaz nevajag pierādīt. To parāda paši žīdi, saceldami milzu brēku visās

iespējamās valstīs, tiklīdz kaut kur aizskaņ kāda žīda intereses, kā arī zīmēdami konkrēti uz sevi un censdamies atspēkot visus pret žīdiem vispārīgi izteiktos pārmetumus.

Polītiskā ziņā lielu skaidrību rada tagadējais kaņš, kad vienā pusē stāv valstis, kas pilnīgi nonākušas žīdu ietekmē, bet otrā pusē – tās, kas no šīs ietekmes atsavinājušās.

Žīdu vara Padomju Krievijā šīnī darbā jau diezgan raksturota. Krievija bija domāta kā centrs, no kuņra pilnīgi žīdu diktatūrai jāpārņem visa pasaule. Zīmīgi, ka šī ir tieši tā zeme, kur „Cianas gudro protokoli” tika vispirms publicēti.

Anglija un Savienotās Valstis nostājās padomju pusē. Anglija jau stipri pāržīdota. Kamēr 100 gadus atpakaļ britu salās bija tikai 30.000 žīdu un notika sīvas debātes par to, vai žīdus pielaist vai nepielaist komūnālos amatos un parlamentā, tagad jau žīdi ieņem noteicošas vietas valsts vadībā un pilnīgi saradojušies ar angļu aristokrātiem. Viņiem pieder desmiti tūkstoši akru zemes un milzīgi kapitāli. Viens no ievērojamākajiem cionistiem un reizē Anglijas sabiedriskajiem darbiniekiem, Alfrēds Monds, atstāja savam dēlam noteicošo vietu desmit komerciālās sabiedrībās ar miljoniem mārciņu pamatkapitālu, no kuņrām viena kontrolē 50 ķīmiskās ražošanas firmas, bet kāda cita 80% no Velsas antracīta produkcijas. Anglija ir žīdu plūtkratijas zeme. Tagad žīdu skaits Anglijā, nerēķinot dominijas, pārsniedz miljonu. Skaidrs, ka lielākā daļa no tiem ir svešinieki, kas jaunākā laikā iekļīduši imigrācijas ceļā.

Amerikas Savienotās Valstīs tāpat žīdiem noteicošais vārds polītiskā, presē, saimniecībā. 1934. g. 27. jūnijā agrākais kongresa banku un finansu komisijas priekšsēdētājs Mak Fadrens izteicās: „Kopš lielā pasaules kaņra mums nav bijis valdības, kuņrai Bernārdss M. Baruchss nebūtu bijis galvenais padomnieks polītikas, saimniecības un finansu lietās. Un katra valdība, kas sekoja viņa padomiem, arvien dziļāk grima finansu chaosā”.

Žīds Baruchss arī tagad spēlē lielu lomu pie Vašingtonas valdības, kas vispār atrodas dziļā brīvmūrnieku ietekmē. Un žīdus bieži gandrīz vairs nav iespējams atšķirt no āriskajiem amerikāņiem. Augsti Savienoto Valstu polītīķi ir vai nu žīdi, vai brīvmūrnieki. Pats prezidents Ruzvelts – masonu ložas loceklis, 33. pakāpes „brālis”.

Patlaban notiek tik grandioza un tik izšķīroša cīņa par vai pret žīdu pasaules varu, kāda līdzšīm vēsturē vēl nav bijusi.

Nav brīnums, ka žīdi tagad par savu lielāko ienaidnieku uzskata Vācijas valsts un tautas vadoni Ādolfu Hitleru. Pirms pasaules kaņra no žīdiem par lielāko viņu tautas ienaidnieku bija iekliegts Krievijas cars Nikolajs II, kaut gan tā valdīšanu nevarēja ne salīdzināt ar tagadējiem žīdu čekas briesmonu paņēmieniem. Toreiz bija populāra kāda pastkarte, kuņrā cars attēlots kā žīdu „kapores gailis”. Pie žīdiem ir paradums, ap Miķeļiem – žīdisko jaungadu nokaut kā upuri par grēku piedošanu gaili, tāpēc, ka žīdu valodā līdzīgs apzīmējums ir vārdiem „gailis” un „cilvēks” („gebr”) un uz visādām machinācijām gatavais žīds labprāt „iesmērē” Jāvem savā vietā putnu.

Līdzīgā kārtā žīdi domāja pieveikt Ādolfu Hitleru, bet viņš aizsteidzās tiem priekšā. Tagad žīdi paši ir „kapores gaili”.

Pasaules izšķīrošā cīņa nenorisinājās tā, kā žīdi to bija iedomājušies. Šīnī ziņā Ādolf's Hitler's izrādījās pārāks pravietis. Kādā savā runā viņš izteicās, ka, ja starptautiskajam žīdismam vēlreiz izdotos iegruzīt cilvēci pasaules kaņrā, tad sekas nebūtu vis Vācijas vai kristīgās pasaules bojā eja, bet gan žīdu rases iznīcināšana Eiropā. To kaņra norise arī rāda. Pasaules žīdismam ir doti milzu triecieni. Daudzās zemēs salauzta viņu administrātvā, ekonomiskā un kultūrālā vara. Bet ir vēl valstis, kur āriešiem nav atvērušās acis, kur tie ļauj žīdiem sevi izmantot un postā vest. Tāpat vēl gana mūsu tautas brāļu, kas ar žīdisma slepenajiem mērķiem visumā nebija iepazīnušies. Tiem domāta šī grāmata. Āriešu acu atvērsana arī nozīmē zaudējumu žīdismam, vēl bīstamāku, nekā atsevišķie solji viņu varas un bagātības mazināšanai. Tādēļ agrāk šādas grāmatas nevarēja iznākt, jo žīdiem pakalpīgās valdības tās lika apkūlāt un sadedzināt. Šis sacerējums saraksūts āriskās nostājas noskaidrošanai, kā arī materiālu apgaismošanai, kas attiecas uz žīdu darbību. Protokolu komentēšanai izmantoti galvenā kārtā mūsu lasītājiem pazīstamie Latvijas un Krievijas apstākļi.

Kas lasa protokolus un redz, cik dziļi to mācības iesakņojušās žīdu psihikā, tas sapratīs, ka lielajai cīņai bija dabīgi jānovēd pie pasaules kaņra 1941. gadā.

Izlietotā literatūra

1. J. Dāvis, Cianas kareivji. Žīdu vispasaules iekārošanas plāns u.c. grāmatas.
2. G. A. Kalniņš, Cianas gudro protokoli.
3. Km. M. A. Gorčakovs, Cianas protokoli, Parīzē, 1927. (Krievu val.).
4. Ulrich Fleischhauer, Gerichts-Gutachten zum Berner Prozess, U. Bodung-Verlag, Erfurt, 1935.
5. Henrijs Fords, Internacionālais žīds. Latviskais izd.
6. Hermann Fehst, Bolschewismus und Judentum. Eckart-Kampf-Verlag, Berlin-Leipzig, 1934.
7. T. L. Fritsch, Handbuch der Judenfrage. Zwei und vierzigste Auflage. Hammer-Verlag. Leipzig, 1938.
8. Georg Leibbrandt, Jüdische Weltpolitik in Selbstzeugnissen, Zentralverlag der NSDAP, München, 1938.
9. Otto Hildebrandt, Jehova. Drei Adler-Verlag, Eisenach 1938.
10. Othmar Krainz, Juda entdeckt Amerika. Deutscher Horst-Verlag, Bad Furth bei München, 1938.
11. Peter-Heinz Seraphim. Das Judentum im osteuropäischen Raum. Essener Verlagsanstalt, 1938.
12. Warum Krieg mit Stalin, Nibelungen-Verlag Berlin-Leipzig, 1941. g.
13. Le Paradis des Soviets, Ed. du comité d'action Antibolchevique, Paris, 1941.

=====
<http://www.aisbergs.lv/?cat=78>